

kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANSIZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl : 4 Sayı : 8

Haziran 1998

Kardelen Yayın Kurulu

Internet Adresimiz

stjoseph.home.ml.org

Notre adresse e-mail pour les Professeurs Français

stjol@mail2.escortnet.com

Türk Öğretmenler için e-mail

stjo2@mail2.escortnet.com (subject kısmına isminiz yazılmalıdır)

Yıl: 4 Sayı: 8
Haziran 1998

Sahibi

Öz. Saint Joseph Fr. Lisesi Md.
Michel Bertet

ve

Türk Müdür Baş. Yard.
Halûk Denizli

Yayın Yönetmeni

Nurcan Pehlivanoglu

İnceleme Kurulu

Nurcan Pehlivanoglu

Mişel Tagan

Yasemin Keskiner

Seçici Kurul

Pelin Çelikkan

Elâ Erozan

Mert Aysal

Didem Dizerkonca

Halûk Yener

Yazıcı Kurul

Serdar Soydemir

Zeynep Akten

Mengü Gülmen

Tunay Güngör

Sinem Saraçer

Kapak

Hande Gürses
8-B

Yapım

çözüm

(0216) 346 16 54 - Kadıköy

İÇİNDEKİLER

Michel Bertet'in Yazısı	2
Haluk Denizli'nin Yazısı	3
Radikal Bir Değişim	4
Sabiha Gökçen'den Sunu	6
Bir İhtilalin Getirdikleri	7
Pertev Naili Boratav	8
Şekerli Pilav	8
Bir Şenliktir Yaşam	9
Bir Hikaye	10
Kente Saygı	11
Dil Hataları	12
Yazılı Örnekleri	13
Bir Çınar Devrildi	14
İzler	14
Paris - Dijon Günlüğünden Notlar	16
Kadıköy'den Bir Buket	18
Kırmızı Balon	19
Belçika Öğrenci Değişimi (1998)	20
Tavsiye Ettiğim Kitaplar	20
Binbir Surat Levent Kırca İle Röportaj	21
Yeni Bir Yaşama Doğru	23
9. Senfoni	24
Özgürlük İçin	24
Bilmeceler	25
Kullanma Kılavuzu Deyip Geçmeyin	26
Sonbahar	26
Geceye Övgü	27
Yaşam : Kısa Bir Serüven	28
Cemal Kutay'la Tarihe Yolculuk	29
Sosyal Etkinlikler	32 - 33
Çevre Kolu	36
Yıldızlar	37
Onlar Kadıköy'ü Yazdılar	37
Frère Etienne Weymann	38
Adieu Mon Tres Chèr Frère	40
La Francophonie Est Un Humanisme	41
La Francophonie	43
La Bilinguisme Et La Francophonie	44
Francoslogans	44
Les Avantages De La Francophonie	45
Pertenariat Saint Joseph De Dijon - Saint Joseph İstanbul	46
Echange Avec Saint Joseph De Dijon	46
İstanbul : Une Parle	47
La Rose Des Vents	47
Poemes Pour La Fete Des Meres Ecris Par Les Preparatoires 1 / A	48
La Club de Theatre	49
Rencontre Avec M.Le Consul De Tunisie	50
Une Visite Inoubliable	50
Cyberspace. Nouvelle Idole	51
Les Eleves De Preparatoire	52
La Mer / Par-Dessus / Fugitif Sous La Purla	53
La Culture Et L'Epanouissement Social	54
Football Et Violence	55
Le Monde De L'Irréel	56
Nuh'un Gemisi Beyoğlu'nda / L'Arche De Noë a Beyoğlu	57
Honneur Posthume Au Frère Jean	58
Teknoloji ve Bilgisayar	59
Resim Sergisi	60
Spor	61
Çatıdaki Çatlak	62
Sosyal Etkinlikler	63 - 64

NOUS AVONS BESOIN DE VOUS

Chers parents, nous avons besoin de vous.

Vous savez tous que la loi 4306, votée le 16 Août

dernier et appelée communément " la loi des 8 ans continus ", nous empêche de recruter cette année des élèves en première préparatoire. Nous sommes tristes pour notre école Saint-Joseph qui a traversé tant d'années et tant de tempêtes et qui maintenant se trouve menacée par une nouvelle loi qui ne la visait même pas directement. Nous sommes tristes surtout pour tous ces enfants et toutes ces familles qui avaient rêvé de Saint-Joseph et qui voient leur rêve détruit.

Bien sûr nous allons inaugurer des classes préparatoires en avant du lycée (" préparatoires de 9° "), mais cette mesure est insuffisante.

C'est pourquoi nous avons pensé créer une école primaire de 8 ans. Hélas la loi 222 (du 5 Janvier 1961) nous en empêche : un enfant Turc ne peut pas faire ses études primaires dans une école étrangère (article 4).

Il faut donc que cette école primaire soit ouverte par une fondation. C'est possible mais nous nous heurtons à une difficulté immobilière : il faut trouver (ou construire) un bâtiment pour accueillir cette

école. Impossible en effet d'utiliser une partie des locaux de Saint-Joseph : l'article 9 de la loi 625 (du 8 Juin 1965, modifiée par la loi 2843 du 16 Juin 1983 puis par la loi 3035 du 17 Juillet 1984) stipule qu' " il ne peut exister dans les bâtiments d'une institution deux établissements appartenant à des fondateurs différents ". On pourrait imaginer alors une petite révolution : remettre toute l'école Saint-Joseph à une fondation. Un autre article de la loi 625 (l'article 5) nous l'interdit.

Vous avez compris : nous avons besoin d'un bâtiment ou d'un terrain (à louer ou même à vendre) bien placé(s), sur ce côté asiatique d'Istanbul. Nous avons plusieurs pistes mais nous voulons travailler avec rigueur et réflexion : nous ne voulons pas passer à côté d'une belle occasion. Et c'est pourquoi, chers parents, nous vous faisons appel.

Je suis certain que parmi vous, vous êtes 740 familles, il existe une ou plusieurs personnes qui détiennent la clé de la porte qui nous arrête. Je vous attends déjà, je vous écoute, je vous dis merci d'avance, en mon nom personnel et au nom de notre école.

En attendant, je vous assure de mes sentiments affectueux et dévoués.

Michel BERTET
18. directeur de Saint-Joseph

HOŞGÖRÜ

GÜNÜMÜZ koşulları dikkate alındığında, öyle inanıyorum ki hoşgörü kavramını bir kez daha gözden geçirmek, hem yararlı olacak, hem de

bizleri düşünmeye sevkedecektir.

Dar anlamı ile hoşgörü, kendimizden başka birinin varlığını kabul etmektir. Ancak vurduymazlık ve adamsendecilikle hoşgörüyü karıştırmamak gerekir. Hoşgörülü olmak hatalara karşı hep göz yumma ve aldirış etmeme, ihmalcı olma, gücenilecek bir kusuru görmemezlikten gelme anlaşılmalıdır. Çünkü hoşgörü, sabır, emek ve özveri ister *"İnsan ilişkilerinin karşılıklı hoşgörüyü dayanmaması insan soyunun en büyük ayıbıdır"*.

Yunus'ların, Mevlâna'ların, Hacı Bektaş Velî'lerin, Nasreddin Hoca'ların Anadolu'sunda herkese hoşgörü gösterilebilir.

Sadece "sevgi"nin yerine "kin"i koyanlara hoşgörü gösterilemez. "Uygarlık; bağışlama ve hoşgörü demektir. Bağışlama nedir bilmeyen uygarlık, uygarlık değil zorbalıktır ki, çöker". Bu tümce Atatürk'ündür. Yaşamı boyunca uygarlığı ve insan haklarını savunan bir devlet adamıdır Atatürk. Laikliği ve insan hakları düşüncesinin uygarlığın bir ürünü olduğunu çok iyi gözleyen bir yönetim ustasıdır.

Her şeyin başı sevgi. İnsanlar, sevdiklerinde ve sevildiklerinde gerçek mutluluğu yakatıyorlar. Mutluluk ve Hoşgörü sevgiyle doğuyor. Hoşgörü ki dünyanın huzur ve barış içinde dönmesini sağlıyor. Ulu önderimizin anlamlı, düşündürücü özdeyişleriyle Yunus Emre'nin o güzel, içli, sevgi dolu dörtlükleri, Dünya'nın en zalim insanına bile sevgiyi, hoşgörüyü ve barışı aşılar.

Yunus Emre, Atatürk döneminde yaşasaydı, kuşkusuz ona yürekten katılırdı. Atatürk de Yunus'u severdi ama, toplumlari bu denli

etkileyen büyük insanlar, zaman denilen, o bitip tükenmez köprüde düşünceler ile buluşurlar.

"Hayatta en gerçek yol gösterici bilimdir." diyen Atatürk'le,

"İlim ilim demektir,

İlim kendin bilmektir."

diye yediyüz yıl öncesinden seslenen Yunus Emre, sanki aynı dönemde yaşamışlardır.

Atatürk, Kurtuluş Savaşı'na atılırken, elinde silahı yoktu, ama kendisiyle omuz omuza savaşacak Anadolu insanları vardı. İnsana, insan malzemesinin herkesin üstünde olduğuna inanmıştı.

Yunus da öyle insanı nitelerken şöyle diyor dizelerinde:

"Hak bir cevher yarattı, kendinin kudretinden dönüp baktı cevhere, eridi heybetinden..."

Yunus insanı bu denli yüceltirken, onun nasıl davranması gerektiğini de sıralıyor: Ölçülü, hoşgörülü, kibirden, kinden uzak, başkalarına karşı sevgiyle dolu. Evet, insan heybetinden bakani eritecek güçte ama şöyle olmalı:

"Yolu odur ki doğru vara

Göz odur ki doğru göre

Er odur ki alçakta dura

Yüceden bakan göz değil."

Hemen her şiirinde, dosttan, sevgiden söz eder Yunus. Görülüyor ki, sevgi, hoşgörü ve barış ayrılmaz kardeşler. Sevgi olmazsa hoşgörü olmaz, hoşgörü olmazsa barış olmaz; birbirlerine adeta bu doğrultuda kentlenmişler. Oysa bütün insanlar kendilerinden sonra gelecek nesillere mutlu ve huzur içinde bir dünya bırakma umudu içinde.

Umut, dünyada insanların kaybetmemesi gereken tek varlık. Öyleyse, sonsuz ve kolay kolay yok edilemeyecek dünya barışı içinde umudumuzu yitirmeyelim.

Bir avuç SEVGİ ve HOŞGÖRÜ yeter!!!

Halûk Denizli
Türk Md. Baş Yard.

Kenan Evren Lisesi Vakfı ve Levent Rotary Kulübü'nün ortaklaşa düzenlediği "ATATÜRK'ÜN LAİKLİK ANLAYIŞI" adlı kompozisyon yarışmasında 11/A sınıfı öğrencilerimizden Kerem ULUENGİN 1. olmuştur. Kendisini tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Göztepe Lisesi'nden Senem Saraçoğlu'nun 2., Mehmet Beyazıt Lisesi'nden Onur Sezer'in 3. olduğu yarışmada yine 11/A sınıfı öğrencilerimizden MELİH ÇINAR mansiyon almıştır. Kendisini kutluyoruz.

N. PEHLİVANOĞLU

"Sistem", birbirine bağlı ve birbirini bütünleyen, belli bir amaca yönelik, kendi içinde tutarlı, bir düzen ve bir uyum içinde işleyen düşünceler ve ilkeler bütünüdür.

Atatürkçülük de bu genel tanıma uymaktadır. Atatürkçülüğün temelinde yer alan ilkeler birbirine bağlı, birbirini etkileyen, destekleyen, güçlendiren ve tamamlayan düşüncelerden oluşur. Bu temel üzerinde yer alan diğer ilkeler de aynı sistemin öğeleridir. Bunlar bütünü oluşturan vazgeçilmez yapı elemanlarıdır. İşte Atatürkçülük, bu temeller üzerinde Türk milletini çağdaş uygarlık düzeyinin üzerine çıkarmayı amaç edinmiş bir düşünce ve ilkeler sistemidir. Devlet hayatını, fikir hayatını, ekonomik hayatı ve toplumun temel kurumlarını düzenlemek için konmuş temel esaslar bütünüdür. Atatürk İlkeleri de bu yenilikçi ve devrimci düşüncelerin uygulamaya geçirilmiş halidir.

Atatürkçülük, aklın ve bilimin öncülüğünde sürekli çağdaşlaşmayı gerektirir. Atatürk rasyonalizmi ve bilimsel düşünce metodunu devletin ve toplumsal hayatın her alanına yaymaya, akla aykırı herşeyi reddederek yenileşmenin en büyük şartını yerine getirmeye çalışmıştır. Akılcılığın sonucu bilimsellik; bilime gelişme imkânını veren öğeler de akılcı düşünce, doğru bir mantık zinciri ve merak

RADİKAL BİR DEĞİŞİM

güdüsüdür. Teknoloji, devlet anlayışı ve devletin politikası da

bilimin gelişme ortamını hazırlarlar.

Atatürk'ün gerek bu pozitivist ve somut düşünce yöntemi, karşılaştığı sorunların üstesinden daima akıl, mantık ve zekâ ile hareket ederek gelmesi, hurafelerin ve safsataların yerine akıl ve bilimi egemen kılmaya çalışması, gerekse dinin aşırı hırs ve çıkarlar uğruna istismar edilmesine, dinin bir çıkar aracı veya kör tutuculuk ve gericilik âleti durumuna düşürülmesine engel olmak istemesi laiklik ilkesini gerekli kılmıştır.

Toplum kurumları, insanların birbirleri ile olan ilişkileri sonucu ortaya çıkmıştır. Din dışında kalan kültürel, sosyal, politik, teknolojik, askerî ve eğitime ilişkin kurumlar yalnız dünya işleri ve sorunları ile ilgilendirilir. Laik bir devlette ve laik bir millette bu kurumlar, dinlerin çalışmaları dışındadır. Din, bu kurumları yönlendiremez ve denetleyemez. Devletin temeli laiklik olunca, insanlar bu kurumlarda akla ve mantığa dayanan uygulamalar yapar. Böylece akla ve onun sonucu bilime dayalı bir çalışma ile toplumun kalkınması ve kalkınmasını sürdürmesi mümkün olur. Bu kurumlar, yeni bilimsel gelişmelere ve toplumsal ihtiyaçlara ancak böyle uyum sağlayabilir.

Laiklik, Atatürk İlkeleri arasında çağdaş Cumhuriyet'in vazgeçilmez ve geri dönülmez ilkesidir. Laiklik, ekonomi, siyaset, bilim, kültür, ahlâk ve eğitimden oluşan devlet düzeninin, bu düzeni sağlamak ve korumak için konan kuralların dine değil, akıl ve bilime dayandırılması, dünya işlerinin de din işlerinden ayrı tutulmasıdır. Laik anlayışta, siyasi bir kuruluş olan devlet, dinî esaslara göre düzenlenmez.

Diğer her ideoloji gibi din de çarpıtılmaya, yozlaştırılmaya, sömürülmeye ve fanatizm mertebesine getirilmeye son derece müsait bir kavramdır. Bugün de ülkemiz fanatik, yobaz ve bağnaz bazı gerici piyonların oluşturduğu bir tehditle karşı karşıyadır. Kendi ilkelerine saplantı halinde tutulmuş ve sağlıklı düşünmekten yoksun bu grup laikliği dinsizlik ve din düşmanlığı gibi gösterip resmî devlet politikasının Marx Materyalizmi'nin öngördüğü şekilde ateist olduğunu savunmaktadır. Laikliği kesinlikle bu tür uygulamalarla karıştırmamak gerekir. Bu yobazlar laiklik anlayışı uygulamasının bireye, bireyin dinî inancına ve vicdanına saygı duyduğunu ve böylece dinin daha da yüce tutulduğunu görememektedirler. Atatürkçü laiklik anlayışında ve uygulamasında din işleri ile devlet işlerinin birbirine karıştırılmaması şartı ile tam bir din, ibadet ve vicdan özgürlüğü tanınmış ve buna uyulmasında titizlik gösterilmiştir. Bu aynı zamanda dine en gerçekçi yaklaşım olduğu için bütün değerlerin en kutsal olan dinî özgürlüğe laiklik ilkesi ile kavuşulmuştur. Demokrasi de bir inanç ve düşünce özgürlüğüdür. Bu bakımdan Türk demokrasisi de bu laik ortamda gelişme ve yerleşme imkânına kavuşmuştur. Bugün laiklik ilkesi sayesinde ki, demokrasiyi kuran ve işleten tek islâm ülkesi Türkiye'dir.

Laiklik ilkesinin uygulanması sonucunda Türk milleti demokratik, özgür, Batılı ve laik bir devlet düzenine kavuşmuştur. Türk Devleti ve onu kuran Türk milleti bu yeni niteliğini ve varlığını, laikliği benimsemekle ve uygulamakla sürdürebilir. Akıl ve bilim yolunda, çağın gereklerine uygun ve inanç özgürlüğü içinde, insana saygının esas olduğu laiklik anlayışını benimsemek ve uygulamak gerekir.

Bir an durup da ülkemizin laik olmadığını, teolojik rejimle yönetilen bir Cezayir veya İran gibi olduğunu düşünmek bile Atatürk'ün bu belki de en önemli ilkesinin Türkiye'yi nasıl da çağdaş, özgür, akılcı ve ilerici yaptığını anlamamızı kolaylaştırır. Evet, Atatürk belki karanlıkta yatıyor ama biz hâlâ onun aydınlığında yürüyoruz.

Kerem ULUENGİN 11-A

Gün ışıdı ışıyacak..

Ankara'da sabah oluyor nerdeyse.. Günün

SABİHA GÖKÇEN'DEN SUNU

yurt toprakları değil, ona göz dikmiş olanların içeridekilerle işbirliği

ilk ışıkları ilk kez Anıtkabir'e vuruyor. Ordan yansıyıp yayılıyor dalga dalga görkemli şehrin üstüne.. Moru sarıya, sarıyı beyaz sarıya götürerek hayat veren bu ışıkların ilk düştüğü yerde, bir başka hayat veren yaşıyor.. Tutsak, ezilmiş, sömürülmüş, insanlıktan uzak yaşama terkedilmiş bir ulusu silkeleyen, o şerefli geçmişine yakışır bir yaşam ortamına çeken, ona bağımsızlığını tattıran, ona özgürlüğün kutsallığını öğreten, ona insan olmanın en yüce onuruyla bir başka hayat veren yaşıyor... Bu ikincisinin anlamı en az birincisi kadar önemli bizim için.. Güneş dediniz mi, ilikleriniz ısınır, ağaçlara su yürür, dallar baharlanır, cansızlar canlılaşır.. Anıtkabir'de yatanın adını andınız mı da öyle olur işte. Atatürk dediniz mi, silkinirsiniz, uyanırsınız; uygarlığa doğru, kardeşliğe doğru, barışa doğru, insanı insan eden ilkelere doğru, aydınlık yarınlar doğru koşarak canlanırsınız.. İki de can verendir.. İki de hayat verendir.. Biri doğada, diğeri düşünde, sosyal yaşamda, ulus bilincinde, yurt sevgisinde..

Ne zaman güneşten yoksun kalsanız önce ürperir, sonra üşür, daha sonra sararıp solarsınız.. Çarpıtır sizi güneşsiz olmak. Hasta olursunuz. Benliğinizin usul usul yok olduğunu, kemirildiğini, iskeletinizin çöktüğünü hissedersiniz.. Atardamar atmaz, işleyen yürek işlemez, gören gözler görmez olur.. Yaşayamazsınız güneşsiz bir dünyada.. Bu, öteki için de böyledir. Atatürk için de.. Onun ilkelerinden uzaklaştıkça aynı toprakta yaşayan, aynı bayrağın kutsal sevincini taşıyanlar, binlerce, yüz binlerce şehit kanı ile sulanmış olan bu toprakların gerçek değerini bilmez olurlar; ayyıldızlı bayrağın kutsallığındaki tada varamaz, düşman kesilirler.. Durur damarlarındaki asil kan; akmaz olur.. Muhtaç olduğu kudret, onu bu ihanetten dolayı terk eder gider.. Soluk alıp verişinde özgürlüğü değil, sömürülmeye yönelişi, tutsaklığa zincirlenişini yaşar.. Gören gözlerinde alabildiğine uzanan kendi

yaparak yangın yerine çevirdikleri, işgal altında bir yıkıntıdır. İçmek için uzandığı tertemiz suda gördüğü, kirli, alçak bir düşman çizmesinin yansımasıdır. Atatürk ilkelerinden uzaklaştıkça, bu gaflet ve dalalete düştükçe, görebileceğiniz manzaralar, duyabileceğiniz şeyler bunlardır işte.. Karınız, bacınız, ananız, sevdiceğiniz size ait değildir. Evim diyeceğiniz eviniz, malım diyeceğiniz malınız, yurdum diyeceğiniz toprağınız, denizim diyeceğiniz deniziniz, özgürlüğüm diyeceğiniz özgürlüğünüz, tarihim diyeceğiniz tarihiniz, dinim diyeceğiniz dininiz, Tanrım diyeceğiniz Tanrınız, bayrağım diyeceğiniz bayrağınız yoktur.. Bu nedenledir ki; nasıl güneşsiz bir dünyada yaşayamazsınız, Atatürk ilkelerinden yoksun bir dünyada da Türk ulusu olarak yaşayamazsınız..

Gün ışıdı ışıyacak.. Ankara'da sabah oluyor nerdeyse.. Günün ilk ışıkları ilk kez Anıtkabir'e vuruyor. Oradan yansıyıp yayılıyor dalga dalga görkemli şehrin üzerine.. İşte bu alacaaydınlıkta düşünüyorum yaşamımı.. 1925'lerden bugünlere hangi dalgalardan, hangi türkülerden, hangi acılardan ve neşelerden geldiğimi.. Bursa'da bir eski zaman avlusundan nasıl kopup, İstanbul'da bir Dolmabahçe Sarayı'nda nasıl noktalandığını düşünüyorum.. Kaç yıldır bu dünyadayım? 1913'ten bu yana bir hesap edin.. Ama bu sürenin ne kadarını yaşadığımı sorarsanız, kısadır ömrüm.. Hem de çok kısadır.. Döner derim ki size: "1925'ten 1938'e hesap edin!" Fakat bu kısa ömüre çok şeylerin sığmış olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyorum.. İnsan yaşadığı süreyi, iki tarih arasındaki zamana sığdıracak olursa, çok yanlış bir harekette bulunmuş olur.. Tarihler önemli değil, aradaki yaşananın size neler verip neler aldığı, size neler kazandırdığı önemlidir.. Hele hele tarihleri tarih, toprakları vatan, bayrakları bayrak, aşiretleri ulus yapanların yanında ise yazgınız, işte o zaman değer yargılarınız da, yaşamın gelgitleri de çok önem kazanır. (Atatürk'le Bir Ömür Boyu)

BİR İHTİHALİN GETİRDİKLERİ

Cumhuriyet yönetimi, uygulanmaya başlandığı antik çağlardan günümüze kadar gelen tek demokratik yönetim biçimidir. Cumhuriyet yönetimi, bireylerin seçimle işbaşına getirdiği, halkın istek ve beklentilerini bilen yöneticilerin demokratik bir biçimde devleti yönetmesidir. Yöneticiler seçimle işbaşına geldiği için halk da -monarşinin aksine- fiilen yönetimde söz sahibidir.

Fransız İhtilali, monarşik yönetim altında inleyen tüm Avrupa halklarını uyanışa ve başkaldırmaya yöneltti. Krallıklar yıkıldı, başka devletlerin boyunduruğu altında yaşayan halklar ise özgürlük mücadelesine başladılar. Bu siyasi akımın etkileri, diğer Avrupa ülkelerine göre oldukça azalarak ulaştı Osmanlı Devleti'ne. Çünkü devlet çöküş dönemindeydi ve padişahlar zulüm rejimi uygulamaktaydılar. Halk ve aydınlardan gelen cılız özgürlük ve demokrasi sesleri ise son derece kanlı yöntemlerle susturuluyordu. Ancak sürgüne yollanma ve idam edilme korkusu dahi insanların içinde alevlenen özgürlük ateşini söndüremedi. Demokrasi ve özgürlük düşüncesi Osmanlı halkının her kesiminde taraftar bulmaya başlamıştır artık; özellikle de aydınlar ve askerler arasında. Mustafa Kemal de daha askeri lisedeyken bu olguyla tanışmıştır.

Mustafa Kemal, o dönemdeki tüm sansür ve baskılara rağmen yabancı yazarların eserlerinden demokrasiyi ve cumhuriyet yönetiminin inceliklerini tüm hatlarıyla öğrendi. Kafasında oluşan düşünce, halkın cumhuriyet yönetiminden başka bir yönetimle kesinlikle yönetilmemesiydi. Mustafa Kemal ve arkadaşları, kabul ettikleri bu fikirler yüzünden yönetim tarafından sindirilmeye çalışılırsa da yılmadılar.

Mustafa Kemal'in, Samsun'a çıkışıyla başlayan Kurtuluş Savaşı'nın iki amacı vardı; ilki vatani kurtarmak, ikincisi ise devletin çöküşüne neden olan yönetim biçimini değiştirmek. Vatani kurtarmak için Mustafa Kemal'in çevresindeki herkes harekete geçmeye hazırды, ancak her ne kadar yenilikçi fikirlere sahip olsalar da bazılarının eskiye olan özelemleri cumhuriyet yönetimi kurmaya çalışan Mustafa Kemal için en büyük zorluktu. Bu yüzden Mustafa Kemal, yürüdüğü özgürlük ve demokrasi yolunda bir çok arkadaşını kaybetti.

23 Nisan 1920 tarihinde açılan meclis, halkın arzusu olan cumhuriyet yönetimine uzanan yol oldu. Ancak Mustafa Kemal cumhuriyeti ilan etmek için savaşın bitmesini bekledi.

Kurtuluş Savaşını kazanarak halkın kendine olan güvenini pekiştiren Mustafa Kemal, uygarlık yolundaki adımı 19 Ekim 1923 tarihinde attı ve Türkiye Devleti'nin yönetim şeklinin cumhuriyet olduğunu tüm dünyaya duyurdu. Sonunda özgürlük savaşı kazanılmış, düşman ülkeyi terketmiş ve halk padişah boyunduruğundan kurtarılmıştı. Ama cumhuriyeti kurmak, aynı zamanda onun yaşamasına gerekli olan kanunların da uygulanmasını gerektiriyordu. Hemen yeni kanunlar hazırlandı ve hem halk, hem de devlet cumhuriyet yönetiminin teminatı olan anayasa ve kanunların ışığında uygarlık yolunda yürümeye başladı.

Bizler de yüce Atatürk'ün 75 yıl önce açtığı uygarlık yolunda yürüyoruz, cumhuriyetimizi seviyoruz ve cumhuriyetimiz ile özgürlüğümüzü kanımızın son damlasına kadar savunacağız, tüm engellemelere ve örümcek beyinli insanlara rağmen.

Bora KÜÇÜKBERBER 9 B

PERTEV NAILİ BORATAV

Ömrünü Anadolu halkının kültürüne, bu kültürün araştırılmasına ve dünyaya tanıtılmasına adanmış "Halkbilim" profesörü P. Naili Boratav 16 Mart gecesi Paris'te hayata gözlerini yumdu.

P. Naili Boratav, 2 Eylül 1907'de Bulgaristan'ın Darıdere kentinde dünyaya geldi. İstanbul Erkek Lisesi'ni ve İÜ. Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. 1931-32 arasında Türkiye Enstitüsü'nde Fuat Köprülü'nün asistanlığını yaptı. Bir süre Konya'da edebiyat öğretmenliği yaptıktan sonra 1936'da araştırmalar yapmak üzere devlet bursu ile Almanya'ya gönderildi. 1941'de "Halk Hikayeleri ve Halk Hikayeciliği" tezi ile Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde doçent oldu. 1946'da profesörlüğe yükseldi. Başkanı olduğu Halk Edebiyatı Kürsüsü 1948'de siyasal nedenlerle kapatıldı. 1952'de Fransa'ya giderek Bilimsel Araştırmalar Ulusal Merkezi'nde çalışmaya başladı.

Türk halkbilim ve halk edebiyatının birçok alanında sistemli araştırma, derleme ve değerlendirme çalışmalarına öncülük eden Boratav, emekli olduktan sonra da çalışmalarını fahri araştırma uzmanı olarak sürdürdü.

Köroğlu Destanı, Folklor ve Edebiyat, Halk Edebiyatı Dersleri, Pir Sultan Abdal, 100 Soruda Türk Halk Edebiyatı, Zaman Zaman içinde kaleme aldığı eserlerden bazılarıdır.

Boratav'ın yirmi beş yıllık çabası sonucunda oluşan arşivi yurtdışıdadır. Halkbilimcimizin son istediği bu arşivin Türkiye'ye getirilmesiydi.

Devletin ilgili makamlarının bu konuya duyarsız kalmaması dileği ile...

Nurcan PEHLİVANOĞLU
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Nejat kapıyı
arkasından

ŞEKERLİ PİLAV

Ayşe'nin bu denli onurunun
kırılmasına hiç gerek yoktu.

ÖYKÜ

çarpıp çıktığında bu olayın doğuracağı sonuçlar aklına bile gelmiyordu. Tek düşünebildiği yeni evlendiği karısının nasıl bu kadar anlayışsız davranabildiği,

küçücük, önemsiz bir olayı nasıl böylesine büyütebildiği idi.

Ayşe'yle evleneli üç ay olmuştu. Üniversitenin son iki yılını arkadaş olarak geçirmişler, okul biter bitmez de nikah masasına oturmuşlardı.

Aslında olay çok komik başlamıştı. Ayşe akşam için pilav pişirmiş, ancak tuz yerine yanlışlıkla içine şeker koymuştu. İlk çatal aldıklarında durumu farketmişler, gözlerinden yaşlar gelene dek gülmüşlerdi. İşte ne olduysa o sırada oldu. Nejat'ın annesi telefon açmış, genç koca da olayı annesine anlatmıştı. Tamam hataydı belki ama kötü niyetle yapmamıştı ki.

Belki kaba sözler sarfetmişti ama karısının söylediklerinin altında kalamazdı ya. Biraz yürüyüşe çıkıp sinirini üzerinden atmaya karar verdi.

Bir saat sonra döndüğünde Ayşe yatmıştı. Karısından özür dilemek için yaklaştı. Ancak bir gariplik vardı. Komodinin üzerinde boş bir ilaç şişesini gördüğünde bir çılgılık attı. Ayşe'si intihara yeltenmiş, ölmek istemişti.

Hastahane de karısı gözünü açtığında Nejat yanbaşındaydı. Her ikisi de büyük bir pişmanlık içindeydiler. Öyle bir olay yaşamışlardı ki facianın eşiğinden dönmüş, unutulmayacak bir ders almışlardı.

Nejat'ı gördüm geçen gün. İki çocukları var ve senede bir gün "şekerli pilav" yiyorlar.

Deniz ÜSTÜNDAĞ 9 C

BİR SENLİKTİR YAŞAM

Omuzlarına binip yükselemedik şu martıların; yükseklerden bakamadık sis perdesine. Belki de her şey yatağımızda kurulan hayaller kadar saçmaydı da biz farkedemedik. Uzun uzadıya sürdü de ne değişti şu gecelerde? İki damla suyla akıttık kinimizi yalnızken. Kimimiz serdi tüm çirkinliğini saf hatta aptal yüreklere.

Acı çektik ama ne değişti? Köprü altındaki sarhoşlar yine orada. Çırpındıysak da kimimiz yine bıraktı tuttuğu ipi, seriverdi kendini zamana.

Aşık olduk da ne oldu? Birkaç kalp çarpışı için dillere destan kelimelerle lüzumsuz şiirler yazdık binlerce defa, ağladık.

Yalınayaktık mehtapta, üşümeden koştuk yollarda; özgürlük için savaştık da ne değişti? Yine rahatsız, kaygısız kaderin dengesiz avuçları içinde.

Hepimiz tiksindik evvela sonra da utandık sevişmekten. Belki de “biz” bir parçası değildik hepimizin. Ama yine de yüzümüz kızarak arzuladık loş ışıkta göz temasıyla başlayan ateşli bir yaz öpücüğünü. Ne değişti ki kimimiz çığlıklarla sunarken kendini biricik aşkına çekinmeden?

Çok uzun saniyeler vardı hepimizin hayatında, nefretine gülücükler saçan; önceleri karşı koyduk da ne oldu? Hepimiz alıştık zamanla bu sevimsiz yüzlerimize.

En mertimiz kendini astı da kaç gün sürdü içimizde yası? Hepimizi çirkinleştiren hırsı ama en güzelimiz en hırslı olanımızdı.

Günün birinde büyüyeceğimizi bile bile, rezil olduk Tanrı’ya karşı büyüme serzenişleri içinde. Ne değişti ki, yalanlar dışında, umursamaz çocukluğumuza göre?

Ne değişti ki biz biraz abarttık da? Gün yine gündü, gece yine gece. Biraz ürktük kendimizden sonra yine devam ettik abartmaya üzerimize yönelmiş kulaklara fısıldarken.

Ne değişti sevdik ya da sevmedik de anamızı, babamızı? Onlarındık istesek de istemesek de. Dost denilene dayandık kötü günde, bir gün onun da bize ihanet edeceğini bile bile.

Söz verdik sonra da kurşuna dizildik kendi sözümüzle. Ne farkı var ki yalanımızda boğulmaktan.

Belki de tüm bunları “incitmem” deyip ağlatan bir yaşama yaranmak için yaptık ama gene de utanmadan yaşadık ömrümüz yettiği kadar.

Sanem ARDALI

10/C

Burak ,
ilkokula

giden küçük, hayat
dolu bir çocuktü. O, hayvanları ve doğayı çok,
ama çok severdi.

Ailesiyle beraber bir apartman katında oturuyorlardı. Fakat beşinci katta olmalarına rağmen gördüğü tek şey, şehrin o yoğun sisi ve o kocaman fabrikaların çıkardığı koyu dumanlardı. Çevrede bir iki ağaç vardı belki ama, ne fayda, onlar da bu şehrin kirliliğine ve kötü havasına yenik düşmüş, sararıp solmuş, o görkemli hallerini kaybetmişlerdi. Burak, onların bu haline acıyarak bakıyor, çok üzülüyordu. Sadece ağaçlar için değil, ağaçlarla aynı kaderi paylaşan bütün canlılar için üzülüyordu. O da kırlardaki çocuklar gibi, dışarı baktığında yeşillik, canlılık, dalbudak salmış ağaçlar, çiçekler, neşeyle cıvılayan kuşlar görmeyi istiyordu.

Derken yarıyıl tatili gelip çattı. Son gün öğrenciler, yarı karne, yarı tatil heyecanıyla yerlerinde duramıyorlardı. Ama tabii biraz da arkadaşlardan ayrılma üzüntüsü vardı. Ve son ders geldi, karneler dağıtıldı. Burak'ın mutluluğuna diyecek yoktu çünkü takdir almıştı. Ve gün, mutlu bir şekilde sona erdi.

Tatilin ilk günleriydi. Bir akşam babası elinde büyük bir paketle içeri girdi ve oğluna dedi ki:

- Al bakalım, bu senin için. Çalıştım, başardım ve şimdi bir ödülü hak ediyorsun!

Burak büyük bir heyecan ve merakla paketi açtı. Bir de ne görsün? Çok zamandır istediği şey, bir kafes içinde güzel mi güzel bir muhabbet kuşu! Çocuk, ne diyeceğini bilemiyordu. Hemen babasına teşekkür etti. Kuşu, salonda yer olmadığı için balkona yerleştirdiler. Burak, kuşunun bütün işleriyle ilgileniyor, neredeyse başından hiç ayrılmıyordu. İki de birbirine çok alışmıştı, birbirlerini çok seviyorlardı. Çocuk, çok mutluordu. Ama her mutluluk gibi bunun da bir

BİR HİKAYE

sonu vardı ve fazla da sürmedi.

Tatilin son günlerine doğru kuşu birden hastalanıverdi. Veteriner, "Ciğerleri iyi durumda değil, kötü havadan olsa gerek" dedi. Bunun üzerine hasta kuşu, salona aldılar. Bir iki hafta sonra Burak'ın kuşu iyileşmiş, eski havasını bulmuştu. İyileştikten hemen sonra onu yine balkona yerleştirdiler.

Okullar açılalı iki hafta olmuş, öğrenciler okula iyice ısınmışlardı. Bir cuma günü Burak, büyük bir sevinçle evine döndü. Hemen çantasını bırakıp kuşuna bakmaya, balkona gitti. Ama kafes orada değildi. 'Hava soğuktu, belki içeri almışlardır.' diye düşündü. Ama içerde ne kafes ne de kuşu vardı. Bu sefer annesinin yanına gitti. Ona neler olduğunu sordu. Annesi, cevap vermekte zorlanıyordu. Çocuk, korkmaya başlamıştı. Yoksa korktuğu başına mı gelmişti? Burak düşünüyordu. Ne olmuştu kuşuna... Uçup gitmiş miydi? Yoksa başkasına mı vermişlerdi? Hayır, artık anlamıştı. Ne başkasına vermişlerdi ne de uçup gitmişti. Evet, sevgili kuşu ne yazık ki ölmüştü.

Burak, o günden sonra evde değil kuş, başka hiçbir hayvan beslemek istemedi. Onların da, zavallı kuşu gibi, o kısacık hayatlarını kaybetmelerinden korkuyordu. Ona göre kuşu, bu can düşmanı fabrikalar yüzünden ölmüştü. Öyle ki bu fabrikaları yapanlar insanlardı. Doğayı sevmeyen, daha doğrusu düşüncesiz insanlar! Eğer bu fabrikaları bu kadar çok inşa etmeselerdi, kimbilir, kimbilir, kendi küçük kuşu gibi belki daha kaç canlı yaşayacaktı... O andan itibaren kesin bir karar verdi ve kendi kendine yemin etti: Bütün hayatı boyunca canlılara zarar verecek bir harekette bulunmayacaktı. Asla...

Söylemesi kolay! Herkes söyler ama, peki ya gerçekten yerine getirmesi....

Gizem OKYAY
Hz.2B

KENTE SAYGI

Bir şehrin şahsiyetini veren binalarıdır. Eskisiyle yenisiyle, güzeliyle çirkiniyle bir kent ve o kentin insanların her türlü özelliklerini, yaşam tarzlarını, kültürlerini, hatta eğitim düzeylerini ortaya koyan; şehrin yapıları, sokaklarıdır.

Her bireyin kendi kentine olan özeni, aslında bireyin kendine ve kültürüne olan saygısıdır.

İstanbul ele alındığında; her türlü tarih, kültür ve sanatın çakıştığı bir doku olmasına karşın, çeşitli sebepler öne sürülerek, bu eşsiz doku yıpratılmaktadır. Her türlü alana bilinçsizce ve mimarlık sanatı hiçe sayılarak dikilen çirkin binalar, kentin eski karakterini yıkıp yerine hoş olmayan bir tablo koymaktadır.

Bu demek değildir ki ihtiyaçlar hiçe sayılmalıdır. Avrupa şehirleri ele alındığında tarihi yapıların hemen yanında, ihtiyaçlar karşısında inşa edilmiş fakat şehrin şahsiyetine, yanbaşıdaki yapıya saygılı şekilde tasarımı yapılmış binalara rastlamak mümkündür. Bu

sayede kesinlikle mimarın hayal gücü kısıtlanmamakta, aksine iç

mekarlarda, çevre düzeninde ve renklerde alternatifler yaratması sağlanmaktadır.

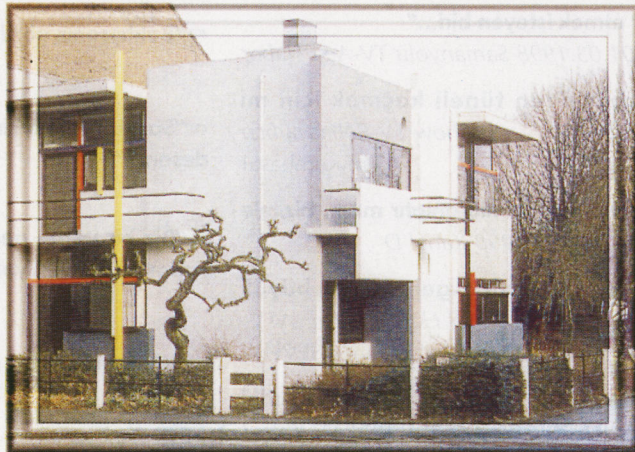
Örneğin Hollanda'da toprağın hemen altında su bulunduğu binalarda bodrum katı bulunmamakta, fakat bunun yanında çatı katları hoşça değerlendirilmektedir. Ön cepheleri dar olan binalar, arka avlulara doğru genişlemektedir. Böylece nüfusu çok kalabalık olan bir şehir bile yüksek binalarla donatılmamıştır.

Yeni bina yapmaktan çok restorasyona önem verilmiş, yeni bir yapı inşa ediliyorsa bile eski dokuya saygılı bir şekilde tasarlanmıştır. Hollanda mimarisi, konusunda dünyadaki en büyük örneklerden biridir.

Gerçek şudur ki Türk ve Osmanlı mimarisinin de dünyada büyük bir önemi ve yeri vardır; fakat biz şehrimize ve kendi yaşam tarzımıza olan özensizliğimizden dolayı bu önemli özelliği gözardı edip şehirlerimizi yok ederek aslında kendimizi yok etmeye devam etmekteyiz.

Yasemin Ahu KARAMAN

9/C

Hollanda'daki eski dokuya saygıya ve modern tasarıma örnekler

DİL HATALARI

9'uncu sınıf öğrencileri çeşitli televizyon kanalları ve yazılı basında sıkça rastladığımız dil hatalarını kaleme aldılar. Bunlardan bazılarını bu sayımız için derledik. N. PEHLİVANOĞLU

☞ "Aksi takdirde içeri giriş kartı verilmiş, bu da zaman zaman sert tartışmalara yol açıyordu."

28.02.1998 Sabah Gazetesi-Nuriye Akman

☞ "Azerbaycan'daki Mart 95 darbesinin, aradan iki yıl geçtikten sonra her gece televizyon ekranlarımıza yansımaları bizde odak kaybına sebep olmaktadır."

28.02.1998 Sabah Gazetesi-Zeynep Göğüş

☞ "Programı ben kendi açımdan kapayayım sözü sana vereyim."

02.03.1998 C TV-Spiker

☞ "İnsanın olur ya, bir işi olacaktır, bir yere çıkacaktır."

02.03.1998 Number One TV

☞ "Gerekirse genel menejerlik görevinden bile bırakılm."

04.03.1998 Number One TV

☞ "Her zaman olduğu gibi her şeyi beraber paylaşacağız."

05.03.1998 Kral TV

Ayçe Zekioglu

☞ "En güzel dostluk mesajı bu olsa göre."

01.03.1998 TGRT-Telestad

☞ "En keyifli anlar klip izlerken bir çay kahvenizi yudumlamakla Genç TV'de."

03.03.1998 Genç TV

☞ "Fransa 98 coşkusunu damarlarımızdaki kanın kaynamasıyla hissediyoruz."

28.02.1998 N TV-Kenan Onuk

☞ "Aralarınızdan biri, oyların yoğunluğuna göre..."

02.03.1998 Genç TV-VJ

☞ "Kendini intihar etmek isteyen biri..."

01.03.1998 Samanyolu TV-Ana Haber

☞ "Efenim...Cezaevinden tüneli kaçmak için mi kazmışlar?"

Show TV-Reha Muhtar

Kerem Kumbasar

☞ "Nasıl bir heyecan bu, bizimle anlatır mısın, bizimle paylaşır mısın?"

10.03.1998 Kanal D

☞ "Evet, bu bir kişinin başına gelecek en büyük mutluluk"

15.03.1998 Harika Pazar -ATV

Zeynep SEVÜK

☞ "Bugünkü anlamıyla öğretmen yetiştirmenin tarihi Tazminat'a çıkar."

17.03.1998 Yeni Yüzyıl

☞ "Bir toplu yuvarlak masa toplantısı yaptılar."

17.03.1998 HBB - Çevre Aktüel

Özlem SAKA

☞ "Sana sadece bir tek kelime söyleyeceğim 'Seni çok seviyorum'."

14.03.1998 Capital FM

☞ "Kesin gelir, inşallah"

16.03.1998 Show TV

Ferhat ÇAKALOZ

☞ "Bu bann özelliği tek olma özelliğini taşıması."

03.03.1998 Number One TV

☞ "Siz gerçek şampiyon kimi söylediniz?"

05.03.1998 A TV-İbo Show

☞ "Bütün mahalle içlerinde yaşanan bir karakter."

05.03.1998 A TV-İbo Show

☞ "Katilin kimliği tespit edilemedi."

02.03.1998 Milliyet

☞ "Efes Pilsen, Zagreb'e uçtular." 04.03.1998 Fotomaç

☞ "Evlilikleri monotonlaşır ve sıkılaşır."

01.03.1998 Kral TV Zeynep EREKLI

☞ "Gözleri kördü ve görmüyordu."

18.03.1998 Show TV Haber

☞ "Onun sesini 19.00 ana haber bülteninde göreceksiniz"

20.03.1998 ATV Ana Haber

Zeynephan ÖZDAMAR

☞ "Toplanan kanalların toplamı..."

Show TV

☞ "Baktıysanız gördüğünüz..."

01.03.1998 Kent TV-Bir röportaj

☞ "Sanki...Hani o singledan çıkmıştı gibi mi desem, ne desem?"

Number One TV-Bir yarışma sorusu

Cem BAŞAR

☞ "Biz bir yerde ne kadar problem varsa, onun için o kadar gözlemleniyor tabii"

17.03.1998 HBB Çevre Aktüel

☞ "Militaların kışkırttığı halk, günlerce sokağa döküldü."

17.03.1998 HBB Ankara'da Gündem

Özlem SAKA

- ☞ "Seçim olursa ekonomi nereye gider, nerye kalır?"
05.03.1998 N TV-Ekonomi Dünyası
- ☞ "Daha hâlâ sizinle kalacağım."
25.02.1998 Number One TV
- ☞ "Annesi çok uğraşmış çocukla ilgili"
27.02.1998 Kanal 6-Ceviz Kabuğu
- ☞ "Haber başlıklar acaba ne yazıyor?"
27.02.1998 EKO TV
- ☞ "Geçmiş olsun diliyoruz..."
26.02.1998 Kral TV-Defne
Canan TOYGAR
- ☞ "Bu Kalenga o Kalnega değil. Bu Kalenga o Kalenga'nın kardeşi olan Kalenga..."
22.02.1998 TRT FM-Spiker
Emre GÖKTUĞ
- ☞ "Telefonun ucunun diğer hattında..."
27.02.1998 A TV
- ☞ "Bir balıkçılık teknesi bizi kurtarıyor."
01.03.1998 Hürriyet
- ☞ "Gitme arifesindeykene..."
25.02.1998 Kral TV
Deniz KIZILAY
- ☞ "Neden seyirci futbola bu kadar aşktan bağlı?"
28.02.1998 TRT2
- ☞ "Bu gece stüdyoda ...'nın da bulunabileceği düşünülebiliyordu."
27.02.1998 Kanal 6-Ceviz Kabuğu
- ☞ "Üst üste konularak toplanan diğer kanalların toplamı...."
02.03.1998 Show TV
- ☞ "Bazı illerimizin günün en yüksek sıcaklığı....."
03.03.1998 HBB-Hava Durumu
Esme Ekizoğlu
- ☞ "Şimdi kitabımızı kanştırırken bir şey gördüm dün akşam."
27.02.1998 Star TV
- ☞ "Yunanistan,Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğine yine veto yapıtı."
27.02.1998 Kanal 6
- ☞ "Mikrofon,1877 yılında ilk kez icad edilmişti."
04.03.1998 Capitol Radio
Onur KORAY

YAZILI ÖRNEKLERİ

Soru: Almanya'da Rönesans'ı anlatın.

Cevap: Keşke reformu sorsaydınız, o zaman her şey daha farklı olabilirdi!

Gülüm BALTACIGİL 11-C

Cevap: Almanya'da Rönesansı anlatmak isterdim.

Sait BEAZYÜREK 11-C

Soru: Kıbrıs'ın fethini anlatın.

Cevap: Kıbrıs 1552 yılında Uluç Reis tarafından fethedilmiştir. Venediklilerden alınmıştır. İyi de edilmiştir. Yani Doğu Akdeniz'in güvenlik altına alınması için çok önemli bir harekettir. Bu hareketinden dolayı Osmanlı'yı tebrik ederim.

Gürhan TEKİNER 11-C

10 D sınıfı öğrencilerimizden **ASLIGÜL BERKTAY**, Altın Kelime Yarışmasında birincilik, **Alliance Française**'in yarışmasında da yine birincilik ödülü kazanmıştır. Böylece biri Temmuz'da diğeri de Kasım'da olmak üzere iki Fransa seyahati kazanmıştır. Kendisini kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz.

BİR ÇINAR DEVRİLDİ...

Onunla ilk karşılaşmam 1981 yılında oldu. O zaman şimdiki fizik - kimya laboratuvarlarının bulunduğu koridorda hazırlık sınıflarının idarecisi idi. Nedense öğrenciler ondan korkar ve çekinirlerdi. Daha sonra okula kız öğrenciler alınınca onlara nasıl içten,

sevecen davrandığını görüp, çok şaşırmıştım.

Frère Etienne, hep okuyan, az konuşan, dünya ile, her şeyle ilgilenen, gezmeyi seven, ilerlemiş yaşına rağmen öğrenmeyi hiç ihmal etmeyen biri olarak hafızamdaki yerini daima koruyacak.

Odası her zaman tertemiz ve düzenli idi. Ne zaman iğne ipliğe ihtiyacım olsa doğru Fr. Etienne'e giderdim. O, daima gülerek, ipliğiyle makasıyla

gayet muntazam olan dikiş kutusunu - hep imrenmişimdir - dolaptan çıkarır, istediğim renk ipliği bulur, hazırlardı. Dikiş süresince konuşmaya çalışırdık. Çalışırdık diyorum çünkü ben, Türkçe konuşurken O, Fransızca karşılık verirdi. Böylece anlaşırdık!

Hava durumu ile yakından ilgilenir; camın dışında duran termometreyi sürekli kontrol eder, havanın kaç derece olduğunu sormadan hemen söylerdi.

Türkiye'de gezip görmediği yer yok gibiydi. Haritadan, dergilerden benim adını dahi duymadığım yerler hakkında bilgiler verirdi. İlerlemiş yaşına rağmen son senelere kadar Fransa'ya kendi kullandığı arabayla gidip geldiğini öğrenince "maaşallah" demekten kendimi alamamıştım.

Şimdi, odasının önünden her geçişimde, gözlüklerini takmış, masasındaki bir kitap veya dergiyi merakla okuyan Fr. Etienne'yi görür gibi oluyorum.

Sanki Fransa'ya gezmeye gitmiş de bir süre sonra döneceğim gibi...

Nurcan PEHLİVANOĞLU

Özler

ÖYKÜ

(Kadın)

Ne kadar oldu bu sessizliği yaşamaya başlayalı? Bir hafta mı? On gün mü? Yoksa daha mı fazla? Sanırım zaman bilincimi kaybediyorum.

Sanki yıllardır o koltuğa çakılı kalmış bir heykel gibi sessiz karanlık gözlerle oturuyorsun. Öyle hallerin oluyor ki, beni korkutuyor ve şaşırtıyorsun. Bazen ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini bilemez hale getiriyorsun beni. Sessizliğin o kadar derin ki kendimi yanındayken dipsiz bir kuyuya atılmış hissediyorum.

İşte yine başladın. Her üzgün ya da düşünceli olduğunda yaptığın gibi ellerini oğuşturuyorsun; şimdi kalkıp evin içinde amaçsızca dolaşacak daha sonra da televizyonun karşısına geçip, belki bininci defa aynı görüntülere kayıtsızca bakacaksın.

Bu daha ne kadar sürecek? Daha ne kadar

yaşadıklarının ardına gizlenerek insanlardan kaçacaksın?

Suskunluğun, günlerdir yemeden, içmeden, yalnızca düşünerek yaşamam ve hepsinden öte benimle konuşmaman yüzünden çıldırıyorum. İçimden olanca gücümle bağıriyorum: "– Lanet şey, seninle beraberim, yanındayım, sorularını paylaşmaya hazırım, buna rağmen sen beniimle tek kelime dahi konuşmuyorsun. Beni sevdiğini söylüyordun; acılarını benimle paylaşmazsan bunun ne anlamı kalır ki? Beni incitiyorsun."

İletişim kurmamız bu kadar zor mu? Sanki her soruya soruyla cevap vermek gibi sonsuz bir oyunu oynuyoruz. Ne zaman sana bir şey söyleyecek olsam yanıtız kalacağımı biliyor ve susuyorum. Seni sevdiğimi, eğer anlatırsan acını paylaşabileceğimi söylemek istiyorum. Öyle tepkisizsin ki, söyleyeceklerimi doymuş birinin

son lokmasını zorla yutması gibi yutuyorum. Seni özlüyorum lütfen benimle konuş.

(Erkek)

Günlerdir etrafımda dolanıp duruyorsun, günlük işleri yapıp, önüme yemekler koyuyorsun ve her dakika yalvaran gözlerle bana bakıp anlatmamı istiyorsun. Sana ne söyleyebilirim ki? Artık varlığının canımı sıktığını mı, kendimi yanındayken zincirlenmiş gibi hissettiğimi mi? Farkında değilsin ama içindeki yaşama isteği beni boğuyor, senden nefret etmeme neden oluyor. Beni yalnız bırakmanı haykırmak istiyorum yüzüne; ama öyle saf, öyle çocuksun ki, biliyorum kırılırsın. Sustuğum için bana kızıyorsun, oysa ağzımı açtığımda seni incitebilecek binlerce şey söyleyebilirim. Şefkatli davranışlarından öyle sıkılıyorum ki, bütün öfkemi sana kusmaktan korkuyorum. Anlayış, acıma, sevgi, şefkat benden, bizden çok uzak duygular.

Yine karşımda oturmuş, seni görmeye, eskiyi hatırlamaya dayanamadığımı anlamadan, olanca budalalığımla aramızdaki sevgiye ne olduğunu soruyorsun kendine. Senin gibi masum birine nasıl anlatabilirim, tazecik bedenlerin coplarla paralandığını, elektrik şoklarına dayanmaya çalışan kızlarla elleri kolları bağlı, nice genç insanın umutlarının bir anda sönebileceğini; bütün bunları izlerken kendinden çok başkaları için acı çektiğini ve sevginin (Bizim sevgimiz de dahil) çaresiz çılgınlıklar arasında yok olduğunu sana nasıl anlatabilirim? Sen bu kadar masumken, seni bunlarla nasıl yüzyüze getirebilirim? Gitmeni istiyorum, aradığın sevgi sözcüklerini ben söyleyemem.

(Beraberlik)

İkisi de yatakta birbirlerine bakmadan, dokunmadan sessizce yatıyorlardı. Sokak lambasının ışığı, tıpkı rüzgarların açık pencereden girip perdeleri oynatması gibi davetsizce içeri giriyor, uykularını kaçırarak

gölgeler oluşturuyordu.

Genç kadın yataktan kalkarak, pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Zayıf ışığın altında, saydamlaşmış beyaz, ince geceliği ve rüzgârın dağıtıp omuzlarına döktüğü saçlarıyla savunmasız bir çocuğa benziyordu. Bir anda neden söylediğini bilmeden dudaklarından kelimeler dökülüyordu: "Hayat kimseye adil davranmıyor." O an için havada kalan, öyle anlamsız bir laftı ki, erkek güldü. Kadın sözlerindeki manasızlığın bilincindeydi, bir şeyler daha söylemek istedi ama ağzından tek bir söz çıkmadı.

Rüzgâr soğuk esmeye başlamıştı. Kadın dizlerini göğsüne çekti, daha da bir çocuk oldu, derin bir nefes alıp konuşmaya başladı: "Küçükken bir tanıdığımız çiftliğine gitmiştik. Bana bir kuzu hediye etmişlerdi. Onu çok fazla seviyordum, artık hayatımdaki tek amaç onu mutlu etmek, büyüdüğünü görmek olmuştu. Bir gün onu kestiler. Ağlamaklı çılgınlıklarını duyduğumda onun yaşadığı acıyı ben de yaşadım." Birden sustu, bunları neden anlattığını bilmiyordu, gözlerinde biriken yaşları sildi. Koltuktan kalkıp pervaza tutunarak dışarıyı izlemeye başladı.

Adam yattığı yerde pencereye doğru döndü. Gözleri kadına takıldığı zaman, kadının simdiye dek hep karanlığın, uzun gömleklerin, elbiselerin ardına sakladığı vücudundaki derin yara izlerini gördü. Kadına farklı bir gözle bakmaya başladığı an, aynı şeyleri yaşamış olduklarını, kadının duygularının acıma değil paylaşma olduğunu, onun kendisini gerçekten anladığını gördü. Bunca zamandır içinde tuttuğu sessizliğini gözyaşlarıyla dışarı attığında kadın yanındaydı. Adam artık her şeyin geride kaldığını, ruhlarındaki izleri silemeseler de, birlikte üstelerinden gelebileceklerini farketti. Davranışlarını unutturmak istercesine kadına sarıldı.

Ceren Demirci

PARIS-DIJON GÜNLÜĞÜNDEN NOTLAR

...Uçak inişe geçtiğinde tarlalar, cetvel düzlüğünde atabildiğine geniş üzüm bağları görünmeye başladı. Pilotun anonsundan 20 dakika sonra Paris'e indik. Yağmurlu serin bir hava. Kontrolden geçip bagajlarımızı aldık ve dışarıya çıkmadan 200-250 m. yürüyerek TGV istasyonuna vardık. Plexiglas ve çelik konstrüksiyonlu ilginç bir mimarisi vardı istasyonun.

Hızlı tren ile inanılmaz bir şekilde sarsılmadan (kitap okuyarak bazen çevreyi görmeye çalışarak) Dijon'a vardık. Trenden iner inmez, Saint-Jo'nun öğrencileri ve öğretmenler, (Paul Lance, Daniel Le Mée, Catherine ve bir başka öğretmen) karşıladılar ve önce öğrenciler arkadaşlarını aldılar ve evlerine gittiler. Biz de Daniel, Paul, ve Catherine ile birlikte bir Cafe-Bar gibi bir yere gittik. Sıcak döşenmiş güzel bir mekândı. İlk akşamdan Fransız salata kültürüyle tanıştım, belki karnım açtı ama çok hoşuma gitti doğrusu. Biraz sohbet ettik sanattan ve gezi programından konuştuk. Yemekten sonra vedalaştık. Paul ile 15 km. Dijon'un dışında küçük bir köydeki, evlerine gittik. Karanlık ve yorgunluktan pek birşey göremedim. Ertesi gün kuş sesteriyle uyandım. Erkenden (7.30'da) Paul ile küçük bir kahvaltıdan sonra okula Saint-Jo'ya yola çıktık. Bu arada Saint-Joseph'e Saint-Jo diyorlar. Dijon çok güzel bir kent, yolları, binalar, çevre düzeni harika. Güzellik esasen çevre

bilincinden geliyor. 14. ve 17. yüzyıldan kalan bütün binalar korunmuş, restore edilmiş. Şehir merkezine asla yeni bina yapılmıyor. Yeni binalar 15-20 km. dışarıda. 200 bin nüfuslu bir kent ama mükemmel bir müzesi hatta iki müzesi var bir de Fransa'da geleneksel mimari anlayışı olan Notre-Dame kilisesi var. Ev-okul yolu sarı katırtırnağına benzeyen ama insan boyundan büyük çok sık çiçek yığınları, değişik ağaçlarla bayağı gelişmiş. Çamlar huzur duygusu veriyor. Paul ile anlaşmak (özellikle bazı konularda) zaman zaman problem oldu ama Lance ailesi çok sıcak yakınlık gösterdi. Onlara teşekkür borçluyum.

Önce Dijon güzel sanatlar müzesi ve tarihi bir kiliseyi gezdik. Ben daha sonra müzeyi tekrar gezdim ve epey fotoğraf çektim.

Şarabın Fransız yemek ve kültüründe önemli bir yeri var. Gezilerin birinde (zannediyorum Bourgogne'da) şarap hanelerinin birinde şarap yapımı (renk-lezzet-kalite) hakkında bilgiler aldık. Bir başka köyde genetik müdahale ile renksiz (beyazımtrak) sığır yetiştiriciliği ve kültür mantarı hakkında bilgilendik. Herkesten biraz geriye düştüğümde biri yaklaştı ve selamlaştıktan sonra anlatmaya başladı; köyün papazı olarak emekli olduktan sonra ziraat ve hayvancılık konularında gençlere, çiftçilere danışmanlık yaptığını, aslında bu işin önemli olduğunu söyledi. Ve birkaç soru daha.. Bunları

George De la Tour (HİLE) Louvre-Paris

neden yazıyorum?..Fransızca konuştuğum halde bu konuşmanın tamamını anlamış ve imtihandan başarıyla çıkmış gibi sevinç duydum..

Kısaca Dijon'un 60 km., tüm çevresini gezdik. Çiftçileri, şatoları, fıçı fabrikalarını gördük. Somberton belediye başkanının sıcak ve nazik kabulü çok hoştu. Değişik bir ülke, farklı bir kültürle karşılaşmak, doğal güzellikleri ve sanatı algılamak, gözlemek çok güzel ama sevgi yürekli, dünya insanlarıyla tanışmak, dost olmak başka bir güzel tarafı seyahatin.

Geziler sırasında otobüste Daniel'in çaktırmadan Türk pop kasetini Fransız radyosundan çalınıyomuş havası yaratıp bizim çocukları yerlerinden hoplatması, çocukların Gülnaz Hanım'a yaptıkları espriler...

Güzel günler çabuk geçti. Yağmurda geldik, yağmurda vedalaştık. İki saatlik hızlı tren yolculuğu, Paris'teyiz. Dört ayrı taksitle Otel Magandie'ye gittik. Yerleştik, biraz dindendik ve birlikte Notre-Dame Katedraline gittik. Dış cephede restorasyon vardı ama içi ve üst katları heykeller ve Paris'in muhteşem görüntüleri hala gözlerimin önünde...

Bu yorgunluğun üzerine akşam Sacre-coeur'e gittik. Gece uzaktan, yakından çok güzel görünüyor. Büyük güzel bir kilise Sacre-Coeur.

Mortmartre sonra gittik. Sokak ressamlarını gördük. Çocuklar restorandayken ufak tefek turistik şeyler almak için dolaşırken ressamlardan biri geldi yine çizelim falan gibi laflar etti, yine pazarlık (çizdireceğimden değil..) sonunda dedim ki; ben de çizeyim hangisi iyi olursa öteki ödese...?

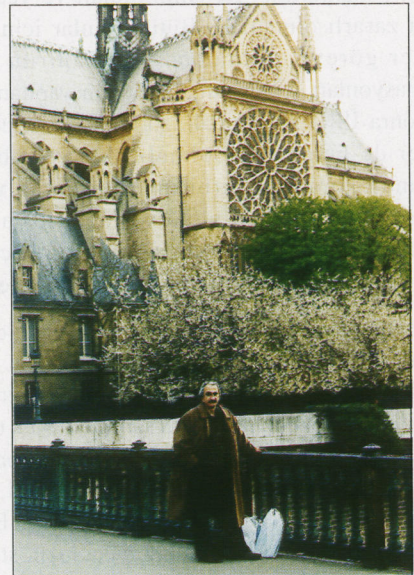
-İyi akşamlar Monsieur...!

Ertesi gün tüm öğleden sonra Louvre'da geçti. Onbeş gün gerekli Louvre'u görmek, inceleyebilmek için.

Sağolsun Uğurcan epey yardımcı oldu özellikle fotoğraf çekerken ve kapanırken çıktık. Havuz başında oturduk biraz ve yorgunluğumuzu duymaya başladık. O yorgunlukla Eiffel'e gittik hava buz, sıcak çikolata biraz kendimize getirdi. Paris bu kadar zamanda yaşanacak, duyumsanacak bir kent değil. Merkez eski yapılarla korunuyor. Seine, Notre-Dame, Louvre, Eiffel, gerçekten aşıklar ve sanatçılar için özel bir kent. Mutlaka görmeli ama yaşamalı da...

Kısa ama güzel bir tecrübeydi. Bir sürü fotoğraf ve kasetler..Teşekkürler M. Bertet.

A. Selçuk
ÖZBEK KIZILIŞIK

Notre-Dame

Kadıköy Belediyesi'nin düzenlediği "Hayalinizdeki Kadıköy nasıldır, buna ulaşabilmek için siz neler yapabilirsiniz?" konulu kompozisyon yarışmasında 10 A sınıfı öğrencilerimizden Buket İPEKÇİ ikinci olmuştur. 9 A sınıfından Zeynep SEVÜK birinci mansiyon, 11 A sınıfından Onat DEMİRCİ ikinci mansiyon almıştır. Bu öğrencilerimizi kutluyoruz.

Nurcan PEHLİVANOĞLU

KADIKÖY'DEN BİR BUKET

İnsanlar için, yaşadıkları yer hep önemli olmuştur. Herkes kendi köyünü -çoğu zaman da özlemlenir- anlatır durur. Ben de köyümü çok seviyorum ve çok şanslıyım ki orada yaşıyorum. Ben KADIKÖY'lüyüm.

İstanbul'un güzel bir şehir olduğu şüphe götürmez. Kadıköy de İstanbul'un seçkin bir semtidir. İstanbul'dan bile önce kurulmuş olduğuna göre tarihsel bir önemi var. Atalarımız bu semti daha çok yazlık olarak düşünmüşler, geniş bahçeleri olan köşkler yapmışlar. Daha sonra bu köşkler çoğu, apartmanlara da dönüşse, binalar bitişik sistemde yapılmadı ve bahçelerimizi, ağaçlarımızı koruyabildik. Eskiden bir şey kalmasa bile yeni ağaçlar, çiçekler dikebileceğimiz toprağımız var. Bu yüzden Avrupa yakasındaki semtlerden daha rahat nefes alabildiğimizi düşünüyorum.

hiçbir ağacın kesilmesine izin verilmemeli, elimizdekileri korumalıyız. Parklar, deniz kenarındaki gezinti yerleri bize doğa ile iç içe olma zevkini tattırıyorlar, keşke sayıları daha da arttırılabilse.

Bence Kadıköy'ün çok önemli bir eksiği, Atatürk Kültür Merkezi gibi bir yapıya sahip olmaması. Bu yüzden önemli sanat etkinliklerinden biraz uzakta kalıyoruz.

Daha güzel bir Kadıköy için orada yaşayan bizlerin de uymamız gereken kurallar var. İlçemizi güzelleştirmek için öncelikle yapılmış olanları korumalı ve temiz tutmalıyız. Özgürlük Parkı'nda, yol kenarına dikilen menekşelerin bir kaç gün içinde ezilip yok olduğunu görmüştüm. Çereyi korumak, hiç olmazsa zara vermemek çocuklara ve bazı büyüklere öğretilmeli. Yine de Kadıköy halkını sosyoekonomik düzeyi pek çok yerdekenden daha yüksek ve onların daha bilinçli olduğu söylenebilir.

Bütün büyük şehirlerde olduğu gibi Kadıköy'ümüzde de trafik bir sorun. Ama benim sorunun bisikletle gezebileceğim emniyetli yollar bulamamak. Sahil yolundaki bisikletlilere ayrılan yola çıkana kadar, arabaların arasında riskli bir yolculuk yapıyorum. Bisiklet yollarının yaygınlaştırılmasını istemek, sanırım, bunca sorun arasında çok marjinal oldu ama ne yapayım ki ben onsekiz yaşındayım ve bisikletle gezmeyi çok seviyorum.

Uygulanması mümkün ama nedense yapılamayan bir şey daha var. Kaldırımında yürümek istiyorum! Park etmiş araçlardan kurtulup, caddeye inmeden, özgürce yürümek... Ne yazık ki, Bağdat Caddesi'nin dışında Kadıköy'de böyle bir kaldırım yok. Altıyol'dan Moda'daki okuluma Bahariye Caddesi'nden yürüyerek gidiyorum. Bu caddenin trafiğe kapatılmış olmasının, Kadıköy için yapılmış en büyük iyilik olduğunu düşünüyorum.

Sonuçta Kadıköy'ü yine de çok seviyorum. Modern çarşıları, denizi, parkları, bahçeleri, bir yerlerde ansızın görülebilen erguvan ağaçları beni mutlu ediyor. En güzelin bile bazı kusurları olabilir. Zaman içinde eksiklerin tamamlanacağını biliyorum. Çünkü birileri bizim için çalışıyor. Hatta "daha güzel bir Kadıköy nasıl olur?" diye fikrimizi bile soruyorlar. Ne mutlu bize!

Yaşadığımız yerde mutlu olabilmeliyiz. Ne yazık ki uygarlığın getirdiklerini eksiksiz isterken, doğadan kaybediyoruz. Annem çocukluğunda Göztepe'deki teyzesinin bahçesindeki ağaçlardan meyvalar toplarmış. Ben bu zevki tadamadım. Çünkü, şimdi orada başkalarına ait bir apartman var. Belki Yahya Kemal, şimdiki Erenköy'de yaşasaydı o "Erenköy'de Bahar" ı yazamazdı. Şu andaki yaşantımız daha hızlı, stresli; hep bir yerlere yetişmeye çalışıyoruz.. Yaşadığımızı hissetmemiz için doğaya ihtiyaç var. Bu yüzden artık

Buket İPEKÇİ 10/A

KIRMIZI BALON

Hindistan, gizemli insanlar ve kutsal ineklerle, ölçülemez zenginlikler ve acımasız yoksulluklarla dolu. İnsanlar, onu anlamaya çalışıyor, ama hiç bir zaman tümüyle kavrayamıyor. Bu karmaşadan kurtulmanın belki de tek yolu kaçmaktı, bir korkak gibi nereye gittiğini bilmeden...

Başka bir seçenek sunulmamıştı, bunalıyordum. Bir balonum vardı. Rengi, kırmızı pabuçlarıma uyan kırmızı bir balon. Kurtuluşum, bu balonda saklıydı. Bir sabah uyandığımda, başlarının üstünde testi taşıyarak yürüyen aynı alımlı kadınları, aynı kerpiç evleri, aynı dar patikaları, aynı gökyüzünü görmek istediğimin farkına vardım. Acele etmeliydim, kum saati hızla akıyordu, az zamanım kalmaştı. Kırmızı pabuçlarıma aradım; onlarsız gidemezdim. Balonum, bir köşede beni bekliyordu. Bakışlarımız birbirini bulduğunda yüzünde bir gülümseme belirdi. Balonum ve ben, tek bir varlık oluvermiştik. Uzun zamandan beri ilk kez, umut-mutluluk kıvılcımları belirmişti. Tek rahatsızlık veren sevdiklerimi geride bırakırken duyacağım burukluktu. Düşünmemeliydim, ne de olsa hayat devam ediyordu. Herkes, bütün ev halkı, derin bir uykuya dalmıştı. Son isteğim onları güzellik uykularından uyandırmamak ve çoğalan dertlerine bir yenisini eklememektir. Annemin, babamın, kardeşlerimin yanaklarına bir öpücük kondurdum. Sonra da diğer yanaklarına:

Sevdikleri ölmesin, onları terk etmesin diye.

Balonuma sıkıca sarıldım. Parmaklarımı şıklatmamla gökyüzüne yükselmem bir oldu. Ayaklarım yerden kesildiğinde: “İşte! Özgürlük bu!” dedim kendi kendime.

Bembeyaz bulutların arasından süzülürken pirinç tarlaları, görkemli saray ve tapınaklar, Yamuna Irmağı, hepsi hepsi bir noktaya dönüşüvermişti.

Güneşe karışıyordum. Sarhoştum, şaşkındım. Yanağımdan çeneme doğru yavaş yavaş ilerleyen ıslaklıkla kendime geldim. Tek bir gözyaşı, benden habersiz, akıp gidivermişti. Mutlu muydum? Gerçekten istediğim bu muydu? Hayır, ben bir korkak değilim, geri dönmek istiyorum. Annemi, babamı, babamı, bahçemizdeki abanoz ve bambuları, babamın evin bir köşesinde beslediği ve korku-merakla karışık bakışlarıyla her hareketlerini takip ettiğim engerekleri şimdiden özlemiştim. Bütün güç bendeydi; parmaklarımda gizliydi. Son bir ümitte aşağılara baktım, parmaklarımı son bir kere şıklatım. Gökyüzünde, rüzgâra ayak uydurmaya çalışan zavallı kırmızı balonum duruverdi aniden. Tarlalara, evlere, anneme, babama, dünyaya, evrene, Şiva'ya, Brahman'a el sallarken bütün ağırlığımla hızlı bir düşüşe geçtim. Sarhoştum, şaşkındım. Attığım kahkayayla kendime geldim: Artık mutluydum!...

Tülin ARTUK 9/C

BELÇİKA ÖĞRENCİ DEĞİŞİMİ (1998)

Türk, Fransız veya Belçikalı hangi ırktan olursa olsun, gençler geleceği görüyor ve tarihe geçecek bir globalleşme süreci yaşadığımız şu günlerde önyargıdan soyutlanmış, ne yaptığını ve ne istediğini bilen, sorgulayan, uyum sağlayabilen ve hatta yetişkinlerin bir adım ötesinde, bu çok önemli süreçte yerlerini alıyorlar; onlara sonsuz güveniyorum. Belçika'nın Liège bölgesindeki **Institut Saint - Joseph** ile yaptığımız öğrenci değişimi bu yıl da iki etapta gerçekleşti. Nisan ayının ilk haftası onları okulumuzda zevkle ve sevgiyle ağırladı çocuklarımız ve aileleri, gördükleri misafirperverliğe hayran kalarak ayrıldılar Türkiye'den. İkinci etabı Mayıs ayında (16 - 23 Mayıs) bizim öğrencilerimizin Liège'ye gitmesi ve okullarını, ülkelerini çok iyi temsil etmeleri ile gerçekleşti. Aslında bir köprü kurmuşlardı kilometrelerce uzaktaki değişik dinden ve ırktan yaşıtları gençlerle,

bu köprü dağları, sınırları aşan, kültürleri birleştiren, mesafeleri ortadan kaldıran, aynı dille anlaşılan gençlerin kurduğu bir gönül köprüsüydü.

Seneler ilerledikçe yaptıkları bu yolculuğun önemini daha çok kavrayacaklarına ve bir bütüne dönüşerek küreselleşen dünyada hep ileriye, hep ileriye gideceklerine inandığım öğrencilerimize sevgiler ve teşekkürler...

Yasemin KESKİNER

Birçok çalışmaya ve kitaba imza atmış, "**Zihinsel Yönetim**"in yaratıcısı, fahri felsefe profesörü ve uluslararası üne sahip Fransız pedagog

sayın **Prof. Dr. Antoine de le Garanderie**

30 Nisan'da Saint Benoît Lisesi'nde, 1 Mayıs 1998'de Saint - Joseph Lisesi'nde seri pedagojik konferanslar vermiştir.

TAVSİYE ETTİĞİM KİTAPLAR

- **BİLİMİN ÖNCÜLERİ**, Cemal Yıldırım, Tübitak Yayınları.
- **BİLİM NEDİR, BİLİMSEL YÖNTEM NEDİR** sorularına cevap arayan ve öncü bilimadamlarını tanıtan bir kitap.
- **BİLİMSEL GAFLAR**, Billy Aronson, Tübitak yayınları.
- **GÖL İNSANLARI**, Richard Leakey ve Roger Lewin, Tübitak Yayınları.
- **WINDOWS 95 REGISTRY**, Jerry Honeycutt'tan Tercüme, Sistem Yayıncılık.

Ender ÜSTÜNGEL

BİNBİR SURAT LEVENT KIRCA İLE RÖPORTAJ

Ö.G: Merhaba. İlk önce bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ve ödülünüz için sizi tebrik ederim.

L.K : Teşekkür ederim.

Ö.G: Önce, nerede ve ne zaman doğdunuz öğrenebilir miyim?

L.K : Samsun'da ve 1950 yılında doğdum.

Ö.G: Peki ya öğrenim durumunuz?

L.K : Lise mezunuyum.

Ö.G: Tiyatroya ne zaman ve nerede başladınız?

L.K : 1967'de ve Ankara'da başladım

Ö.G: Başka bir mesleğiniz var mı?

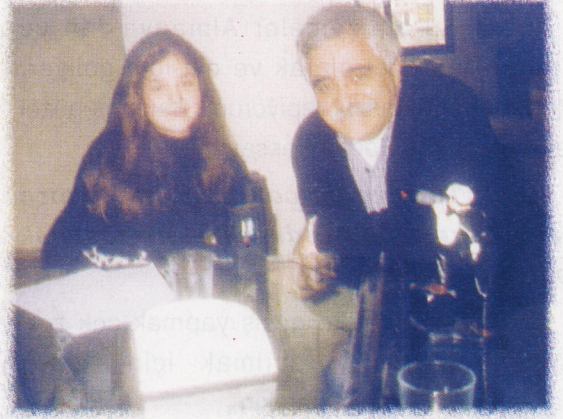
L.K : Hayır yok.

Ö.G: Size göre Levent Kirca nasıl bir insan?

L.K : Levent Kirca, iyi olmaya çalışan ve insanların sevgisini kazanmaya çalışan bir insan.

Ö.G: Kendinizi komik buluyor musunuz?

L.K : Evet. Komik buluyorum.

Ö.G: Özel yaşantınızda insanları güldürür müsünüz?

L.K : Elbette. Ancak bunun hangi saat olduğu bilinmez. Örneğin, beni güldür desenez güldüremem, çünkü içimden gelmez. Ama başka zaman yaptığım bir başka şaka insanları gülmekten kırıp geçirir.

Ö.G: Tiplerinizde en çok nelere dikkat edersiniz?

L.K : İnsanların hoşuna gidecek ve o günkü gündemi belirleyen tiplere dikkat ederim.

Ö.G: Ailenize ve kendinize vakit ayırabiliyor musunuz?

L.K : Bu biraz zor. Ama ailem kendini buna alıştırdı. Biz ailece tiyatronun içindeyiz. Ayrıca ben işimle içiçe bir insanım.

Ö.G: Mesleğinizin avantajları ve dezavantajları nelerdir?

L.K : Avantajları, insanlarla iç içe olmak, bir iletişim sağlamak ve insanlar tarafından sevilme. İletişim, sanatın her dalında çok önemli. Dezavantajları ise zaman sorunu.

Ö.G: Makyaj için kullandığınız malzemeleri neden yapıyorsunuz ve bu malzemeler cildinize dokunuyor mu?

L.K : Bu malzemeler Almanya'dan ve Fransa'dan özel olarak ve cilt için geliyor. Makyajı ben kendim yapıyorum. Ben çok güzel resim yaparım. Babam ressamdı.

Ö.G: Türkiye'de çok ünlü bir tiyatro sanatçısınız. Bunu dış ülkelere taşımak istiyor musunuz?

L.K : Dış ülkelere geçiş yapmak çok zor. Ayrıca Avrupa'ya açılmak için Kültür Bakanlığı'nın desteği gerekir.

Ö.G: Tiyatroya yeni atılan gençlere ne gibi önerileriniz var?

L.K : Onları tebrik ederim, böyle bir atılım yaptıkları için. İstemek başarmanın yarısıdır. Hayatta istediklerinden vazgeçmesinler.

Ö.G: Siz de bir babasınız ve çocuklarınızı tiyatroya yönlendiriyorsunuz. Bu konuda anne ve babalara ne gibi önerileriniz var?

L.K : Çocuklarını hep desteklesinler. Benim babam İsviçre'deydi ve benimle ilgilenemiyordu. Annem ise öğretmendi ve her zaman benim yanındaydı. Bir gün olsun.

"- Oğlum, bu işi bırak" demedi.

Ö.G: Ailenizde siz ve eşinizden başka tiyatroyla uğraşan var mı?

L.K : Hayır yok.

Ö.G: Olacak O Kadar'a daha ne kadar devam edeceksiniz? Bu konudaki tekliflere

açık mısınız?

L.K : Seyirci istediği sürece bu program devam edecek. Seyirci ne zaman bıcarsa da bitecek.

Ö.G: Türkiye'nin tiyatro kültürünü nasıl buluyorsunuz?

L.K : Çok, çok yüksek buluyorum.

Ö.G: Burcunuz nedir?

L.K : Terazi burcuyum.

Ö.G: Oya Hanım ve siz iyi anlaşıyor musunuz?

L.K : Evet.

Ö.G: Belli oluyor. Yıllardır çok başarılı bir evlilik yürütüyorsunuz.

L.K : Teşekkürler.

Ö.G: Kanalların kavgaları ile ilgili görüşleriniz nelerdir? Sizin için para mı yoksa teknik koşullar mı önemli?

L.K : Tabii ki para. Çünkü para olmazsa teknik koşul da olmaz.

Ö.G: Ve son olarak Levent Kırca'nın ağzından Türkiye'nin durumunu öğrenebilir miyim?

L.K : Türk halkı her zaman Atatürk'ün yanındaydı. Senelerce savaştı. Elinde topu, tüfeği olmadan düşmanı yendi. Üç tane kendini bilmez bu ülkeyi asla dağıtamaz.

Ö.G: Çok teşekkür ederim. ve çalışmalarınızda başarılar dilerim.

L.K : Teşekkür ederim.

Öykü GÜRBÜZ Haz. 1/D

Sayın **Perihan ERGUN** 21 Ocak günü tarihimizdeki ünlü Türk kadınlarını konu alan bir söyleşiye katıldı. 9'uncu sınıf öğrencilerine

CUMHURİYET AYDINLANMASINDA ÖNCÜ KADINLARIMIZ
adlı kitabını imzaladı.

1. dönemin son dersinde 9/B sınıfında Beethoven'ın 9. Senfonisi'ni dinledik. Müziğin kendilerinde uyandırdığı duyguları kaleme almalarını istedim. Aşağıya aldığımız bu yazılar yirmi - yirmi beş dakika gibi kısa bir sürede yazılmıştır. Hiçbir düzeltme yapmadan yayınlıyoruz.

N. PEHLIVANOĞLU

YENİ BİR YAŞAMA DOĞRU...

Doğduğu andan itibaren kapalı kapılar ardında yaşamıştı. Dünyası dört duvarla kısıtlıydı. Bu hayatın sorumlusu ailesiydi. Padişah ailesinin erkek çocuklarından biri olmak demek her an ölüm tehlikesiyle burun buruna gelmek demektir. Sabırla beklemişti yıllar boyunca... Ruh sağlığını elinden geldiği kadar korumaya çalışmıştı. Nihayet bugün, artık buradan kurtuluyordu. Güneş ışığına kavuşması sadece an meselesiydi.

Bugüne kadar duyduğu bütün ayak sesleri ona korku vermişti. Hepsinden şüphelenmişti. İçlerinden biri ona ölümü getirebilirdi çünkü. Ama artık korkmuyordu. Hayatında ilk kez mutluydu.

Gelen annesiydi. Ona ağabeyinin ölümünden sonra toplanan kurulun kendisini padişah seçtiğini söyledi. Artık onun yeri bu basık tavanlı karanlık oda değil taht salonuydu.

Zindandan nasıl çıkarıldığını, nerelerden geçtiğini pek iyi anımsamıyordu. Ama halkın onu sevgi gösterileriyle karşılayışını unutmuyacaktı. Belki binlerce insan vardı. Askerler, çocuklar, memurlar.. Bu kalabalık onu ürkütmemişti pek.

Yalnızlıktan bıkmıştı. Karanlıktan bıkmıştı. Çevresine insanları, aydınlığı istiyordu. Artık bu isteklerini gerçekleştirebilirlerdi. Başvezir onun başa geçtiğini ilan etmeliydi:

"Padişah III. Ali öldü. Sultanımız Asya Fatihi Ali öldü. Yaşasın Padişah V. Mustafa !"

Asya Fatihi Ali ünvanına yaraşır bir padişah olmuş, doğuda pek çok zengin ülkeyi egemenliği altına almıştı. Şimdi bu sömürgelerin sözde başkanları yeni padişaha bağlılık yemini ediyorlardı. Farklı ülkelerin insanları belki hayatları boyunca görmeyecekleri bir padişah için ellerinde neleri varsa teslim etmişlerdi başkanlarına. Hazine başkanının ellerini ovuşturduğunu gördü. Galiba o gün devletin kasası doluyordu. Annesi oğluna fısıldadı:

"Ne yapalım oğlum. Burada işler böyle yürüyor."

İşlerin nasıl yürüdüğünü bir haftada öğrenecek ve kurallara uygun hareket etmeye başlayacaktı.

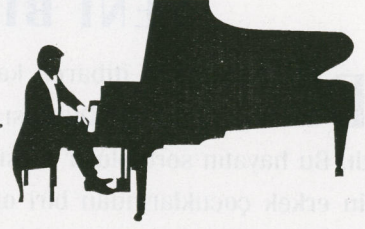
Fatma KARAGÖZ 9-B

Okulumuzun Zooloji Müzesi'nden örneklerin yer aldığı sergi, Yapı Kredi Kültür ve Sanat Yayıncılık tarafından, Vedat Nedim TÖR Müzesi'nde "NUH'UN GEMİSİ BEYOĞLU'NDA" adı altında 1 Mayıs - 30 Haziran tarihleri arasında ziyarete açıldı.

9. SENFONİ

Uçsuz bucaksız bir yerde,
Karanlığın hükmettiği bir fırtınalı gecede
Yalnızlık ve doğasında kaybolmuş insan.
Korkan insan; kötü birşeyler beklermişçesine...
Güneş doğunca,
Yeni bir gün doğduğunda buralara,
Yine bir umut ve heyecan sarar etrafı...
Dinleyince farkedersin,
Bir ordu yaklaşıyor sanki, coşkuyla !
Bu tepelerin ardından, bu yabancı ellere...
Özgürlük bilgi ve kahramanlık...
Aynı insanların, farklı yaşantıların karşı karşıya
Geldiği bir savaş meydanı... Ve büyük zafer : Yaşamak !

Yaşamak, inanmak, sevmek...
Sonsuz Özgürlüğü.

Petek KALAYCIOĞLU 9/B

ÖZGÜRLÜK İÇİN

Kendimi 40'ların Münih'inde hayal ediyorum. Hava her zamanki gibi soğuk ve karlı. İki gestapo peşimde, içimde onları atlatmanın huzuru var. Ama hâlâ gerginim ve korkuyorum. Yaşadıklarım, doğduğum kent Bonn'a, okuluma, dostlarıma, ülkeme, hiçbirine inanmıyorum. Şimdi parka girdim, yalnız olan her şey dikkat çekici: "Sıra, köpek,

heykel", sanki hepsi bana hak veriyor, Güvenim yerine geldi. Tam o sırada Nazilere karşı haykıran bir Yahudi geçiyor. Gür sesi ve güzel latincesiyle inletiyor bütün parkı. Saatler ilerliyor, gün ağarmak üzere ve yine hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi bile bile özgürlük için, inadına, kaçarak, savaşarak yaşamaya devam ediyorum.

Emre YALÇIN 9/B

BİLMECELER

Bir baş bir başı devirir

IMAM

Yapan satar

Alan saklamaz

Saklayan bilmez

MEZARTAŞI

Elde yapılır

Efte asılır

KÜPE

Yol üstünde yorgun katır

Bir gün kalmaz her gün yatır

KÖPRÜ

Yola gelir yürümeden

Dala konar görünmeden

KAR

Yer altında kınalı çivi

HAVUÇ

Doksan dokuz cemaat

İki müezzin, bir imam

TESBİH

Dışı kazan karası

İçi peynir mayası

KESTANE

Altmış para, yetmiş para

Sapı uzun kendi kara

ENŞA

Çam ağacını oyarlar

İçine mani koyarlar,

Ağlama tintonum ağlama

Şimdi kulağın burarlar

SAZ

Değnek ucunda yemiş

Bunu yiyen ölmemiş

Ramazanda da yemiş

Orucu bozulmamış

DAYAK

Bir grup ördek ırmakta yüzmektedir

Bir ördek iki ördeğin önünde

Bir ördek iki ördeğin ortasında

Bir ördek iki ördeğin arkasında

Acaba grupta kaç ördek var?

3 ÖRDEK

Elsiz, ayaksız kapıyı açar.

RÜZGAR

Ak tarla, kara tohum, el eker dil

biçer.

MEKTUP

Ankara neden soğuktur?

SIFIR ALTI OLUŞU İÇİN

Derleyen: Emine Sarpyener 9/C

Toplumumuzda giderek yaygınlaşan okuma tembelliği satın aldığımız malların kullanma klavuzlarını da kapsıyor. Yeni satın aldığımız bir ürünün kullanma klavuzunu okumayı her nedense gereksiz bulup, ürünü deneme-yanılma yöntemleriyle kullanılır hale getirmeye uğraşıyoruz. Sonuçta ürün kullanılmaz hale geliyor ve ancak o anda klavuzu okumak aklımıza geliyor. İşte bazı ürünlerin üzerindeki ilginç uyarılardan birkaç örnek:

* Nytol uyku haplarının kutusunun üzerinde yer alan uyarı: *Nytol. Klinik olarak onaylanmış uyku ilacı. Endikasyonları: Geçici uyku bozukluklarını giderir. Uyarı: Uyuşukluğa yol açar.*

* Çin Hava Yollarına ait yolcu uçaklarında yolculara dağıtılan yer fıstığı paketlerinin üzerinde İngilizce ve Çince şu uyarı yer alıyor: *"Paketi açın ve içindekileri yiyein"*

* İngiltere'deki ünlü Sainsbury mağazalar zincirinde satılan bazı malların üzerindeki uyarılar:

- Ultraswim marka şampuanların üzerinde: *"Saçlarınızın dökülmesini istiyorsanız sık sık kullanın!"*
- Buharlı ütünün üzerinde: *"Bu ürünü yağmur altında ve nemli ortamlarda kullanmayın!"*
- Fotoğraf makinesinin üzerinde: *"Bu kamera ancak içinde film olduğu zaman çalışır!"*
- Süt kutusunun üzerinde: *"Açtıktan sonra ağzı yukarı gelecek şekilde saklayın!"*
- Rowenta ütünün üzerinde: *"Uyarı; giysileri üzerindeyken ütülemez!"*
- Antifriz şişesinin üzerinde: *"Sıcaklık 0'ın altına düşerse kullanın!"*
- Çiçek saksılarının üzerinde: *"Bu çiçekler süs bitkileridir. Yenmez!"*
- Böcek öldürücü spreyin üzerinde: *"Bu ürün balıklara zararlıdır!"*
- 500 gramlık fıstık paketlerinin üzerinde: *"İçindekiler: Fıstık"*

Kaynak: C. Bilim Teknik

Sonbahar

Sonbahar... Adı bile söylenirken hüznün veriyor. İlki değil de sonuncu bahar...

Bana kalsa bahar bile demem. Ben bahar denince içimin açıldığını, bir şeylerin kıpırdadığını hissederim. Gönlüm ferahlar; hem gülmek hem ağlamak isterim mutluluktan. Yukarıda mavilikler aşağıda yeşilin bin tonu olur. Aralarında binbir canlı ve renkli çiçekler ve tabii ki onların cümbüş yaşatan renkleri. Kırılarda koşup oynayan çocuklar hayal ederim. Gülen, top oynayan, sarı gözlü papatyalar toplayan çocuklar., Gökyüzündeki mavilikler içinde nazlı nazlı, gelin gibi süzülen uçurtmaları uçuşan çocuklar. Yeniden uyanan doğayı hayal ederim, kuş civıltıları yuvalarından telaşlı adımlarla çıkıp tek sıra halinde sağdan soldan yiyecek taşıyan çalışkan karıncalar, arı vizitlari, kış uykusundan kalkan tüm canlılar, çağıl çağıl akan dereler, canlanan ağaçlar, güler yüzü pırıl pırıl güneş ve daha neler neler...

Halbuki sonbahar öyle mi? O ağlamış suratlı hava yüreğimi nasıl sıkır bilmezsiniz. O kurşuni bulutlar

önce hafif hafif çiselerken aniden bastıran, sırlıklam eden, etrafı çamura bulayan yağmur hiç görünmeyen güneş, önce büyük bir hüznümlü boynunu büken, sararan, sonra nihayet sert rüzgarlara dayanamayıp savrulan düşen, çürüyen yapraklar, yeşil örtüsünden sıyrılıp çıplak kalan zavallı ağaçlar, göçeden kuşlar, kış uykusuna yatan hayvanlar, her yer sarı, sapsarı...

O çıplaklık, o sarılık bana hüznün verir... Uçuşan sarı yaprakları, cama vuran iri yağmur damlalarını pencereden buruk bir şekilde seyredirim, o anlarda müzik bile neşelendiremez beni. Radyomun kanallarında gezinirim, bir yandan yabancı bir yandan yerli şarkılar hep sonbaharla ilgilidir. Çoğu da hüznümlüdür. Nedense hep de sonbaharda dünyadan göçen büyüklerim, sevdiklerim gelir aklıma, yine olacaktı gibi korku kaplar içimi. "Eyvah!" derim yine sonbahar geldi, yine yaşlı ve hasta sevdiklerimi kaybedeceğim, yine ailede yaprak dökümü mü olacak? Garip ama öyle bir korku işte.

O. Henry'nin "Son yaprak" hikayesi gelir aklıma ve sonbaharlarda yine hüznülenirim ben, elimde değil.

Evren EVRENSEL 9/C

GECEYE ÖVGÜ

Ruhumda, gecenin gündüze karşı büyük bir üstünlüğü var. Karanlık, cisimleri kendi ışıklarıyla parlamaya zorluyor, bu da kendi özgürlüklerini aramaya yönlendiriyor onları. Gündüzün verdiği sahte enerji onlarda uyusukluğa neden oluyor, her birine dağıttığı maskeler kendi özlerini, kendi aydınlıklarını unutmalarına neden oluyor.

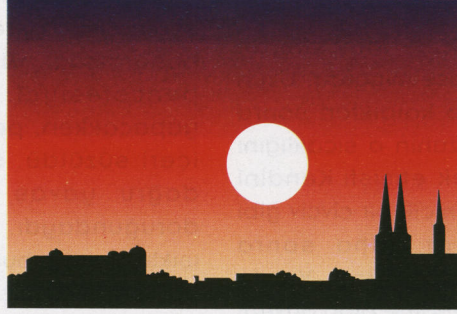
"Gece bütün baskı güçleri uykudadır" diyor Gündüz Vassaf. Her şeyden önce bizzat kendimiz kuruyoruz bu baskıyı. Gündüzleri başkalarının hayatını yaşarız. Bizim için çizilmiş rolleri ustalıklarla oynarız. Ama hep bir içgüdü bize gece arzusunu işler. "Bugün bir bitse deriz. Kastettiğimiz gündüzün, aydınlığın sona ermesidir aslında, ertesi güne başlamak değil, geceyi yaşamak isteriz.

Geceden korkanlar, çekinenler, gündüz oynadıkları rollerin güven veren zincirlerine bağlı kalmış olanlardır. Kendi ışıklarıyla varolamadıkları için geceden kaçarlar, onları güvensizlikten koruyan bilişik zırhmaskeleri yoktur artık. Bu nedenle geceyi yaşamak isteyenlerden hoşlanmazlar. Çünkü gece belirsizliktir ve onların bütün hayatları geleceği belirlemek üzerine kurulmuştur. Hatta bir adım daha ileri giderler, kabul edebildikleri saati geçirmiş ve hâlâ geceyi yaşayan insanları deli ilan ederler. Böylece bir kez daha kendilerini güvence altına almış olurlar.

Güneş ışıklarının gölgelediği asıl gerçek, akşam olunca ortaya çıkmaya başlar. Gecede gölgelerin yeri yoktur. Her varlık ne ise o haldedir. Sessizlik giderek yoğunlaşır. Gündüz her şey bütünün içinde yiter gider. Biz de dahil. Oysa gece bireyindir. Karanlık bir sokakta tek bir kişinin ayak sesleri hayati önem kazanabilir.

Korkarız ve varolduğumuzu hissediyoruz. Yaşamak için bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünür ve harekete geçeriz. Gündüz ekrandaki yansımamız. Gece var oluruz.

Feodal toplumda herkes aynı saatte ışıklarını söndürmüş ve yatmış olmalıydı. Bu kural çok sıkı denetlenirdi. Günümüz modern toplumunda da bu durum devam etmektedir. "Hadi yat uyu artık", "Senin yüzünden uyuyamıyorum, hadi sen de yat artık". Birimizin geceyi diğerinden fazla yaşamaması tedirgin edicidir, bireyin uykusunu dahi kaçırabilir.

Gündüzün gönüllü köleleri, bütün günü kendilerine ayrılmış rolü icra ederek geçirirler. Aynı monotonluğu her gün yaşamak, her gün benzer insanlarla aynı işleri yapmak onları rahatlatır, çünkü bu güven vericidir, kendileri olma ağırlığını taşıyamadıklarından bir simgeyle özdeşleşirler ve zamanla bu simge onlarda alışkanlık haline gelir. Ama gece olunca planlar değişir. Gündüz istediklerinin tam tersine geceleri farklı yaşamak isterler. "Özentle ışıklandırılmış" eğlence yerleri tam onların isteklerini karşılayacak niteliktedir. Varolmak isterler, farklılaşmak isterler ve kendilerini gerçekten eğlendiklerine inandırarak başardıklarını düşünürler bunu. Aslında bu, ışığın onlara oynadığı başka bir oyundur, sinsice ve ustaca.

Gecenin -soğuk ya da serin- sessizlik dolu havasını ciğerlerimize çekip onun içinde varolmayı, onu yaşamayı sıcak evlerimizde televizyon seyretmeye tercih eden bizler için söylenecek fazla bir şey yok. Biz de televizyonun yüzeyindeki görüntüden farklı değiliz ne de olsa...

Serdar SOYDEMİR 10/C

YAŞAM: KISA BİR SERÜVEN

Pırlıl pırlıl bir Ağustos gününün sabahıydı. Küçük tırtılın örüp içine girdiği kozada ilk kez o sabah kıpırtılar başlamıştı. Kıpırtıların başlamasından birkaç dakika sonra, sanki kozayı örüp içine giren o küçük ve çirkin tırtıl değilmişçesine, kozadan olanca güzelliğiyle bir kelebek çıktı. Kanatlarının üzerindeki düzen ve renklerin birbirleriyle olan uyumu, uçuş konduğu çiçekler üzerindeki o asil duruşu hayret vericiydi.

Oysaki küçük kelebek kendini dıştan gözüktüğü kadar harika hissetmiyordu. Uzun bir zaman kozasının içinde kaldıktan sonra birden dışarı çıkmak ve kozanın o sıcaklığını terketmek onu allak bullak etmişti. Kendini yumurtadan henüz çıkan minicik bir civciv gibi aciz hissediyordu. Fakat daha sonra kanatlarının varlığının farkına vardı. Ve de uçabildiğinin..... İşte o an kendine olan güveni geri geldi. Hiç durup dinlenmeksizin uçmaya, o çiçekten bu çiçeğe konmaya başladı. Kendini harika hissediyordu. Çevresindeki kuşlar ve diğer böcekler de onun güzelliğine hayran kalmışlardı. Fakat bir süre sonra yorgun düştü ve aynı zamanda karnı da acıktı. En az kendisi kadar güzel renklerdeki bir çiçeğe kondu ve bu çiçekten de karnını doyurdu. Açlığını ve yorgunluğunu giderdikten sonra tekrar uçmaya başladı. Tepede pırlıl pırlıl parıldaayan güneş vardı ve altında rengarenk çiçeklerle bezenmiş behçeler; papatyalar, laleler, gelincikler, ortancalar, erguvanlar...Tırtıl olduğu zamantarı unutmuş, uçmanın tadını çıkarıyordu. Fakat onu bekleyen tehlikeden habersizdi.

Özgürlüğün sarhoşluğuyla uçarken insanoğluna rastladı. Onların kendisine zarar verebileceklerini bilmesine rağmen, kanatlarıyla istediğinde kaçabileceğini sanıp yakınlarında uçmaya başladı. Onu farkeden

küçük çocuklar ardından koşmaya başlayınca, o da hızlandı. Fakat umduğu kadar hızlı uçamadığını farketti. Canını dişine takıp son hız uçtu. Geriye baktığında artık kimse onu yakalamaya çalışmıyordu.

Yorulmuştu ve hava da kararmaya başlamıştı. İleride bir ışık gördü ve ona içinden bir ses ışığa doğru uçuşmasını söylüyordu. O da bunu yaptı.

Tam ışığa ulaşmak üzereyken birden bir şeye çarpıp yere düştü. Bir daha denedi ama başaramadı. Sinirlenmişti. Çarpıldığı şey evin penceresiydi. Tam üçüncü bir deneme yapacakken, pencere açıldı ve kelebek de içeri süzüldü. Sonunda başarmıştı. Işığa doğru yavaş yavaş uçtu. Mufluluğun doruğundaydı. İçindeki o ses bu kez ona, ışıkta yemek bulabileceğini söylüyordu. Çok da karnı acıkmıştı. Tam ışığa ulaşacakken bir şey onu engelledi. Bu engel, onu kanatlarından tutan evin sahibiydi. Onu yakaladığı gibi dışarı attı. Zavallı kelebeğin kanatları hasar görmüştü ve uçamıyordu. Uzun bir düşüşten sonra yere çakılıp hayata veda etti.

O küçücük kelebeğin hayatı henüz yeni başlamıştı. Bir gün bile yaşayamamıştı. Eğer girdiği evin sahibi onu tutup dışarı atmasaydı da en fazla bir iki saat daha yaşayabilirdi. Oysa o bunun bilincinde değildi. Kimbilir kelebeklerin hayatının yalnızca bir gün sürmesi belki büyük bir haksızlık. Her ne olursa olsun bu bir doğa kanunu ve o küçük kelebek de bu kanuna uydu. Ne o güzel kanatları ne de sarhoşluğunu yaşadığı o mükemmel duygu yani özgürlük onu kurtarabilirdi. Bir kozanın içinde başlayan o kısacık hayatı, akşamın bunaltıcı sıcaklığında, o çok sevdiği çiçeklerle dolu bir apartman bahçesinde son buldu.

Burcu UPRAK 9/C

CEMAL KUTAY'LA TARİHE YOLCULUK

Değerli Tarihçimiz Sn. Cemal KUTAY ile 21.01.1997 günü gerçekleştirdiğimiz altı saat süren bu röportajın tamamı Video Kolu arşivindedir. Tahmin edeceğiniz gibi biz burada röportajın tamamını yayınlamıyoruz. Sohbet havasında gerçekleşen bu güzel röportajı ebedileştiren Video Kolu Rehber Öğretmeni Mösyö Abudaram'a ve Video Kolu öğrencilerine, ayrıca bu sohbete katılan Konca Hanım'a, özellikle bu röportajın kasetten yazıya geçirilmesinde büyük emeği geçen Sinem Saraçer'e bir kez daha teşekkür ediyorum.

Röportajın devamını gelecek sayımızda yayınlamaya çalışacağız. N. PEHLİVANOĞLU

Ben Osmanlı'nın son nesliyim. Birinci Dünya Savaşı'nın çalkantılarını kişi, aile ve bir millet olarak idrak ettim. Hâla bu kadar kitap yazmış olamama rağmen nasıl başarılı nasıl zafer ile noktalandı, diye düşündüğüm çok olmuştur. Ben kafamda hâlâ bir bilmece olan, **'Milli Mücadele'** denilen o efsane devrinin takipçilerinden biri oldum. Bugün bu gökkubede altında M. Kemal adlı o büyük insanı tanıyan, onun aktif olarak emrinde çalışan ve gazetesi Hakimiyet-i Milliye'den devam eden son insan benim. Bununla övündüğümü zannetmeyin. Ben hâlâ bu çırpıntı içindeyim ve ömrümün son senelerini de, finiş depar havasında bitirebilmek için yine M. Kemal'i ele aldım. Zannediyorum 133 kaset olarak tasarladığım bu emek bittiği zaman özellikle gelecek nesiller Mustafa Kemal devrini sadece tarih sayfalarında değil olaylarıyla, kişileriyle, kıyaslamalarıyla, gözlerinde ve

sonra kafalarında hissedeceklerdir.

Biliyorsunuz uygarlık bazı araç gereçleriyle geliyor bir ülkenin içine, daha doğrusu tüm insanlığın içine. Sinema bir devir açmıştı buna hiç şüphe yok, ama bu televizyon bambaşka bir devir açtı. Ben şu anda iki yaşındaki bir çocuğun görüp düşündüklerini ancak on beş yaşında görebilmişim. Fakat şu karşımda bir insan boyunu aşan kitaplara baktığımda kendi kendime: "Sen havada ve askıda yaşamamışsın, sen bir sera nebatı olmamışsın, tarihi kucaklamışsın, aferin sana" diyorum.

Bu sohbetimizde size genellikle bu kitaplarımın konularından söz etmek istiyorum. Ayrıca neden belli bir kesiti aldığımı, neden daha öncesine gitmeyi istemediğimi, dokümantasyon, belge bakımından çok zengin olmasına rağmen neden o devreyi bıraktığımı açıklamak istiyorum. Biliyorsunuz Osmanlı'da devlet kademesinde bürokrasiyi üst kademe de yeri olan insanlar yapardı. Tarihi, kendisini o makama getiren insanların felsefesine, hizmetlerine, düşüncelerine sadık kalmadan yazabilmek, sadece cesaret meselesi değil biraz da bana vefasızlık gibi geliyordu. Nitekim malesef o yücelme devrinde 20.840.000 km², yani üç kıtaya yaygın olan o imparatorluk nasıl oldu da 622 sene sürdü? İşte onun sahneden çekilişinden sonra, tarihin, tarih yazmak üzere vazifelendirilmiş insanlar tarafından yazılmasının bu millet için inanılmaz bir hata olduğu hemen gözümün önünde belirdi.

Atatürk'ün ekmeğini yedim. Bu bir benzetme değil; fiilen ekmeğini yedim. Çok yakınında olmak mutluluğuna eriştim. Onun bir sözü var. Daima kalemimi aldığım ve yeni bir kitaba başladığım her an M. Kemal gözümün önüne gelir. Bakın ne diyor : **"Tarih yazmak tarih yapmak kadar önemlidir. Yazan yapana sadık kalmadıkça değişen hakikatler beşeriyeti şaşkırtan bir mahiyet alırlar."**

Atatürk bütün hayatında kurşun kalem kullanmıştır. Ama o zaman siz yetişemediniz, bilmezsiniz, bir tarafı kırmızı bir tarafı mavi kalemler vardı. Mühim birşey olduğu zamanlarda onları kullanırdı. Bakın ne diyor Hammer; Osmanlı'nın bir anda yücelmesini Bizans'ın zayıflamasına ve dünyanın durumuna bağlıyor. M. Kemal böyle değil "hayır" demiş. Osmanlı'nın bir anda yücelmesi Türk iktidarını Anadolu Selçuklularından

aldığı içindir. Anadolu Selçukluları Büyük Selçuklular'dan, onlar da Devlet-i Hakaniye; Karahanlılardan aldıkları için.

Size kitaplarımdan söz etmek istiyorum; şu yukarıda gördüğünüz yirmi cilt, 12.800 sayfa tüm sırayı kaplıyor. Bunlar hayatımın bir bölümünü aldı. Bugün gözlerimin biri %2, biri %21 görürken, ama katıyen şikayet etmiyorum, işte dört insan boyu buradakiler, övünmüyorum tekrar edeyim ama insan azim ve karar ettiği zaman, eğer hayra dönükse, Tanrı elinden tutuyor. Bu yirmi cilt ne Osmanlı İmparatorluğu'nda, ne de iki Meşrutiyette, ne Cumhuriyet'te bugüne kadar böylesine bu hacimde bir milli tarih yazılmamıştır. Bugün bana değil yazmak, al birtanesini oku deseler ona dahi kudretim yok. O altta gördükleriniz; **'Tarih Konuşuyor'** isimli dokuz cilt, aylık bir dergidir. Bu taraftakilerin hepsi ayrı bir tarih devrini kucakladı. Nasıl yaptım bilemiyorum, çok samimi söylüyorum. O alttaki Millet Mecmualarıdır, oligarşiden demokrasiye geçişimizin bir bayrağıdır. Bunu iftiharla söylüyorum, o millet yazısının altında bir el ve alttada bir slogan. Ama bir imaj, bir mesaj var: "Yeter Söz Milletindir!". Türkiye 16.000.000'du, bu da resmi belge. Çünkü o zamanki oligarşi tek parti iktidarı. 1944, daha Dünya Harbi'nin son günleri, Demokrat Parti falan yok sahnede. Demokrat Parti'den yedi ay on iki gün önce çıktı o mecmua. İnanılmaz alaka gördü; on altı milyonluk Türkiye'de 82000 gibi. İnanılmaz bir tiraj yaptı aboneleriyle beraber. O zaman hissetmişim onu, bir manevi boşluk var Türkiye'de, onun yobazların eline düşmemesi için, yani bugünü aşağı yukarı bir önsezi olarak tahmin etmişim. Ve Hakk'a Doğru isimli bir mecmua çıkarttım. O daha büyük alaka gördü; birincisi yirmi beş kuruştı. Şimdi de kitaplarımdan yanıma gideceğim izin veririseniz. Çünkü bana bunların isimlerini say deseniz dahi ezberden saymam mümkün değil. Ama içlerinde öyleleri var ki bunlar, o zamanki Türkiye'nin yaşantısını bir yoruma ihtiyaç bırakmadan anlatıyor. Neden bu mevzuları ele almışım? Çünkü ben Atatürk'ün felsefesinde ve O'nun havasında günün birinde onun mirasının esas yönünden ayrılacağını, kişisel yorumlara bağlı kalacağını ve böylelikle Türkiye'nin yeni çıkmazlara gireceğini görmüştüm, ki keşke görmemiş olsaydım. 1997 benim tahminlerimi doğru çıkarttı.

Şimdi, ekmeğimizi yabancı unuyla yoğuruyorduk. Doğanın kundağını, ölenin kefenini yabancı beziyle yapıyorduk. Hiçbir şeyimiz yoktu. Lütfen inanın

mekteplerimizde kitap yoktu, yazacak defter yoktu, bir moda değil ama o zaman erkek elbiseleri genellikle kruvazeydi; düğmeler yerini muhafaza etsin diye. Her evin altında bir dokuma tezgahı vardı. Tanzimat sonrası 1839'dan sonra batılılaşmaya özenmişiz. Osmanlı'nın gerçek anlamda sanayileşmesi. O zaman kapitalist dünya için büyük korku. O her evin altındaki tezgah bir ekonomik bağımsızlığı temsil ediyordu. Sonbahar olduğu zaman kışlık giysiler hazırlanır, sebzeler güneşte kurutulur, tarhana hazırlanır, konserve yoktur ama kış için kendi yiyeceğimizi hazırlarız ve böylelikle kapitilasyonlara rağmen Osmanlı Devleti belli bir devre ayakta kaldı.

M. Kemal'den sonra, düşünün daha Cumhuriyet yok. 1923 17 Şubat'ında da İzmir'de birinci İktisat Kongresini topladı ve **"İktisatsız istiklal olmaz"** demişti. Nitekim 1927'de ne Amerika'nın, ne Fransa'nın, ne Almanya'nın, ne İngiltere'nin hiçbir asker, hiçbir devlet adamı **"İstikbal göklerde"** demeden bu adam onu da dedi. Köylümüzün ayağında hâlâ çarık vardı ama Kayseri'de bir tayyare fabrikası kurdu.

Şimdi o devirde bu M. Kemal ekonomisini kalıplaştırma ihtiyacı duydum. M. Kemal'in ölümünden sonra çok alanda olduğu gibi ekonomide de bazı sapmalar olacağı inancındaydım. O Türk devletçiliğini karma ekonomi, milletin ve devletin müşterek varlığı içinde ele almıştı. Şu dört cilt kitabı yazdım 1939'da. Atatürk'ün yerine geçen insan kendi adına bir devir açma hazırlığındaydı. M. Kemal ismi ve resmi paralardan ve pullardan çıkarılmıştı. Sakın kimseyi kişi olarak incitmeyi istediğimi zannetmeyin, ama ben tarihçiyim ve bu ismin ifade ettiği hakikatı yerine getirmek için bu dört ciltlik kitabı yazdım. İlk milli bankayı kurdu (İş Bankası). Bu dört cildi onun için yazdım. Şimdi bugün görüyorum ki bu iki bin küsur sayfa, (bu ev yandı, 1987'de ve tek kurtulan bu oldu, zaten eserleri de üzerinde) ondan sonra iktidara gelenler ellerine geçtiği yerde bu kitabı bırakmadılar.

— Bu kitabın adı nedir?

— Kitabın adı Celal Bayar; **"Bir Ekonomi İrgatı Celal Bayar"** zannetmeyin ki ben Celal Bayar'ın devrinde üste çıktım; hayır hayır, ben hayatımda bir siyasi partinin merdivenlerinden çıkmadım. Devletin bir bardak suyunu içmedim, yoksa sizlerin karşısında konuşamazdım, alnım açık.

-- Şimdi burada Celal Bayar diyorsunuz ama Atatürk'ün ekonomik görüşlerini anlatıyorsunuz.

-- Atatürk'ün ekonomi sistemini anlatıyor. Atatürk adını kullanmak büyük cesaret isterdi o zaman, siz onları yaşamadınız.

Bugün milletin başında dert gibi gözüken Kamu İktisadi Devlet Teşekkülleri onun ölümünden sonra siyasetin hammaddesi oldu. Eğer Türk köyü, bugün bir tarikatın temsil ettiği üç parmakla yemek yemekten kurtulmuşsa, zamanı geri devirmeye çalışan mecnunlar ve gafiller bu milletin yakasına yapışmışlarsa... İşte bugün bir dert olarak görünen hepsinin ismini kendi koydu.

Dün akşam gözlerimden yaş geldi; Etibank'ın kaderini duyunca. Sümerbank adını da o koydu. Onlar ewela üç beyazı ele aldı; pamuk, un, şeker, üçü de yabancı patenti altındaydı. O gözünü kapadığı zaman biz kendi tarlalarımızın buğdayıyla ekmek yiyorduk. Doğanımızın kundağını, ölenin kefenini, insanlarımızın giysilerini kendi fabrikalarımızla yapıyorduk. Siz diyeceksiniz ki, Türkiye o zaman on beş, yirmi milyonda, kabul ama onu kafasının içindeki ideal bu memleket topraklarını yaşatabileceği ölçüde...

Size birşey anlatayım: Cumhuriyet'in onuncu yılında bir komisyon kuruldu. Bu Türk vatanının sokaklarına, evlerinin duvarlarına, bizim ideallerimizi anlatmak içindi. Yedi kişilik bir komisyon ve ben de en gençleriydim ... Zannederim bir yirmi - yirmi iki döviz oldu. Falih Rıfki Atay onları aldı, Çankaya'ya gitti. Daha o zaman bu günkü köşk yok, hâlâ papazın bağında Mustafa Kemal onları tetkik ediyor. İki tanesini çiziyor ve kendi o meşhur kurşun kalemle düşüncüklerini oraya yazıyor. Biz şunu yazmışız; "Şu bağımızdan bir Mustafa Kemal çıktı" çiziyor, "Her Türk bir Mustafa Kemal'dir" diyor. İkincisi "Türkiye Cumhuriyeti'nin 13. yılı, on dört milyon, otuz milyonluk büyük Türkiye" (bizim kafamızda o var). Onu da çiziyor, "Yüz milyonluk büyük Türkiye" yazıyor. Ama bu bir his değil, bu bir bilim. Neden? çünkü onu takip eden aylarda İsviçre'den bir profesör Türkiye'ye davet ettik tüm memleketi dolaştırdık, o zamanki topraklarımız 780 bin kilometre kare. Avrupa'nın en büyük toprağına sahip olan Türkiye'de kaç insan yaşayabileceğini tespit etti. Toparlık rakam

olarak yüz milyon kabul etti. Şimdi işte şu gördüğünüz kitaplarımda bu hakikatları satırlaştırmak istedim.

Şurada bir kitap göreceksiniz; Cumhuriyet'in 15. ve 10. yıl kitapları.. Mustafa Kemal'in hayatında ölmeden elli yedi gün önce Falih Rıfki Atay'ın kendisine götürdüğü bu **15. Yıl** adlı kitabıdır. Burada Cumhuriyet'in onbeşinci yılının tüm realizasyonları, emekleri, gayeleri bölüm bölüm anlatılmıştır. Bizim şöyle bir prensibimiz vardı o devirde; her Cumhuriyet Bayramı'nda ya Hakimiyet-i Milliyet'e'nin bir ilavesini yapardık veya özel bir kitap; onuncu ve onbeşinci yılda bu kitap yapıldı. Biliyorsunuz onbeşinci yıl 1938'dir. Bu bakımdan bu kitap benim için apayrı bir anlam taşıyan kutsal bir emektir, çünkü M.Kemal'in büyük eserine ait eline aldığı son kitaptır.

Şimdi size bir olaydan söz edeceğim. Son zamanlarda bir televizyon kanalında çalışıyordum. Onun şahsiyetini açıklarken aklımın ve irfanımın; vicdanımın ve ilmimin her zaman ispat hakkı saklı olarak o büyük adamın tarifini yaparken "**Bir başka peygamberdi**" dedim. Beni mahkemeye verdiler. Umrumda değil. Ben bunu ispatlayamam. Öteki peygamberler kitaplarıyla geldiler, o eseriyle geldi. Ve son bir kitabım var; "**Atatürk Bugün Olsaydı**" isimli bir kitap. M.Kemal'in aramızdan ayrılışının 57. yılında, "O" bugün olsaydı Türkiye ne olabilecekti, bunu anlatmaya çalıştım. Bunun içinde bir hakikat var. Eğer kalplerinde doğru hasreti olan, bu gerçeklerden korkmayan insanlar varsa hâlâ bu ülkede, bu inkarların, bu iftiraların, bu rezaletlerin, bu ahlaksızlıkların üstüne çıkarlar ve onun sayfalarını karıştırırlar. Bu kitabın içinde onun iki hasretini yanyana göreceksiniz. Bir tanesi, Türkiye'deki laisizmin temeli olan kadın hürriyetlerinin bu yobazların (Devamı 34. sayfada)

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

18 Mart
Çanakkale
Şehitlerini
Anma Günü

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

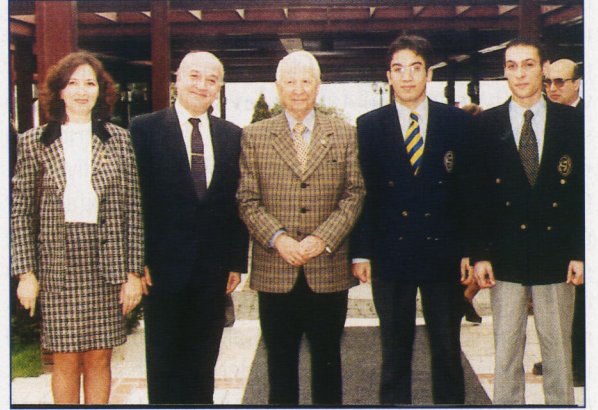
Atatürk Köşemiz 24 Kasım 1997
Öğretmenler Günü'nde açıldı.

Hayriye Kusun Özürlüler Okulu
Öğrencilerinin Resim Sergisi

ATATÜRK'ÜN LAİKLİK ANLAYIŞI konulu Kompozisyon yarışmasında öğrencilerimize ödülleri 4 Mart Dünya Laiklik
Günü'nde Kuruçeşme Divan'ında düzenlenen törenle Kenan Evren tarafından verildi.

Eğitsel Kollar, etkinliklerini Kupa Salonu'ndaki panolarda sergilediler.

elinde ne hale geldiğidir. Türkiye on beş milyonken TBMM'ye 1935'te on sekiz tane kadın milletvekili verdi. Burada aylarca uğraşarak onun kadın milletvekillerinin biyografilerini hazırladım. İşte herbiri birbirinden büyük, kıymetli. Türkiye'de bugün övünüyorlar yetmiş milyon diye, on tane kadın milletvekili yok. Eğer bugün -Türk kadınının Türk erkeğinden çok alanda önde olmasına rağmen- bu medeniyetçi, bu eşit, bu ahlaka, ilme, vicdana dayanan bu felsefe bugün bu millette tatbik mevkiinde olsaydı TBMM'de an az yarım nispet Türk kadını olacaktır. Sadece seviyeyi değil çağ felsefesini ve terbiyeyi de kazanacaktık.

Onun ikinci büyük hasreti de bu kitabın içindedir. **Kendi milletine öz diliyle ibadet hakkı tanınması.** Kur'an nazım değildir, Arapça da değildir, Allahça'dır. Onu bu yobaz anlayamaz. Ama Türk dili buna imkan verdi. Burada Yasin- i Şerif'in bir bölümü vardır. İddia etmişimdir bunun bir bölümünü alalım bir de Arapçasını alıp sokağa çıkalım. Bugün grup grup topladıkları ve kafasını şartlandırdıkları Kur'an' kurslarında okuyan evlatlarımızdan İlahiyat Fakültesi'nin dekanlarına kadar hepsini dolaşalım, onu okuyalım ve diğerini okuyalım, ne anladınız diye soralım. Bana neden o zaman o peygamber yaptığın Atatürk'e Allah daha uzun ömür vermedi eserlerini tamamlayabilmesi için diye soruyorlar. Çünkü yüce Tanrı geri kalan kullarına da vatan hizmetinin kapılarını açık bırakmak için diyor. O, neden diyor bu Türk milletine bir peygamber gelmedi. Ona da şu cevabı verdim; bir peygamber niye gelir dostlarım; bir peygamber bir ülkede ahlak, kanun otoriteleri kaybolur, sadece yumruk hakim olur, hak mefhumu silinir, yüce Tanrı bu akıbeti layık görmediği için onlara bir peygamber gönderir ve dedim ki Türk milleti hayatında öylesine bir düşüşe maruz kalmadı ve Tanrı onlara bu alçaklığı layık görmedi ve onun için peygamber gelmedi dedim. Benim milletimin hayatında puta tapma yoktu. Müslümanlıktan evvel şamandı. Şaman, natüralist bir inançtı. Bu Arap şeriatının bedelini de ağır ödedik. Asırlarca M. Kemal'e kadar resim ve heykelden mahrum kaldık ve tezhib dedik hüsn-ü hat dedik, onlarla oyalandık. Şimdi burada bu dokuz ciltlik **"Tarih Konuşuyor"** da bu büyük kavganın safhâlârını görürsünüz. Bu da benim **"Ardında Kalanlar"** kitabımdır. Ben ona bu ismi seçtiğim zaman ağladım. Ne demek ardında kalanlar ? Ama acı hakikat buydu. Benim burada O'na bir yalnız adama bir açıklamam var; bu koca hacimli kitap onunla biter. Orada o an bıraktığımız Türkiye'yle elli yıl sonrasının bir kıyaslamasını yapmaya çalıştım. ...Biliyorsunuz ki

matbaa bizim İstanbul'u fethimizin üçüncü yılında bizim açtığımız Rönesans 'ın yolundan geldi, ama biz aynı matbaa'yı iki yüz altmış sene sonra aldık. Bir de neden Osmanlı çöktü diyoruz ve sebepse hattatlar işsiz kalmaları diye idi. Hayır ben şuna inanıyorum bu ülkede M. Kemal'in yılları hariç (o bile bunu tam yapamadı) hiçbir iktidar halkının gerçek anlamda aydınlanmasını istememişti. Size tipik bir misal vereceğim; lütfen tekel bayiiilerinde bayilerin ayırdığı yüzdeyi ölçün; rakı, sigara, viski, vs.. % 5'i geçmez ama kitapta % 50. Şimdi ben bu devletin kendi halkını gerçek anlamda aydınlatmasını istediğine nasıl inanabilirim?

—Cemal Bey bize kısaca özgeçmişinizden bahseder misiniz?

Tabii memnuniyetle; ben Konya'lıyım, babam çok eski bir adliyeci. Ben Konya İdadisi'nde okudum, bu arada da mahalli bir gazete çıkıyorduk. Okulu bitirince Hakimiyet-i Milliye'de düzeltmen olarak çalıştım. İlk defa Falih Rıfki Bey'i orada gördüm. Beni üç aydan fazla bırakmadılar tashihte, hemen yazı işlerine aldı Falih Rıfki Bey. Çok çalıştım. Zaten kitap sayısından da belli, bugünlere geldik, çok büyük insanlar tanıdım. Mesela **Çerkez Ethem...** büyük bir gerillacı. Onun için beş kitabım vardır. Bu kitabın üç tanesi çıktığı zaman İsmet Paşa hayattaydı, çünkü kavgası M.Kemal'le değil, İsmet Paşa'yıydı. **Kurtuluşun ve Cumhuriyet'in Manevi Mimarları** yetmiş bin bastı Cumhuriyet'in ellinci yılında. Bugün hiç bir yerde yok ve yeniden de basıyorlar çünkü, bugün Türkiye'de söz sahibi olanlar M. Kemal'in beraberinde olan insanlar değil, bunları ben tanımıyorum. Ama onlar evvela bizim İstiklal Harp'imizde bir fetva kavgası oldu. İstanbul'da ki Padişah Vahdettin Şeyhülislam'dan M. Kemal ve arkadaşlarının idamlarının fetvasını aldı. O ilk altının arasında o büyük kadın Halide Edip Adıvar da vardı.

—Ona karşı olanlar yok muydu?

—Olmaz olur mu, ancak onlar İstanbul'da bulunuyorlardı, Meclise gelmek istemediler ve Anadolu daki isyanları da onlar çıkarttılar. **Ama bunlar vatan sevgisiyle kucaklaşmışlardı.**

—31 Mart olayından biraz bahseder misiniz?

—Bakın bu kitap onu anlatır. Adı da **"31 Mart Elli Beş Yaşında"** 1994 yılında yayınladım. Nasıl o korku yüreklerinize işlemiş ki 1909'da oldu, 31 Mart 1994'e kadar bu sıkı yönetim zabıtları yayınlanmadı, ilk ben yayınladım.

Efendim bütün hayatımda günlük politikanın dışında kaldım. Bir siyasi partinin merdivenlerinden çıkmadım, devletin bir bardak suyunu içmedim ve o millet mecmuası, işte demokrasi hareketi onunla başladı. Ama Demokrat Parti iktidara geldikten sonra, hâlâ kalbimin hicranıdır, ezanı Araplara iade etti. Elbette karşı çıktım. Bu kadar emeğim olan siyasi hareket benim kağıdımı kesti. Çocuklarımın süt parası için hakiki olarak köftecilik yaptım. Demin elinizde olan o koca kitap; o Celal Bayar kitabı. O da Çankaya'da, M. Kemal'in ikinci halefi. Oraya geldi. Ben görüşümü sonuna kadar savundum. Ama siz kaderin tecellisine bakın Celal Bayar yüz yaşına geldi, tarih 16. 05. 1983, Hilton'daki o büyük konuşmayı şu kitabı yazan adam olarak ben yaptım. Öldü, hayattayken bir Türk köyünden çıkmış insan olarak, Ankara'da gömülmek istediği halde ben "hayır" dedim, "siz bir köyden geldiniz ve köye gömüleceksiniz." Bunu yazıyla bildirdim. Ben size bir şey söyleyeceğim; Osmanlı piramidinde iki Türk vardır. Bir tanesi yörükler, bunlar Anadolu'dan gelenler. Balkanların fethi ile beraber yedi göbek Türk olanlar orada iskan edildiler. Anadolu uğrak yeri olduğu için Türk kanı daha çok karıştı. Rumeli öyle değil. Benim "Atatürk Olmasaydı" diye bir kitabım var. O, M. Kemal için vicdanın ve ahlakın reddinde o iftiralar, o mübarek annesine el uzatmalar, o bir savunma değil, açıklamadır. Orada M.Kemal'in şu ana kadar ortaya konmamış bir sülalesi, altı kardeşi olduğunu söylesem? Hiç okutuyor musunuz bunu tarihte? Hayır. Dört tanesi çocukken ölmüş, doğum tarihlerini, ölüm tarihlerini, isimlerini, hepsini verdim. Karşıma o Kur'an Kursu'nda kafası şartlanmış çocuğu aldım. Onu İmam Hatip Lisesi ve oradan da İlahiyat Fakültesi'ne götürdüm, onunla bu mevzuları sualli cevaplı konuştum bu kitabın içinde. Size kanaatimi söyleyeyim ben son yüzyılda üç tane büyük Türk tanıyorum. Bunlar birbirinin arkasından giderdi. **Mithat Paşa** hiç şüphe yok. Düşününün daha Almanya yok. Ortada Prusya var. Maarif Nazırı Kemal Ahmet Paşa'ya aman Latin sistemi yerine Cermen sistemi alalım diyen adam. Bir Tuna Valiliği var adamın, yaptığı yollardan ordular geçti. Sanayi mektebini düşündü. Bugünkü Emniyet Sandığını düşündü, bir Tuna gazetesi var, on dokuz dilde çıkmıştı. Eğer o hani adına "ulu

hakan" dedikleri Abdülhamit Han tarihte boğdurmasaydı oradaki **Talat Paşa'yı** gördüm. Halkın içinden gelen bir de **M. Kemal**. Üçü de Balkan Türkü, üçü de vatan toprağı kaybetmiş, insanların ızdırap ve eylemlerini vicdanlarında duymuşlar ve sonra dört elle sarılmışlar bu memleketeye.

— İsmet Paşa'dan biraz söz eder misiniz?

— Biliyorsunuz 89 yıl yaşadı, uzun ömürlü oldu. Ben bir şey söyleyeceğim, M. Kemal iki halefini tanıdı. Öbürlerini tanımadı. Öbürleri Gürsel Paşa'dan başlayarak, tabii hayatta olması da mümkün değildi. Yalnız o ikisi üzerinde rahat konuşabilirim. İddia ediyorum İsmet Paşa bir, Mahmut Celal Bey iki, ikisi üzerinde kurulacak bir akademide, Bu ikisi de M. Kemal'i anlamışlardır. Elbette ona benzemeyebilirler. O bir irtifadır. Çankaya'da bundan sonrakiler daima böyle kaldı. O idrak içinde kalabilirlerdi. Celal Bayar her zaman haddini bilmiştir. Paraları ve pulları ona iade etmiştir.

— Peki hocam son zamanlarda neden Atatürk ile İsmet İnönü'nün arası açıldı? Görüş ayrılığı mı acaba?

— Yüzde yüz görüş ayrılığı. Yalnız Atatürk'ün hayatında kendisine bir hatası olmuştur. Bunu nasıl kucakladı bilmiyorum, hâlâ da çözemedim. Ben size bir olaydan söz edeceğim. Benim şurada "Bilinmeyen Tarihimiz" adında bir kitabım var. Bu birinci cildin ilk başında sohbetlerden sonra burada tarih nasıl konuşulur diye hemen hemen yarısını kucaklayan bir yazı; bunu adı "İlk Beşler ve Sonrası" size bunları kıdem olarak sayacağım. Birisi Ali Fuat Cebesoy, Ankara'da yirminci kolordu komutanıydı. Hemen arkasından da M. Kemal... M.Kemal Samsun'a çıktığında, 19 Mayıs 1919, emrinde on dokuz kişi. M.Kemal peygamber değil. Onun hayatından sadece bu on dokuz sayısını ele alırsanız hiçbir peygamberin hayatında bir sayının bu kadar tesiri yok. M. Kemal, Cumhuriyet'i gençliğe emanet ederken Türk analarına da emanet etti. Orada bunları anlattım. Lütfen rica ediyorum, öğrencilerinizi alın, şurada bir Ali Fuat Kasabası var, buranın asil adı Uzunyayla' dır, oraya gidin.

(Sürecek)

"Tarih yazmak, tarih yapmak kadar mühimdir. Yazan, yapana sadık kalmadıkça değişen hakikatler beşeriyeti şaşırta bir mahiyet alırlar."

ATATÜRK

ÇEVRE KOLU ÇEVRE KOLU ÇEVRE KOLU ÇEVRE KOLU ÇEVRE KOLU

Çevre Kolu öğrencileri ve bazı veliler 18 Nisan Cumartesi günü Fenerbahçe Stadi'nın önünden ÇEKÜL'ün otobüsleriyle Çatalca İnceğiz'e hareket ettik. Burada ağaç dikme sezonunun kapanış töreniyle birlikte son fidanları diktik ve bir sahra çadırındaki kazanlarda pişirilen mercimek çorbasını içtikten sonra güzel bir günün anısıyla geri döndük.

Not : Bu geziyi kaçıranlar seneye katılabilirler.

Müberra DEMİREL

Çölde Açan Çiçekler

G.doğu Asya ve Avustralya'da kuraklık ve büyük orman yangınlarına neden olan El Nino, Kaliforniya çöllerini bol yağmurlarla sulayarak güzel bir çiçek tarlasına döndürdü. San Diego'nun 150 km. k.doğusundaki Anza Borrego Desert Ulusal Parkı'nda botanikçiler nadir görülen bir çok çiçeğin alışılmadık dışında büyüklüklere eriştiğini tespit ettiler. İnsan boyunu geçen ayçiçekleri, boyları normalin beş katına ulaşan çöl laleleri, tabak büyüklüğünde küpe çiçeklerini bir çok botanikçi hayatlarında gördükleri en güzel çiçekler olarak nitelendirdiler.

C. Bilim Teknik

Ya ıssız bir köşede, ya bir dört yol ağzında ya da evinde, işyerinde, kahvede, tarlada yaşamaya mahkum insanlar...

Haykırışlarını belki yüzlerce göz izliyor ya da sesizliğin ortasında havada asılı kalıyor avazları.

Hiçbiri diğerini tanımıyor. Bazen uzaklık bazen de zaman girmiş aralarına. Uzak dünyalara savrulmuş insanlar...

Kendi cennetini kuramayanlar dünyayı cehenneme çevirmeye devam ediyorlar. Kör, sağır, kendi gerçek tanımlamasını kabul ettirmek isteyenler yapıyor bunu. Kaba kuvvetle, hapisanelerle, yasalar, yönergeler, kurallar, dinî ayinlerle yapıyor.

Dünyadaki en tehlikeli insanlar başkaları için neyin doğru olduğunu bildirdiklerine inananlardır. Diğerlerinin (azınlık da

GERÇEK

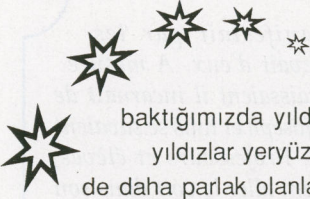
olsa) gerçeklerini imkân ederek onların kişiliklerini hükümsüz kalmakla tehdit ederler.

Kişinin yeryüzündeki varoluşu et ve kemikten ibaret değildir. Vakit dolsa bile insanlar yaptıklarıyla ve düşünceleriyle övgüyü ya da yergiyi hak ederler. Ölümler kadar korkunç olursa olsun, boş bir yaşam tiksindirir insanı.

Aslında herkes kendini yaşar. Kendi iyi ve kötüsünü... Bunu farkedip maskeleri atabilenlerdir hayatta kazananlar, değerlerinin gözünde sayrı olsalar da.

Albert Einstein'in de söylediği gibi "Eğer bir adam marşla uyum içinde yürüyebiliyorsa; o, değersiz bir varlıktır. Kendisine sadece bir omurluk yeterli olabileceği halde yazık ki bir de beyni olmuştur. Benim anlayışıma göre, sıradan bir cinayet, savaşta adam öldürmekten daha kötü değildir.

Mine OLGUN 9/C

Geceleri gökyüzüne baktığımızda yıldızları görürüz. Gördüğümüz yıldızlar yeryüzüne daha yakın , bu nedenle de daha parlak olanlardır.19. yüzyılda teleskobun ve gökbilimin gelişmesiyle birlikte gök cisimlerinin yapıları da anlaşılmasına başladı.

20. yüzyılda Hertzsprung ve Russel adlı bilim adamları termodinamik açıdan dengeli yıldızların parlaklıkları ve sıcaklıkları arasında bir ilişki olduğunu kanıtladılar. Toplam ışımaya şiddeti kürenin alanı ve sıcaklığın 4. kuvvetiyle orantılıdır. Bizim güneşimizin yüzey sıcaklığı yaklaşık 6000 C°'dir.Yapısı anlaşıldıktan sonra çekirdek sıcaklığının 10 milyon C° olduğu belirlenmiştir. Diğer yıldızlar kütlece güneşten %95 daha küçük olabilirler yahut da güneş kütesininin 100 katına ulaşabilirler. Güneşin kütlece %5' inden daha küçük kütleyle sahip gök cisimleri yıldız olamazlar.

Başlangıçta bütün yıldızlar hidrojen bulutudur. Bu bulut sıkışır. Kütle sıkıştıkça yoğunluk artar, bu da kütle çekimini dolayısıyla merkezdeki sıcaklığı yüksek değerlere taşır. Bu yüksek sıcaklıkta nükleer reaksiyonlar devreye girer. Çarpışan 2 hidrojen atomu birleşip (füzyon) helyum atomunu oluşturur.

Her hidrojen atomunun ağırlığını 1 birim alırsak füzyonla elde edeceğimiz helyumun ağırlığı 2 birim olmalıdır.Yapıcağımız ölçümler sonucu helyumun ağırlığını 1.98 birim buluruz. Kayıp olan 0.02 birim madde ısı , ışık ve hareket enerjisine dönüşmüştür. Bu enerji yıldızın dengede kalmasını (dışarı doğru olan basıncın içeri doğru olan kütle çekiminden az olmamasını)

sağlar. Yıldız ömrünün ilk aşamasında hidrojeni helyuma dönüştürür. Çekirdekdeki hidrojen tükenince helyumlar birleşmeye , karbon atomlarını oluşturmaya başlarlar. Sıcaklık çok daha artar bu da iç basıncın artarak yıldızın genişlemesine yol açar. Tepkimeler devam eder , en düşük ve kararlı enerjiye sahip demir oluşuncaya kadar sürer. Demir oluşumundan sonra çekirdek tepkimeleri sona erer ve iç basıncın azalmasıyla kütle çekimi yüzünden yıldız kendi üzerine çökmeye başlar. Son evrelerde ortada yalnız demirden çekirdek kalmıştır. Artakalan maddenin kütesine bağlı olarak oluşacak ölü yıldızlar üçe ayrılır: Beyaz cüce , nötron yıldızları , kara delikler .

BEYAZ CÜCE: Dünya yarıçapında , güneş kütesinde yoğun cisimlerdir. Çökmesini elektronlar (eksi yüklü atom altı tanecikler) engeller.

NÖTRON YILDIZLARI: Oldukça yoğun cisimlerdir. Çapları 10 kilometre ve kütleleri de 1.5 , 2.5 güneş kütesi arasındadır.

KARA DELİKLER: 2.5 güneş kütesinden büyük 3 kilometre çapında varlığını henüz kanıtlayamadığımız gök cisimleridir.

KAYNAKLAR: Yıldızlar Zamanı (Alan Lightman) , Gezegenler Kılavuzu (Patrick Moore) , Evrenin Kısa Tarihi (Joseph Silk) , Bilim ve Teknik Dergisi (sayı 360)

Mustafa Erdem
YEŞİLDAL 11/A

ONLAR KADIKÖY'Ü YAZDILAR

Mart ayında Saint-Joseph'liler Derneği'nin etkinlikleri içerisinde gerçekleştirilen "Edebiyat Akşamı"nda Kadıköylülere keyifli iki saat geçirdiler.

Okulumuzun tiyatro salonunda Birgül Salgın ve Demir Alp Serezli'nin sunduğu, mezunlarımızdan Deniz Cuyulan'ın ışık ve ses düzenlemeleriyle katkıda bulunduğu söyleşi, Kadıköy yazarlarını bir araya getirdi.

O gece tiyatro salonunda öğrenciler hayallerini dinlerken, yazarlar ve diğer katılanlar anılarını tazelediler. Söyleşiye renk katan Ali Sirmen, Gökhan İnce, Dr. Müfit Ekdal, Nedim Erağan'ın dışında toplantıya katılmayan Dr. Nezih Neyzi de mesajlarıyla aramızdaydı. Dia gösterileriyle, müzik eşliğinde gerçekleşen söyleşide bulunamayan yazarların eserlerinden okunan bölümlerle Kadıköy'ü biraz ışıkta, biraz melodide ve biraz da yazılanlarda hissettik. Kadıköy Belediye Başkanı Selami Öztürk de geceye katılarak Kadıköy'ü yazanlara teşekkür etti.

Sanem ARDALI 10/C

Frère Etienne WEYMANN

Le Mercredi 22 Avril 1998, est décédé à Besançon, le lendemain de son 88ème anniversaire, le Frère Etienne WEYMANN, doyen des Frères de Turquie.

Etienne WEYMANN est né à Houssen, en Alsace, le 21 Avril 1910. De son

Alsace natale il avait le caractère : sens de l'ordre et de la discipline, du devoir bien fait. Il en portait aussi les traces sur son corps : comme beaucoup de petits alsaciens qui, jouant avec les munitions laissées sur place par les armées après la première guerre mondiale, étaient tués ou mutilés par les explosions qu'ils s'amusaient à provoquer, le jeune Etienne fut blessé à la main et aux genoux.

Il fit ses premières armes au « vieux » Saint-Michel, rue Aga Hamam, de 1928 à 1930. « On y logeait dans de vieux bâtiments. Pas d'eau courante, pas de douches, cours de récréations à étages. Quel bruit dans la rue ! voitures à cheval, marchands ambulants, dans la maison voisine une folle qui pouvait crier 48 heures sans arrêt. Nous étions 18 Frères. »

Puis il alla à l'Ecole Saint Jean-Baptiste, l'actuel Kemal Atatürk Lisesi de Taksim. Il y resta deux ans. Ils étaient 8 Frères. Il aimait dire qu'il y fut heureux et pourtant « en classe, seul toute la journée : la première année 54 élèves, la deuxième année 72 élèves de tous âges. »

Les Supérieurs devaient apprécier ses qualités d'ordre et de discipline car dès 1932 il était nommé au Lycée Saint-Joseph de Kadiköy. Quitter Saint-Jean-Baptiste fut pour lui un déchirement, mais Saint-Joseph devint vite son école puisqu'il devait y rester 66 ans.

D'abord professeur en Préparatoire, pendant deux ans, puis en Orta pour les Mathématiques, il assurait aussi la leçon de morale et le dessin géométrique. Il fut nommé Inspecteur des Ortas en 1954 et le resta jusqu'à sa retraite en 1976. Dur pour ses élèves comme il l'était pour lui-même, le Frère Etienne n'en était pas moins aimé et estimé, car il était juste. L'affection de

ses anciens élèves se manifestait par les nombreuses visites qu'il recevait d'eux. A mesure que les Frères anciens disparaissaient il incarnait de plus en plus le passé de Saint-Joseph et tous se savaient accueillis par lui et écoutés. Professeurs et élèves, jeunes et moins jeunes, aimaient aller le voir dans son bureau.

Le Frère Etienne aimait conduire la voiture de l'école. En 1967, il véhiculait le Frère Denis d'Adapazar où se jouaient les championnats de volley-ball à Bolu où se jouaient ceux de basket-ball. En route pour aller assister à la finale à Bolu, dans un brouillard particulièrement épais, la voiture roula dans un précipice. Après plusieurs tonneaux, elle s'arrêta contre un rocher. Frère Denis, éjecté et la clavicule cassée, escalada la pente très raide pour appeler au secours. Frère Etienne pris dans le volant, ne se réveilla qu'à l'hôpital de Düzce qu'il eut l'honneur d'inaugurer. Le genou droit, démis et treize côtes fracturées il fut transporté le lendemain à l'hôpital d'Haydarpaşa. Les côtes se remirent vite, mais le genou dû subir plusieurs opérations en Turquie et en France.

Il aimait aussi beaucoup voyager. Il n'y a pas de coin de la Turquie qu'il n'ait pas visité. Il rentrait chaque fois en disant : « Tout s'est bien passé. » Mais ce ne fut pas toujours le cas. Lors d'un voyage à Izmir, un mois de Janvier particulièrement froid et pluvieux, la route, près de Balıkesir, était coupée par un torrent d'eau dévalant de la montagne. L'autobus qu'avaient pris les Frères, voulant passer tout de même, fut emporté par les flots, renversé et couché sur le côté, dans deux mètres d'eau boueuse et glacée. Les 40 voyageurs réussirent à sortir en cassant les vitres et attendirent, accroupis sur le côté du véhicule, trempés et gelés, la venue des secours. C'est l'armée qui arriva et les évacua sur une caserne proche où ils purent prendre une douche chaude, revêtir des habits militaires en attendant que les leurs sèchent, prendre un bon repas et passer une bonne nuit avant de repartir pour Istanbul deux jours plus tard sous une tempête de neige. Heureuse surprise, il y avait à la caserne des anciens élèves, y faisant leur service militaire comme officiers, qui s'occupèrent particulièrement de leurs Frères. Ceux-ci, Frère Onésime, Frère Grand Pasteur, Frère Lucien, Frère Henri, Frère Denis, Frère Gabriel... n'étaient plus jeune, pourtant aucun d'eux ne souffrit de cette aventure.

Le Frère Etienne excellait dans l'organisation

des classes dont il avait la responsabilité comme inspecteur. Chaque année le point d'orgue en était la mise en place du concours d'entrée dans les préparatoires qui se faisait alors dans chaque école. Rien n'était laissé au hasard : les élèves trouvaient leur classe et leur place sans difficulté et dès le lendemain de l'examen, les feuilles corrigées et les totaux faits, les résultats pouvaient être annoncés.

La qualité de son travail et ses services à la francophonie en Turquie furent appréciés des autorités Françaises et la Croix de Chevalier de la Légion d'Honneur lui fut remise par Monsieur l'Ambassadeur de France en Turquie, en présence de Madame Çiller, alors Premier Ministre, et de ses anciens élèves.

En 1976, atteint par l'âge de la retraite il dut interrompre ses fonctions. La retraite ne fut cependant pas pour lui une cessation de service puisqu'il continua à assurer la responsabilité officielle des classes préparatoires jusqu'en 1984 et le service de reprographie du lycée jusqu'au jour de son départ pour la France, le 27 Mars 1998.

Le Frère Etienne avait des difficultés cardiaques. Son ancien élève, le Professeur Docteur Orhan ERSANLI le prit en charge avec tant d'affection et de compétence, qu'il vécut avec son mal pendant de longues années... c'est un miracle, disait humblement son médecin...

En 1995 les premiers symptômes du mal qui devait l'emporter apparaissaient sous la forme d'une bosse sur la tempe gauche. Pris en main par les docteurs İğici et Karabulut, pères de deux de ses anciens élèves, il dut en subir l'ablation, puis aller à Lyon, en France, suivre des séances de radiothérapie. Revenu en bonne forme, grâce à un moral à toute épreuve, il eut une rechute et cette fois, en Mai 1997, ce fut de la prostate qu'il souffrit. Le docteur Cüneyt İŞERİ fit les premières analyses, mais c'est à Besançon qu'eut lieu l'intervention chirurgicale. A Lyon comme à Besançon il fit l'admiration de tous par sa gentillesse et par son moral.

Il revint en Turquie où il reprit ses fonctions à la reprographie, photocopiant les nombreux travaux qui lui étaient apportés par les professeurs. Il aimait dire chaque jour le nombre de feuilles qui étaient sorties de sa photocopieuse. Mais le mal faisait son chemin et il progressa rapidement.

Le 27 Mars 1998 il repartait pour Besançon.

Après un bref passage à la clinique il revenait dans la maison de retraite des Frères dont le directeur nous envoyait le message inquiétant suivant. « Frère Etienne est rentré de la clinique. Il est couché et sans doute ne se relèvera pas. » Quelques jours plus tard, le Mercredi 22 Avril, nous apprenions son décès survenu à 16 heures.

Les nombreux messages de sympathie reçus et les nombreux anciens et amis venus prier pour lui à la cérémonie religieuse célébrée en l'Eglise de l'Assomption de Kadıköy, le mardi 21 Avril à 16 heures, expriment l'estime et l'affection sincères de ses nombreux anciens élèves, meilleure des récompenses pour un professeur et un religieux qui leur avait consacré sa vie.

Priez pour lui.

Frère Etienne.

Tu représentais pour nous notre passé. Acteur et témoin de la vie de Saint-Joseph depuis 66 ans, tous les Anciens te connaissaient. Ils revivaient auprès de toi les années de leur jeunesse.

Tu as tourné une page d'histoire que tu n'as malheureusement pas écrite. Parce que toi, tu vivais dans le présent. Tu t'intéressais à tout et à tous et c'est ce qui te maintenait si jeune. Tous, professeurs et personnel, élèves actuels ou anciens, vivant en Turquie ou revenant comme en pèlerinage dans le pays, jeunes et moins jeunes, se savaient accueillis par toi, prêt à les écouter. Ils t'estimaient et ils t'aimaient.

Nous avons le tort de te croire éternel. Mais le Seigneur a jugé qu'il était temps de t'accorder la récompense méritée par tant d'années de dévouement au service de la jeunesse turque. Il a dû penser que la croix de la légion d'Honneur qui t'avait été discernée était une récompense insuffisante pour une si longue vie de service.

Tu reposes dans ta terre natale, mais c'est ton pays d'adoption qui te pleure. Dors tranquille! tant que l'un de nous vivra, tu vivras aussi dans sa mémoire. Nous sommes sûrs que toi non plus tu ne nous oublieras pas et que tu n'oublieras pas ta chère école auprès de Dieu.

Dors en paix !

Frère Pierre Caporal

ADIEU Mon Très Cher Frère

Saint-Joseph est orphelin, Saint-Joseph est triste : Très Cher Frère Etienne est parti définitivement et soudainement ; une douleur indéfinissable et profonde m'envahit. Que de choses à lui dire , que de paroles non-dites et que l'on regrette de ne pas les lui avoir dits....

Que de questions qu'on se pose: Est-ce qu'il savait son importance pour notre école? Est-ce qu'il savait qu'il a été une empreinte dans les coeurs? Est-ce qu'il savait que certains allaient beaucoup souffrir en son absence?...

Je suis sûre que mon Cher Ami, malgré l'absence de paroles il a très bien senti qu'on l'aimait, qu'on l'estimait beaucoup et que sa présence était très importante pour certains.

Quand je l'ai connu j'étais très jeune professeur et j'ai eu la chance de l'avoir comme inspecteur, il m'a été un très bon modèle: son amour du travail, sa persévérance, son attachement à ses principes, son optimisme, sa clairvoyance, sa générosité, sa bonté, son sourire m'ont éclairé le chemin dès les premières années de ma carrière.

Je ne sais pas quand et comment nous sommes devenus amis mais je peux dire que cette amitié m'a beaucoup enrichie, m'a toujours illuminée. Je me suis baignée dans la mer de son amitié et je me considère la personne la plus chanceuse du monde. Ses conceptions du travail, son attention à chaque chose, son comportement envers les autres faisaient de lui un être exceptionnel: Si on avait abattu par exemple un

certain arbre du quartier, il s'en rendait compte et il disait son avis; s'il y avait les

travaux de la municipalité il les suivait de près en ajoutant toujours ses propres idées. Quelle attention extraordinaire pour chaque chose , quelle mémoire!

Très modeste, apprenant qu'on allait le décorer de la Légion d'honneur il s'est demandé ce qu'il avait fait pour la mériter et pourtant quand le premier ministre Tansu Çiller est venue lui offrir une plaquette au cours d'une soirée organisée par les Anciens de St-Joseph dans son joli sourire on lisait combien il en était fier. Le lendemain il a vu sa photo dans presque tous les journaux et il a été très étonné quand le [®] Bakkal / du quartier l'a félicité , et que les gens dans la rue en le désignant du doigt l'ont reconnu...Que de souvenirs avec lui que de richesses pour moi....Il m'était très important: Si je me mettais au travail en oubliant de lui dire [®] bonjour / en première période , je ne me sentais pas bien et je me demandais si j'étais malade mais je comprenais tout de suite que j'avais retardé mon bonjour. Je suis, maintenant privée de son joli sourire qui était mon véritable porte-bonheur.

Vous avez laissé un vide profond dans mon coeur, mon Très Cher Frère Etienne, Mon Meilleur Ami, reposez-vous là où vous êtes maintenant. J'aurai désormais l'impression que vous me dites du ciel en me regardant avec tendresse:

"La mort n'est rien. Je suis seulement passé de l'autre coté.."

Yasemin KESKİNER Prof.de Français

(Un article que j'ai lu m'a impressionnée et j'ai décidé de faire une enquête parmi les élèves et les profs de notre école. Le sujet: C'est quoi un bon prof ?

...et je vous invite maintenant à lire attentivement certaines réponses que j'ai choisies par hasard)

Yasemin Keskiner

Sujet: C'est quoi un bon prof.?

Les élèves veulent pouvoir se confier à leur prof. Il doit être objectif, il doit résoudre les problèmes de ses élèves au lieu de les accuser tout de suite. Un bon prof pense aussi à l'avenir de ses élèves.

Simin Çamlıbel (SeA)

Il doit être sincère et ne doit jamais avoir de préjugés. Il ne doit jamais privilégier certains élèves. Il ne doit absolument pas donner des coups à ses élèves.

Begüm Dündar (SeA)

A mon avis, un bon prof c'est celui qui sait expliquer la leçon: certains ont beaucoup de connaissances mais expliquer c'est autre chose...Moi je sais jouer de la guitare mais je ne peux pas apprendre aux autres jouer de la guitare. Les profs. sans autorités sont des profs sans succès.

Batuhan Okyaylı (SeA)

Un bon prof doit tout d'abord comprendre ses élèves et s'intéresser à leurs problèmes. Il doit donner son cours en posant des questions et en retournant souvent aux sujets précédents.

Pınar Ateş (SeA)

Un bon prof. c'est celui qui est ami de son élève. Il est capable d'expliquer la leçon dans une ambiance chaleureuse et amicale. Il se comporte de la même manière envers tous ses élèves, il les aime et ne punit jamais avant de comprendre la véritable raison de leurs fautes.

Serkut Bulut (SeA)

A mon avis un bon prof. c'est celui qui aime aider ses élèves, c'est celui qui est capable de comprendre la psychologie de ses élèves, c'est celui qui fait faire des activités extra-scolaires, c'est celui qui a une grande affection envers ses élèves.

Sezin Çınar (SeA)

Un bon prof. n'est pas seulement et simplement un bon éducateur mais il doit aussi être un bon modèle à ses élèves.

Serra Bürtek (SeA)

Un bon prof. doit passer son temps avec ses élèves c'est-à-dire avec ses « enfants ». Il doit les écouter et comprendre leurs problèmes ou leurs joies. Il doit sans doute voir leurs fautes et trouver des moyens afin de les corriger.

Sevcan Aksoy (SeA)

A mon avis, un bon prof. est une personne qui sait être ami de ses élèves, qui sait garder ses secrets et qui peut leur apprendre à « apprendre ».

Müge Yalvaç (SeA)

Un bon prof. doit être souriant, doit aimer les enfants et doit s'intéresser à leurs problèmes. Il ne doit pas donner beaucoup de devoirs. Il doit parler avec les élèves pour comprendre leurs problèmes. Il doit savoir rire et s'amuser.

Can Köseoğlu (Prép.2C)

LA FRANCOPHONIE EST UN HUMANISME

Stélio Farandjis

Secrétaire Général du Haut
Conseil de la Francophonie
(Propos recueillis des interviews)

Nous devons éviter tout provincialisme, tout repli nombriliste et défensif (une citadelle longtemps assiégée finissant toujours par tomber), et choisir délibérément la dimension internationale et l'esprit offensif. Dans le nouvel ordre mondial des hommes rassemblés, deux tendances extrêmes doivent être combattues par nos juristes comme par nos poètes: l'universalisme sans enracinement et sans incarnation qui peut être une tromperie ou finir dans l'impasse, le nationalisme et la crispation identitaire qui peuvent conduire à l'enfermement. Mourir dans un désert ou mourir dans un ghetto ne doit pas être la seule alternative, nous choisissons la Communauté humaine riche de ses communautés nationales et de ses communautés inter-nationales qui parfois se chevauchent et souvent s'embrassent et qui réévaluent de plus en plus en facteur culturel.

**** Francophonie et Humanisme: le titre même de votre ouvrage ne laisse pas d'intriguer, la francophonie n'étant pas généralement perçue sous un angle humaniste. Pour les francophonies non françaises, elle s'est même longtemps formulée en termes de dominants et de dominés. Pourquoi avez-vous choisi d'associer humanisme et francophonie?***

Pour deux raisons. D'abord parce qu'il faut penser désormais en termes de civilisation planétaire. L'humanité est confrontée à un choix unique dans son histoire: l'apogée ou l'apocalypse. Cette alternative se pose tant sur le plan du surarmement, du sous-développement, des droits de l'homme que sur

le plan de la préservation des identités culturelles. Le choix est donc clair: c'est pourquoi je pense tout de suite en termes d'humanisme. Et la francophonie doit être conçue comme un élément contribuant à asseoir, à construire, à fonder cette civilisation humaniste universelle.

Deuxième raison: si je lie francophonie et humanisme, c'est qu'il y a des éléments qui permettent d'alimenter le courant de l'humanisme...

1-La francophonie rassemble des individus, des peuples et des communautés qui sont de langue française et de langue corse et de la langue bretonne, et de la langue berbère, et de la langue arabe et de langues africaines...

Par conséquent, s'il y a une réalité qui, en soi, est destinée à poser les vrais problèmes de l'identité et de l'altérité, de l'épanouissement individuel et de l'ouverture à l'autre, c'est la francophonie. La francophonie, contrairement à ce que bien des gens pensent, n'est donc pas uniquement la langue française: c'est la langue française plus les autres langues. C'est une convivialité, une coexistence, une concubinage, une imbrication des langues et des cultures, des cœurs et des cervelles.

2 - La langue française-et ce n'est pas un titre de gloire mais une réalité historique- s'est épanouie ou moment où l'Etat français s'imposait, au moment où des philosophes -comme Descartes- et la raison s'imposaient. Moi, je suis une spécialiste de Condorcet, je travaille depuis plus de vingt ans sur ce grand philosophe: et ce qui m'a frappé lorsque j'ai commencé à étudier, c'est sa neuvième époque de l'histoire de l'humanité (Tableau historique des progrès de l'esprit humain) où il lie Descartes à la naissance de la Révolution française, c'est-à-dire la raison à la liberté qui, à mon avis, n'est plus française mais universelle.

Dans cette ouvrage que vous qualifiez de bilan de vos réflexions et de vos méditations, vous entreprenez de révolutionner la conception de la francophonie plurielle, francopolyphonie, interculture, codéveloppement; ces concepts que vous vous formulez et développez ne risquent-ils pas de saper les fondements de la francophonie traditionnelle?

En vérité, on ne construit rien sans saper: c'est troublant mais c'est ainsi. Seulement moi je suis un peu plus compliqué que les autres: je veux saper, reconstruire et en même temps conserver un lien avec le passé! Et cette démarche ne date pas d'aujourd'hui.

En 1956, j'avais gagné le concours de la journée scolaire de l'Union française: j'avais 19 ans et j'eus droit en tant que lauréat de ce concours, à un voyage en Afrique. Dans l'avion je fis la connaissance de la femme d'un militaire qui en me voyant parler de peuples égaux, d'émancipation, lors d'une escale en Mauritanie, me demanda d'un ton inquisiteur: "dites donc jeune homme? Est-ce que vous travaillez pour le compte des rouges?" Je pense qu'il ne peut y avoir d'avenir que dans le dialogue et l'aide au développement. Est-ce qu'on peut être francophone, chanter les louanges de la langue française, et oublier que des peuples francophones connaissent la misère et le malheur? Non!

Personnellement j'attache une grande importance aux prochains jeux de la francophonie, qui se dérouleront dans le département de l'Essonne en 1993. Il faudrait, par ailleurs, explorer à fond la voie du jumelage scolaire qui permet de consolider la fraternité, la coopération concrète entre les jeunes des différents pays francophones. Au niveau des jeunes, nous avons une carte importante à jouer: leur disposition, leur aptitude à vivre la fraternité!

Je ne voudrais pas pécher par immodestie: mais toutes les voix qui ont tracé les chemins ont toujours crié dans le désert!

Certes, initialement... Je pense qu'il y a un temps pour les semailles et un temps pour les moissons!

La francophonie n'est pas seulement, en effet, l'ensemble des personnes qui dans le monde s'expriment en français, elle est aussi une communauté internationale, elle est enfin un idéal moral d'intercompréhension et de fraternité pour des peuples ou des individus qui y trouvent une synthèse précieuse entre l'aspiration générale à l'universalité et l'aspiration particulière à l'identité.

De ce point de vue, la Francophonie nous apparaît se situer au cœur de la problématique centrale de notre temps où l'humanité est en quête à la fois d'une civilisation universelle et d'enracinements identitaires multiples. La francophonie, mais aussi la Maison commune européenne sont des exemples d'une brûlante actualité de la recherche d'une civilisation humaniste, au-delà d'une généralisation de la sous-culture américaine et une accumulation d'intégrismes mortifères.

En effet, on peut être francophone en rencontrant dans un café, dans un restaurant, d'autres personnes qui parlent le français et, d'autre part, on peut réfléchir à la Francophonie et dire comme Cioran, le grand écrivain francophone d'origine roumaine: "L'immatérielle suprématie de la langue française".

Donc, telles sont les deux extrémités de la chaîne. La Francophonie est simplement l'ensemble de personnes qui parlent français, en France, en Belgique, et dans bien d'autres pays du monde et même dans ceux qui ne sont pas considérés comme faisant partie de la Communauté Francophone. C'est une chose très simple.

Sur la Terre, il y a plusieurs pays, peuples, cultures et leurs langues.

Le français aussi est une de ces langues et occupe une place importante dans le monde entier.

Le développement d'une langue dépend aussi de la force du pays. Plus le pays est fort, plus on parle cette langue. Pendant les XVIIIème et XIXème siècles, le développement du français a été parallèle à la force de la France. Comme la France devenait de plus en plus importante, la valeur et l'importance du français augmentait aussi. Du temps des colonies françaises, la langue s'est répandue jusqu'en Afrique. Aujourd'hui, il y a plus de vingt-cinq pays où la langue officielle est le français.

Il y a aussi d'autres pays dont la langue officielle n'est pas le français mais où on le parle quand même. Ce sont des pays bilingues. Les habitants de ces pays ont la possibilité de connaître deux cultures différentes ; ils peuvent considérer les événements de deux points de vue différents.

Moi aussi, j'étudie dans une école bilingue. J'ai la chance de suivre des éditions en deux langues différentes, d'apprendre les idées de différentes personnes, de m'ouvrir au monde, de voir les nouveautés. La francophonie est la clé d'une porte qui s'ouvre au pays des merveilles, car, de nos jours, comme le monde change sans cesse, il est plus difficile de s'y adapter sans connaître plusieurs langues.

Hande Gürses 8-B

LA FRANCOPHONIE ET LES LANGUES

La francophonie est la communauté des pays francophones et la collectivité que forment les peuples parlant le français. On fête la francophonie dans le monde entier au mois de mars et on comprend encore une fois l'importance de la culture française.

"La langue française est une femme. Et cette femme est si belle, si fière, si modeste, si hardie, si touchante, si voluptueuse, si chaste, si noble, si familière, si folle, si sage qu'on l'aime de toute son âme et qu'on n'est jamais tenté de lui être infidèle." Anatole France exprimait avec ces phrases qu'on ne peut cesser d'aimer le français car être capable de comprendre et d'analyser le français est un vrai plaisir.

Dans une histoire de Vercors se trouve une partie intéressante qui montre encore une fois l'importance de la langue française. Un colonel nazi s'installe auprès d'une famille française pendant la guerre. Un

LA FRANCOPHONIE

soir, quand il s'arrête devant la bibliothèque, il voit plusieurs livres

d'auteurs français: Balzac, Baudelaire, Chateaubriand, Corneille, Descartes, Flaubert, La Fontaine, Gautier, Hugo, Molière, Montaigne, Rabelais, Stendhal, Voltaire ... Il est fasciné devant cette richesse.

Quant à être bilingue, savoir parler parfaitement une langue étrangère, c'est aussi connaître la culture, les traditions, les arts d'un autre pays. Une nouvelle langue enrichit nos pensées et élargit notre horizon. C'est un autre moyen d'analyse et de synthèse.

Grâce aux langues, les sentiments, les pensées, les expériences et les savoirs se rencontrent, aident à former une base pour le progrès des nations et donc du monde.

Gizem Akkuyu 8-B

LA FRANCOPHONIE : une culture

La francophonie, c'est la communauté des peuples francophones. Les francophones ont des avantages, car, parler français, c'est un avantage et en plus, un privilège. Aujourd'hui, être bilingue est très important. Il faut savoir parler une langue étrangère comme sa propre langue. Alors, les gens qui étudient dans les écoles francophones ou qui sont les enfants de parents français ou francophones ont de la chance.

De nos jours, il y a un grand changement dans le monde. Il faut parler beaucoup de langues. Cela est nécessaire pour les relations politiques, économiques et commerciales. Les gens ont décidé d'apprendre l'anglais car ils voient que les Etats-Unis sont le pays le plus puissant au monde. Alors, tous les pays veulent établir des liens avec les Etats-Unis. Mais personne ne doit oublier l'importance du français. Le français est la langue la plus élégante et la plus belle. Apprendre le français, c'était le rêve de nos grands-parents. C'était à la mode et en plus, cela devenait petit à petit une tradition.

Et aujourd'hui, quelle est la place du français ? Le français est la langue de l'Europe et je pense que l'Europe est le centre du monde. L'Europe est plus civilisée que les Etats-Unis. Alors, on ne peut pas oublier le français. Le français est la langue qui unit aussi les francophones qui sont toujours ensemble même s'ils sont partout dans le monde.

Si vous apprenez le français ou si vous pouvez parler français, vous avez de la chance. N'oubliez pas que la force de la communication est entre vos mains. Vous êtes forts car vous faites partie de la francophonie qui est un monde à part de merveilles.

Begüm Gaziöglü 8-B

A nos jours, vers la fin du XXIème siècle, les gens ont très bien compris l'importance du bilinguisme et par la suite ils essayent d'apprendre au moins une langue différente de celle de leur mère. Ils sont conscients qu'à notre siècle la technologie, les sciences font de rapides progrès et pour les suivre de près il faut suivre l'internet ou d'autres moyens de communication.

LE BILINGUISME ET LA FRANCOPHONIE

ancienne, c'est pour cela, peut-être, qu'elle est très répandue dans plusieurs pays. C'est une

langue qui a un long passé, puisqu'elle a une remarquable histoire; elle possède une culture importante et celle-ci se développe grâce aux pays francophones. Dans ces pays les gens écrivent des livres ou des chansons en français, ils mettent en

scène des pièces en français mais en ajoutant presque toujours une partie de leur propre culture: on constate que le français c'est un moyen qui sert à marier les différentes cultures.

Le bilinguisme est nécessaire pour le développement économique, social et essentiellement culturel des pays. Aujourd'hui les bilingues des pays différents communiquent facilement grâce à l'Internet, aux médias et aux autres moyens de communication.

La francophonie, à Saint-Joseph, ce n'est pas seulement un jour où l'on s'amuse mais plutôt un jour où l'on est conscient de l'importance d'être bilingue.

Le français est l'une des langues la plus populaire du monde. C'est pourquoi il y a beaucoup de pays francophones dispersés dans le monde entier. Le français est une langue très

Ece Kansu (8-A)

FRANCOSLOGANS

- Parler : la plus belle chose du monde, si c'est en français.
- Vivre la francophonie ! Vivre le français !
- La francophonie, c'est une mer de paix où vous vous noyez sans avoir besoin de secours.
- La francophonie : une fête dont on doit être fier.
- La francophonie = L'amitié
- Les rayons de la paix passent par la francophonie.
- La francophonie : une chance donnée seulement à ceux qui parlent français.
- Nous nous réchaufferons ensemble au mois de mars avec la francophonie.
- La francophonie, si vous ne la connaissez pas, vous l'entendrez tout le temps ce mois-ci.
- Fêtez la francophonie avec la France en sentant et en vivant en français.

Elèves de 7-A

LES AVANTAGES DE LA FRANCOPHONIE

Le français est une des langues assez couramment parlée dans le monde entier et je suis très contente de pouvoir communiquer aisément avec les autres francophones.

A notre époque, l'augmentation des moyens de communication joue de sa part un rôle important dans le courant de la globalisation. Nous avons la possibilité de suivre les développements économiques, scientifiques et culturels des pays étrangers, presque à l'immédiat, grâce au rythme du fonctionnement prodigieux des moyens de communication. Ce qui se passe à l'autre bout du monde comme événements politiques nous fait réfléchir immédiatement. Quelqu'un qui parle français peut facilement suivre l'abondance des nouvelles ainsi que les publications scientifiques et culturelles afin de multiplier les éléments de son savoir qui permet de fonder un sens critique efficace. Pour un francophone la communication internationale offre des richesses importantes.

La francophonie offre aussi une grande facilité dans le domaine professionnel: elle est surtout nécessaire en médecine et en pharmacologie où l'on utilise les mots latins qui sont à l'origine des mots français.

La langue française a une incroyable musicalité et harmonie; à côté de sa parfaite convenance aux chansons, cette langue accorde une harmonie lyrique aux paroles, elle est très favorable pour exprimer le mystère des sentiments. Le nombre considérable des poètes français me justifie sur ce point.

Le français propose un grand espace culturel avec l'abondance des publications dans les genres les plus divers. Le rayonnement des idées au lendemain de la Révolution Française à travers le monde entier est une réalité qu'on ne peut renier, les changements évolutionnistes en sont les fruits. Plusieurs grandes idées qui ont changé le monde appartiennent à cet espace, l'idée de la liberté, des droits de l'homme, les dynamiques de la démocratie sont de cette origine.

A part la grammaire et le vocabulaire de cette langue, nous apprenons à mieux raisonner et à discuter

librement suivant des notions propres à l'expression d'un esprit singulier. L'étude des oeuvres classiques nous fait réfléchir sur certaines questions philosophiques et nous enseigne les situations psychologiques caractéristiques de l'homme. Par exemple dans "Les Misérables", Victor Hugo nous montre le comportement d'un homme bon se trouvant dans une situation difficile et interrogeant le concept de la justice. Au lieu de lire la traduction de l'oeuvre, un francophone a la chance de lire l'auteur dans l'originale.

Je ne connais pas bien l'influence du français sur la culture et l'art des autres pays, mais chez nous, on peut constater dans beaucoup de domaines les effets qui ont positivement aidé à épanouir la vie culturelle et intellectuelle du pays. La francophonie rapproche les pays. Nos poètes les plus connus sont influencés par les poètes français. Les effets du symbolisme sur Ahmet Haşim, l'admiration de Yahya Kemal pour Baudelaire sont des exemples impressionnants. Mustafa Kemal Atatürk aussi était un francophone. Les classiques français lui ont sûrement inculqué les idées du modernisme dès qu'il a été élève au lycée. A nos jours, la plupart des gens que nous appelons "intellectuels" ont fait des études dans des écoles françaises. L'abondance des mots d'origine française dans notre langue prouve la popularité du français chez nous. Ceux qui parlent français forment une classe d'élite dans la société; je pense que connaître le français est un privilège en Turquie.

Je propose l'objectif modeste de nous appliquer bien à nos travaux et à l'étude du français car à l'aide des apports de la francophonie nous pouvons fonder une culture de communication dans notre langue maternelle permettant de transmettre nos connaissances aux autres jeunes; cet échange peut assurer l'énergie nécessaire au développement du pays. Peut-être nous allons rencontrer des difficultés dans ce chemin satisfaisant mais on ne peut jamais obtenir une beauté sans faire des efforts consciencieux et persévérants.

PARTENARIAT SAINT JOSEPH DIJON- SAINT JOSEPH ISTANBUL

Le Lycée Saint- Joseph a un jumeau à Dijon.

Le Vendredi 20 Mars 1998, le Partenariat Saint Joseph Dijon et Saint Joseph Istanbul a été officialisé.

Les échanges nous font découvrir que nous ne sommes pas seuls. En cherchant dans l'Autre des ressemblances et des dissemblances, nous arrivons à définir notre propre identité.

Le développement de la personnalité n'est pas possible sans une vision nette de "ce qu'on est" et de "ce qu'on n'est pas" et sans connaître nos capacités pour une vie meilleure. La définition de l'identité doit être basée sur des points de repère, points qu'on n'arrive pas à se définir sans avoir des critères fondés sur des exemples concrets.

L'Autre est d'abord un nom, un point d'interrogation, une inquiétude (Comment serai-je accueilli? Pourrai-je parler Français?). Puis il devient un visage, puis un caractère, puis une identité. Ensuite il devient l'ami. L'ami nous aide à nous regarder de l'extérieur, à définir notre propre culture et notre art de vivre.

Si les échanges sont fructueux, ces visages se multiplient et chacun d'eux est un reflet pour nous de "l'autre " pays, de "l'autre" culture, de "l'autre" philosophie. Ce reflet renforce le dialogue, et le dialogue fait la force.

Saint Joseph de Dijon est notre jumeau.

Son bâtiment ressemble au nôtre. La vie au Lycée ressemble à la nôtre. Les professeurs ont les mêmes soucis et les mêmes joies que nous. Les élèves sont aussi, parfois fragiles et insoucians, parfois incomparablement merveilleux comme les nôtres.

Nous n'avons pas plus de défauts qu'eux. Ils n'ont pas plus de qualités que nous.

Il y a , en ce moment, des jeunes Français qui, à travers nos visages, pensent à la Turquie et des jeunes Turcs, qui à travers des visages, pensent à la France.

Nous ne sommes pas seuls.

Nous sommes "partenaires ".

*SERÇİN DİVANLIOĞLU
Prof. de chimie*

ECHANGE AVEC SAINT-JOSEPH DE DIJON

Le 1er Avril 1998 était un jour très différent pour les neuf élèves de Saint-Joseph. On partait à Dijon vers l'inconnu. Les gens ont toujours peur devant l'inconnu, nous aussi, nous éprouvions le même sentiment. Quand on rencontre de nouvelles gens, on ne sait pas toujours ce qu'on doit faire, nous aussi, nous ne le savions pas non plus. Mais quand nous sommes descendus du train à la gare de Dijon, quand nous avons vu tous les visages sourire, toutes nos inquiétudes se sont évanouies.

Pendant notre séjour, nous avons pu connaître une école tout à fait différente de nos habitudes. Nous avons eu aussi l'occasion de connaître la vie quotidienne française, de visiter les Hôtels de Ville et le Musée des Beaux-Arts à Dijon, les Hospices de Beaune et un village

typiquement français; Somberton. Ensuite nous sommes allés dans un village de vigneron dans la banlieue de Dijon, Marsannay-La-Côte, où nous avons goûté les fameuses productions de la région de Bourgogne. C'est surtout pendant ces visites que nous avons pu découvrir encore une fois les merveilles des amitiés internationales.

Maintenant nous avons des amis, là, quelque part sur le monde, que nous connaissons et que nous aimons bien. Nous sentons déjà dans nos cœurs les traces splendides de cette rencontre dont la douceur s'enracine merveilleusement dans nos caractères. Cet échange ne nous a pas offert seulement l'occasion de connaître une part de l'universel en fondant de nous nouvelles amitiés mais il nous a permis de mieux nous connaître et de mieux communiquer entre nous.

Damla KELLEÇİOĞLU 9-B

ISTANBUL: UNE PERLE

Les élèves de 8-A décrivent leur ville à leurs amis belges.

Istanbul est l'une des très anciennes villes du monde; entourée par la mer elle est comme un pont entre deux continents. Elle ressemble à une jolie femme qui a beaucoup de secrets et de souvenirs. On peut y vivre l'histoire: ses monuments, ses musées, ses coins historiques, ses vieux quartiers, ses vieilles maisons sentent l'histoire... C'est la synthèse des noces de l'Orient avec l'Occident: comment ne pas admirer l'harmonie de ses mosquées, de ses vieilles maisons avec ses gratte-ciel, ses immeubles tout modernes ?

Combien de poètes, combien d'écrivains lui ont confié sincèrement leurs sentiments! Son collier magnifique - Le Bosphore- à chaque heure du jour est très agréable à contempler, les bateaux qui avancent dans le bleu foncé de ses eaux, sont accompagnés des mouettes et des poissons ...

C'est la ville la plus dynamique du pays, les touristes qui la visitent tombent toujours dans la même erreur en l'appelant capitale de la Turquie; non la capitale du pays c'est Ankara. Istanbul c'est surtout le centre des activités sociales, culturelles et commerciales. Cette ville est le berceau des diversités: les musulmans, les juifs, les grecs, les arméniens y vivent en fraternité depuis des siècles. Les Istanbuliotes sont très accueillants et serviables: ils

sont prêts à aider les touristes qui leur demandent des renseignements.

Mais à cause des gens venant d'Anatolie et espérant trouver facilement du travail la population augmente et les problèmes se multiplient: habitations mal planifiées, chômage et pollution menacent gravement notre ville.

Les bidonvilles deviennent de plus en plus l'essentiel problème de la ville, les écoles ne sont pas très suffisantes pour accueillir tous les enfants, pourtant ces enfants aussi ont droit à l'éducation, nous les aimons et nous voulons résoudre leur problème, c'est notre principal objectif: tous les enfants du pays doivent suivre des études, tous les enfants doivent être heureux...

Malgré les divers problèmes qui l'envahissent nous ne pouvons pas nous passer de cette jolie ville riche en culture, riche en beautés naturelles. Elle nous donne envie d'être poète au coucher du soleil au bord du Bosphore. Quand nous nous promenons dans ses quartiers exotiques, nous nous sentons privilégiés, nous avons envie de partager cette beauté et ces sentiments avec les autres, avec surtout ceux qui n'ont pas encore connu notre ville.

Cette jolie femme au collier de perles nous plaît, nous donne envie de la protéger et de la respecter.

LA ROSE DES VENTS

*si tu dégages ma vue istanbul apparaitra
je saurai où je suis
les brouillards auront honte je m'inclinerai
je t'embrasserai à la pointe de ta bouche
j'accrocherai mon cœur à tes cheveux
un poème va croître dans ta paume
je saurai où je suis*

*n'est-ce pas qu'existent ces nuits dénuées
qu'ainsi ce disque pleure
je peux faillir casser les vitres
vais-je perdre la raison
des vers tombent de mes cils
seul tout noir au kenya
marin dans un pauvre cargo
en malaisie j'attends la cargaison
si tu dégages ma vue istanbul apparaitra
je saurai où je suis*

*n'éteins pas tes yeux j'en manque
j'ai soif de ta clarté
dissipant un nouveau printemps
étouffant un été sacrifiant un automne
je chercherai la rose des vents
à oran à pernambouc à tombouctou
tes yeux se disperseront dans le vent*

*si nous étions deux tiges de blé
si tu étais à moi et moi t'appartenais
une nuit si je te venais à l'esprit
ne te lâchant point interrompais ton sommeil
si je t'embrassais t'embrassais
si nous écoutions la voix de nos cœurs
le cœur du monde écoutions
si l'on allumait les grands feux
si l'on laissait s'envoler deux pigeons
nous saurions où nous sommes*

Poème d'Atilla İlhan traduit par
Duygu Güner 9-A

POEMES POUR LA FÊTE DES MÈRES ECRITS PAR LES PRÉPARATOIRES 1/A

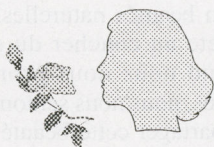
Pour toi

Je peux tout faire pour toi
Et je sais que,
Tu peux tout pour moi
Toujours,
Reste comme ça
Toujours,
Tu m'aimes beaucoup
Toujours
Tu es ma petite maman
Et moi?
Qu'est-ce que je peux faire pour
toi?

Isil Demir 1/A

Ma Mère

C'est ma mère
qui travaille pour nous
C'est ma mère
qui fait les courses
C'est ma mère
qui fait les repas
C'est ma mère
qui nous aime
C'est ma mère
qui nous aide
C'est ma mère
qui fait tout

Ege Okakin 1/A

Le Garçon Et La Mère

Sur le visage de chaque garçon
Il y a une lueur secrète
Comme le premier jour où il a
connu sa mère
Souvent sa mère peut la voir
Et souvent elle la reconnaît

Mert Akyol 1/A

Ma Mère

Ma mère ressemble à un ange
Comme toutes les mères
J'aime ma mère

Ma mère travaille pour les enfants
Comme toutes les mères
J'aime ma mère

Ma mère adore les enfants
Comme toutes les mères
J'aime ma mère

Yasemin Tuna 1/A

Ma Mère

Elle est très agréable,
Elle est chaleureuse,
Elle est comme une fleur,
Ma mère est très jolie.

Elle travaille pour moi,
Elle m'aime beaucoup,
Elle m'aide,
Ma mère est très jolie

Buse Günay 1/A

J'aime Ma Mère

J'aime ma mère parce qu'elle est
belle,
J'aime ma mère parce qu'elle
m'aime.

Elle est le soleil de notre maison,
Je l'aime parce qu'elle a une grande
passion.

Elle nous aide quand nous en avons
besoin,
Elle nous aide quand nous sommes
malades.

Elle nous prépare de bons repas,
Parce qu'elle est ma chère mère.

Mahmut Torun 1/A

Je Suis Toujours Avec Toi...

Quand je suis malade,
Tu es près de mon lit.

Quand je suis blessée,
Tu es avec moi.

Quand j'ai une mauvaise note,
Tu es ma source d'énergie.

Quand j'ai une bonne note,
Tu es heureuse comme moi.

Mais toujours n'oublie pas,
Je suis toujours avec toi.
JE T'AIME!

Sevin Çelikkkan 1/A

Le meilleure livre
Que j'ai lu
Dans ma vie
C'est ma
MÈRE

Zehra Çeviker 1/A

Je t'aime Maman

Tes yeux noirs sont sur mes yeux
Tu me regardes avec affection
Tu as un coeur très propre
Je t'aime maman! Je t'aime maman!

Je t'aime maman! Je t'aime maman!
Ecoute moi! Je t'aime maman!
Quand je pleure,

Quand je suis blessé
Tu viens près de moi.
Tu me parles
Je t'aime maman! Je t'aime maman!

Ma Mère

Quand je reviens de l'école,
Je voudrais entendre ta voix.

Quand je me reveille, d'abord,
Je voudrais voir tes jolis yeux.

Quand je ne me sens pas bien,
Je voudrais pleurer dans tes bras.

Chaque soir, à table,
Je voudrais boire de ta soupe.

Tous les enfants aussi,
Je voudrais qu'ils aient une mère
comme ma mère.

Doruk Oguz 1/A

Maman

Quand je rentre de l'école,
Je veux entendre ta voix.
Quand je me reveille, dans mon lit,
en premier
Je veux voir tes yeux souriants
Les jours où je suis malheureux
Je veux pleurer sur ta poitrine.

Süha Sarioglu 1/A

Le Poème de Ma Mère

Ma mère pense toujours à moi.
Elle m'aime beaucoup
Elle m'embrasse
Elle me prend dans ses bras

Alors, je pense toujours à elle.
Je l'aime beaucoup
Je l'embrasse
Je l'enlace
Maman, je te souhaite une bonne
fête des mères.

Can Aksu 1/A

Maman

Quand tu m'embrasses la nuit
Et quand tu me dis bonne nuit,
Je reste seul dans mon lit.
Et je pense que tu es mon amie.

Je sais que j'ai de la chance,
Parce que tu es toujours avec moi
Je t'aime beaucoup maman
Reste toujours avec moi.

Ali Tunalioğlu 1/A

LE CLUB DE THÉÂTRE

“L’année dernière, j’ai joué dans un sketch et je l’avais bien réussi ; c’est pourquoi j’ai dit que le théâtre allait être amusant pour moi. Et maintenant, je joue. C’est très important de montrer de belles choses aux gens. Comme moi, ils vont s’amuser. Si vous aimez le théâtre sans réfléchir, participez au club de théâtre ! ”

Gülsah Altuntecim, 6A

“ Pour moi, le théâtre n’est pas seulement un jeu qui occupe mes temps libres. Je fais du théâtre depuis deux ans et maintenant, je me sens progresser et cela me fait éprouver une très grande émotion. Quand je monte sur la scène, je me perds complètement, je ne suis plus la même. La scène est un monde complètement différent. Avec les lumières sur nous, devant les spectateurs, je sens tous les yeux sur moi. J’entre dans les personnages que je fais vivre, dans plusieurs personnalités pendant un petit moment, et c’est très intéressant et relaxant.

Le théâtre m’apprend la vie, il m’ouvre la porte des vies, de personnes différentes, de psychologies différentes. Puis on s’amuse beaucoup avec les amis pendant les répétitions, et c’est pourquoi j’adore le théâtre. ”

Senay Cebioglu, 7A

“ Je fais partie du club de théâtre depuis cette année. J’aime cela car on entre dans un autre monde : La scène. C’est là que tout le monde fait ce qu’il veut. Quand on en descend, on retourne dans le monde de la réalité. ”

Aybars Yurdun, 6A

“ Je suis entré dans le club de théâtre parce que j’aimais beaucoup le théâtre et pour m’éloigner des devoirs et de l’école. Parfois, c’est difficile (surtout apprendre par cœur le rôle) mais on s’amuse tout le temps. Quand le moment de jouer arrive, on dit toujours : “ Je ne pourrai pas le faire ” et ça, c’est le goût du théâtre. ”

Emrah Kavalk, 7B

“ Je suis un membre du groupe de théâtre depuis deux ans. Le théâtre est un lieu où je fais tout ce que je ne peux pas faire dans la vie, je peux me permettre plus de choses. Mais il y a une chose très importante, c’est qu’on est un groupe et qu’on travaille ensemble. ”

Deniz Erdogan, 7B

“ Au début de cette année, j’avais très envie de faire partie du club de théâtre. Même si

j’avais les entraînements de volley, j’ai essayé car c’était devenu ma passion : Jouer. Après, petit à petit, je me suis rendue compte que jouer était amusant, mais aussi très difficile. On ne jouait que de petits sketches, pourtant, on avait toujours des difficultés. On devait bien regarder, faire de superbes gestes. En plus, on croyait avoir assez de temps pour les répétitions, mais il ne restait qu’un mois avant le grand spectacle quand nous avons vraiment remarqué l’importance. Puis, nous avons eu un autre gros problème que jouer (au moins moi), c’était le trac. Moi, même pendant les grandes répétitions avec les costumes, j’avais le trac. Mais, c’était jusqu’à ce qu’on soit arrivé à dire les premières répliques. Après, on oubliait qu’on était sur une scène et on jouait comme il fallait.

Deux jours avant le spectacle, on a eu un autre problème. M. Gilles et la femme de M. Olivier sont venus pour nous regarder. On a fait la répétition normalement (comme dans le spectacle), après, Madame Leticia nous a fait travailler sur l’intonation des répliques qu’ils ne comprenaient pas bien. C’est là que j’ai eu le plus de difficultés. A la maison, je les ai beaucoup répétées.

Malgré tout, j’adore le théâtre. Il faut répéter beaucoup, donner beaucoup de temps mais ça se passe. Le but, c’est d’éprouver des sentiments en les vivant et d’attirer l’attention des spectateurs.

Je vous conseille à tous de vous inscrire à notre club l’année prochaine. Si vous avez un peu de plaisir pour le théâtre, venez-y car vous allez vraiment voir la joie et l’émotion. ”

Nihan Kara, 6A

Le théâtre est un mode de vie. Il faut savoir bien faire du théâtre pour gagner dans la vie, car, je pense, dans la vie, les gens agissent toujours “comme il faut”.

Mais pour moi, le théâtre n’est pas seulement un amusement pour passer gaiement son temps. Un comédien, un vrai comédien doit sentir son rôle sur la scène, il faut qu’il oublie tout. J’espère, un jour, devenir comédienne.”

Arzu Özev, 7B

RENCONTRE AVEC M. LE CONSUL DE TUNISIE

A l'occasion de la fête de la francophonie, nous avons eu l'honneur de recevoir M. Le Consul de Tunisie. Il a présenté son pays dans les classes 6e. et de 7e. cette rencontre a été enregistrée par deux de nos élèves de 6A.

Comment est la situation économiques de votre pays?

—La situation économiques n'est pas très très mauvaise. Mais le pays n'a pas beaucoup de pétrole. L'inflation est de 3,7 %. Il y a des entreprises turques: par exemple Arçelik.

*Quelle est la population tunisienne?

—La population est un peu mélangée. Il y a des espagnols, des turcs, des français et des arabes.

*Comment fonctionnent les écoles?

—C'est obligatoire d'aller à l'école jusqu'à 16 ans. Les garçons comme les filles vont à l'école. Il y a un égalité entre les filles et les garçons.

*Quelle est l'influence des problèmes algériens dans votre pays?

—Il n'y a pas les problèmes algériens dans notre pays.

*Comment est la vie quotidienne?

—Les femmes peuvent travailler. Depuis 1956, il est interdit de se marier avec deux femmes. Si, l'homme laisse sa maison alors il prend seulement ses vêtements avec sa valise.

*Les différences riches-pauvres ?

—Les pauvres existent .On les aide. Les riches donnent de l'argent pour construire des maisons pour les pauvres.

*L'islamisme ?

—Actuellement , les femmes ne portent pas de voile. Pour les femmes qui travaillent et pour les filles qui vont à l'université , c'est interdit de porter le voile.

*De quels pays viennent les touristes venant en

Tunisie?

—L'année dernière , il y a eu 4 millions de touristes. En général, les touristes sont des arabes ,des belges ,des français, des italiens: ce sont des pays européens.

*Quel est le climat tunisien ?

—En été, le climat est très beau. Le pays est très propre. Les prix sont très bon marché. C'est pourquoi aussi, il y a beaucoup de touristes.

*Quelles sont les spécialités gastronomiques ?

—C'est le couscous .On fait le couscous avec la viande ,le poulet, les légumes.

*Est-ce qu'il y a le terrorisme ?

—Jusqu'à maintenant , il n'y en a pas eu .Seulement il y a quelques petits groupes dangereux. Pendant les dernières 4-5 années il n'y a pas eu de manifestation .

*Votre travail au consulat ?

—Mon travail est parfois agréable ,parfois difficile .C'est moi qui ai choisi ce métier .Je l'aime car grâce à mon métier, je connais de nouvelles personnes .Je suis ici depuis 6 mois .Je parle un peu le turc .

*Nous vous remercions beaucoup de cet entretien .

GÜLŞAH ALTUNTECİM - GIZEM GÜRŞOY

UNE VISITE INOUBLIABLE

Il y a plusieurs façons d'éduquer les enfants: mercredi dernier, le 25 mars 1998, nous avons appris l'une d'elles : avec notre professeur nous sommes allés visiter l'école des autistes ; une visite apparemment très simple mais très riche en profondeur:cette simplicité modeste nous a enrichis moralement...Au départ nous n'avions aucune idée sur l'autisme et au cours de l'accueil nous avons eu un certain moment de panique: nous ne savions quoi faire, comment faire, que dire. Les enfants autistes faisaient beaucoup de bruit et riaient sans raison: est-ce qu'ils se moquaient de nous? Mais au bout d'un certain temps, tout a changé subitement: une ambiance chaleureuse est née, un échange sentimental est apparu entre eux et nous et nous avons commencé à partager la meilleure ambiance de la vie: celle du coeur, de l'affection. Ils nous touchaient, ils dansaient grâce à la mélodie se dégageant de la guitare de nos amis Emir et Batuhan.

Nous étions un peu trop nombreux pour leur petite salle de sport et pour éviter de les déranger nous sommes sortis dans la cour et là, la mère d'un de ces enfants nous a donné des explications sur l'autisme.

En retournant à pied à l'école nous pensions, tous, à la même chose : comment les aider? Quel peut être notre rôle

dans leur éducation? Par où faut-il commencer? Nous avons sûrement quelque chose à faire... Tous les enfants sont naïfs, tous les enfants sont purs, tous les enfants ont besoin d'aide...Ils resteront toujours enfants, ceux que nous avons connus dans cette école, au cours de cette impressionnante visite matinale...

Müge YALVAÇ (8eA)

Pelin TÜZER (8eA)

Nous sommes sur le point d'entrer dans une nouvelle ère; le 21e siècle. Nous

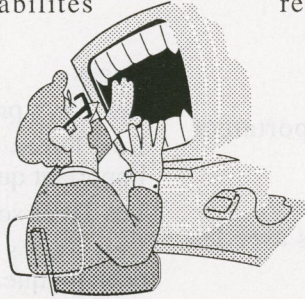
avons beaucoup de responsabilités pour préparer une vie adaptée aux nécessités nouvelles afin d'éviter le mal de vivre. Nos responsabilités essentielles sont celles qui nous apprendront à utiliser les moyens techniques pour prévoir mieux l'avenir prodigieux afin de rendre meilleure notre vie morale.

Le monde se développe de jour en jour. Nous observons des événements qui provoquent des changements dans les conceptions, dans les mentalités et les croyances dans n'importe quel pays. L'homme pourchasse les nouveautés. Alors, il est prêt à apprendre ce qui lui est nécessaire et à rencontrer les perspectives de son avenir car il est conscient qu'il doit l'envisager et le définir absolument par les meilleurs moyens qu'il n'ait jamais connus. Avec le multimédia, l'humanité entre dans une nouvelle civilisation qui lui permet de concevoir "autrement" son devenir.

Le virtuel, le cyberspace, le multimédia prouvent que nous sommes en train de vivre une révolution profonde. Tout se voit bien: la technologie évolue avec un rythme très accéléré; elle nous offre de nouvelles possibilités, les systèmes de communication aussi réalisent des merveilles; nous parvenons à contacter divers lieux suivant diverses façons qui nous donnent le vertige dans notre acharnement de savoir plus et avec exactitude. Nos travaux durent moins longtemps qu'autrefois, nos dépenses coûtent moins cher.

Cette révolution technologique semble être très efficace mais elle annonce aussi un bouleversement économique et social, parce qu'elle est planétaire et synchrone. Le virtuel devient mondial et le globe se virtualise. On a commencé à échanger des dialogues par net-phone dans les cyberbanques; il existe même des casinos virtuels, des loteries virtuelles sur l'internet. Les hommes ont commencé à s'y habituer d'une façon ou de l'autre, déjà le virtuel les accapare.

CYBERESPACE, NOUVELLE IDOLE

Mais ceux qui appartiennent à des Etats-nations habitués à gérer un territoire réel se trouvent embarrassés, car cette révolution menace la souveraineté politique et le national. Les nouveautés du cyberspace, la dissolution de la valeur du travail, la généralisation des cyberentreprises virtualisées vont provoquer un choc frontal et bouleverser les visions classiques du monde.

Est-ce qu'on sait la valeur des choses dans un monde saisi par le virtuel? Les travaux de l'homme y ont-ils la même importance. En face des robots bouleversant les systèmes, comment pourra-t-on construire des formes de régulation politique, économique, sociale et éthique de plus en plus vitales dans ce monde des représentations nouvelles. Qu'est-ce que nous pouvons faire pour l'avenir, pour les nouvelles générations afin d'éviter les maux éventuels? Quelles utopies peuvent s'emparer des esprits jeunes? Toutes les réponses à ces questions sont cachées dans le mot "cyber" qui veut dire gouverner. Il faut désormais préciser lucidement les buts et les moyens dans le cadre des ressources de cette technologie ultra-moderne. En ce sens, la cybernétique est d'abord une science logique dans la mesure où elle analyse rationnellement et avec humanité ce que gouverner veut dire, sans se poser la question de savoir qui gouverne et comment on gouverne.

Nous vivons déjà dans le monde du virtuel. Et il faut s'efforcer de reconnaître précisément ses fonctions et ses manques. Il faut agir conformément au projet humaniste. Il est nécessaire de bien comprendre notre rapport au réel qui change progressivement de nature puisque le virtuel devient, en un sens, aussi réel que le réel. Pour nous adapter à ces changements nous devons apprendre à subir un certain déracinement; en faisant un usage intelligent et conscient du cyberspace nous pouvons éviter les abus et sauvegarder notre dignité humaine.

Begüm KÖSEMEN 10-B

Les Français sont

Les Français sont sales , on vend 40 millions de brosses à dents par an pour 58 millions de Français .

La France est le troisième pays exportateur d'armes .

La politesse est née en France .

Les Français sont chauvins et arrogants avec les étrangers .

Les Françaises sont très élégantes .

Les Français n'aiment pas travailler et sont toujours en grève .

La France est le pays de l'amour .

La France produit essentiellement du vin, des robes et des parfums.

Les Français ralent toujours. Les Français aiment les plaisirs de la vie.

Un Français préfère son chien à son voisin .

En France on ne pense qu'à manger .

Les Turcs sont

Les Turcs sont hospitaliers .

Les Turcs font de fameux repas .Les Turcs sont courageux .

Les Turcs aiment beaucoup s'entraider .

LES ELEVES DE PREPARATOIRE IIB ONT PROPOSE DES COMMENTAIRES ET DES CRITIQUES SUR LES TURCS A PARTIR D'UN MODELE CONCERNANT LES FRANÇAIS...

Les Turcs tuent sur la route 50 personnes par jour .

Les Turcs détruisent les forêts pour construire des immeubles de 15

étages .

Les Turcs préfèrent la television au journal .

Les Turcs pensent que le football est plus important que tout .

Les Turcs sont intelligents .

Les Turcs veulent entrer dans l'Europe économique.

Les Turcs sont travailleurs.

Les Turcs adorent boire du raki .

Les Turcs produisent des noisettes , des voitures , et des légumes .

Les Turcs aiment Atatürk .

Les Turcs dévorent des kebab et des lahmacun .

Les Turcs préfèrent le cinéma à la lecture de romans .

Les Turcs sont plaisantins .

L'héroïsme est né en Turquie .

La Turquie attire 2,5 millions de touristes par an .

La Turquie est un pays d'histoire .

Les Turcs ne sont pas arrogants .

Est- ce que vous vous reconnaissez ?

Ashgül BERKTAY - 10/D

* Meilleur lauréat au concours du "Mot d'Or"
* Meilleur lauréat au concours de l'Alliance Française. Elle a gagné 2 voyages en France

Deux élèves de Saint - Joseph ont réussi à remporter des prix aux concours de composition parmi les candidats de la Turquie

Nous les félicitons vivement

Yasemin KOLOĞLU - 10/B

a été classée troisième au concours de l'Alliance Française

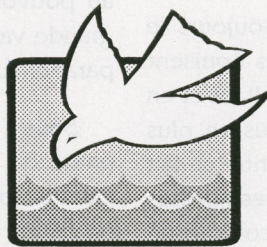
LA MER

Dans ma chambre au bord de la mer
Sans point regarder la fenêtre
Je sais que les barques
Qui passent sont chargées de pastèques

La mer, comme je faisais autrefois
Prend plaisir
A me fâcher en promenant son miroir
Au plafond de ma chambre

L'odeur d'algue
Et les poteaux de bordigue sur la grève
Ne rappellent rien aux enfants
Qui vivent sur le rivage

*(Poème de Orhan Veli KANIK
traduit par Ceren DEMİRCİ 9-A)*

PAR-DESSUS

Les oiseaux passent par-dessus les nuages

Il pleut sur les nuages

Les oiseaux passent par-dessus les trains

Il pleut sur les trains

Les oiseaux passent par-dessus la nuit

Il pleut sur la nuit

Et la lune vient là où vont les oiseaux

Le soleil se lève par-dessus la pluie

*(Poème de Orhan Veli KANIK traduit par
Ceren DEMİRCİ 9-A)*

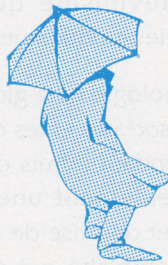
FUGITIF SOUS LA PLUIE

tiens-moi par la main sinon je vais tomber
sinon les étoiles vont tomber une à une
si je suis poète et si tu me connais
si tu sais que j'ai peur de la pluie
si mes yeux te viennent à l'esprit
tiens-moi par la main sinon je vais tomber
la pluie va m'emporter sinon

si tu entends une palpitation dans la nuit
en grande hâte je fuis la pluie
je passe par sarayburnu

s'il fait nuit en septembre et que je sois mouillé
si tu me vois peut-être ne pourras-tu comprendre
seule souffrante tu verseras des larmes discrètes
si je suis seule et que je me sois trompé
tiens-moi par la main sinon je vais tomber
la pluie va m'emporter sinon

*(Poème d'Atilla İLHAN
traduit par Duygu GÜNER)*

LA CULTURE ET L'ÉPANOUISSEMENT SOCIAL

La réalité indéniable de nos jours est que la science et la technologie forment l'appui fondamental du développement dans tous les domaines. Nous vivons dans un monde où certains pays font accepter aux autres leur hégémonie dont les principaux héros sont les Etats-Unis et le Japon qui possèdent une puissance scientifique et technologique considérable.

Le problème le plus important est toujours le même depuis des siècles. Les puissants épuisent systématiquement les faibles en les exploitant et en exerçant une autorité despotique de plus en plus économique. Le seul moyen de lutter contre ce fait est de pouvoir acquérir des capacités et des qualités parallèles afin de ne pas être employé comme un objet pour l'intérêt des puissants. L'acquisition de ce pouvoir économique offre aussi en même temps au peuple la possibilité d'accéder à une culture nécessaire pour élever l'esprit à un niveau supérieur qui joue un rôle très important dans les dialogues internationaux.

Aujourd'hui, la plus grande puissance dans le monde c'est l'argent. Nous témoignons avec horreur comment l'argent s'empare de l'âme des hommes. Les valeurs humaines cèdent d'un jour à l'autre devant la puissance de l'argent; ce phénomène moral de dégénérescence ne joue pas bien sûr un rôle positif dans le concours avec les puissants qui profitent en même temps de la corruption sociale d'un pays en voie de développement.

Les Etats-Unis incarnent l'exemple du pays modèle, par excellence, des rêves et des progrès techniques. La plupart des jeunes d'aujourd'hui étant influencés par le charme de la puissance américaine semblent avoir oublié leur propre culture et sont en train d'imiter excessivement les modes de vie et de loisirs propres à ce pays. Vivre d'après ce que les autres imposent c'est accepter de déformer son identité culturelle et de se soumettre au processus de la dépersonnalisation.

Un autre problème grave pour nous c'est d'accepter la technologie toute prête en refusant la nécessité des recherches et applications scientifiques adaptées à nos besoins. Je pense que nous avons peur des difficultés matérielles et morales du développement à l'aide des vérités scientifiques adaptées à nos réalités, il est préférable, pour notre avenir, de créer et inventer à l'aide d'une science qui respecte en même temps nos valeurs morales. Acheter la technologie comme simple objet ne doit pas être une solution définitive. Ce qui est intéressant c'est que dans les pays sujets au pouvoir économique étranger on observe une grande variété de conflits, de jugements vagues et paradoxaux.

Sous l'influence de l'hégémonie étrangère, une partie de la société s'éloigne de plus en plus des valeurs sociales et culturelles. Le mimétisme et le snobisme commencent à dominer la personnalité. L'effet dangereux est que ceux qui refusent la dépersonnalisation et qui cherchent à maintenir leur identité afin d'éviter la domination des valeurs morales étrangères, entreprennent avec zèle la défense des traditions et des coutumes locales et finissent par voir les autres comme des ennemis. A mon avis c'est la manifestation d'une forme très dangereuse du chauvinisme qui se répand discrètement dans la vie quotidienne.

Penser que la technologie et la globalisation font disparaître les valeurs sociales et les cultures locales ne peut pas être cependant admis comme absolu, on peut y trouver seulement une occasion de réflexion approfondie et de prise de conscience. Le Japon est un pays exemplaire qui développe ses capacités avec un rythme énorme mais qui réussit en même temps à rester attaché aux valeurs de sa tradition en évitant les grandes corruptions. L'oubli des valeurs humaines traditionnelles au nom du développement ou bien le refus du progrès pour leur conservation aliénante ont une valeur égale. Le seul moyen est de découvrir les principes qui font vivre ensemble les valeurs humaines idéales et l'épanouissement de la technologie, de la consommation et des loisirs. Nous aurons ainsi un monde à visage humain.

DENİZ SEZER
10 - A

La violence pourrait-elle effectuer le destin du football ?

Le football est l'un des sports les plus populaires du monde. Son but est comme dans les autres sports d'amuser les gens, les unir, leur montrer la liberté, l'égalité la fraternité. Par sa simplicité, cette activité impressionnante et pleine d'émotion est devenu une passion universelle qui rassemble les gens de diverses générations, de divers peuples sans considérer leur religion, leur langue et leur race. Cette diversité augmente l'intérêt pour le football parce que tout le monde trouve quelque chose de soi dans une équipe ou dans un joueur. Bien que la presse annonce les résultats des matchs et que les chaînes de télévision diffusent les matchs des grands équipes, les spectateurs et les supporters continuent à remplir les stades pour soutenir les équipes et pour entrer dans l'atmosphère du stade qui leur fait oublier tous leurs problèmes.

Mais parfois ils peuvent trouver de nouveaux problèmes comme la violence, la corruption, le dopage. La violence est la brutalité dans le caractère et dans l'expression. C'est une maladie qui aveugle la raison d'un individu et qui l'oblige à devenir esclave de son ambition et de sa colère. On peut la classer en deux parties, premièrement la violence physique, deuxièmement la violence mentale, c'est-à-dire de façon verbale ou psychologique.

Dans le football, on voit plusieurs fois les deux types de violence: les combats entre supporters, entre joueurs, les insultes aux arbitres et aux joueurs, les déclarations négatives des dirigeants aux medias.

On peut accepter qu'il y ait de la violence et de l'agressivité dans la nature de l'homme. Mais l'homme peut endiguer la sortie de cette violence en développant son esprit et son contrôle de soi ou

FOOTBALL ET VIOLENCE

bien il peut trouver d'autres moyens pour se décharger comme l'art et la musique. Développer son esprit c'est comprendre le respect réciproque entre la société et l'individu. Si l'individu veut recevoir du respect des autres, il doit aussi leur montrer du respect. L'enfant doit apprendre cela dans la famille et à l'école. Pour résoudre le problème de la violence, il faut revenir à la base.

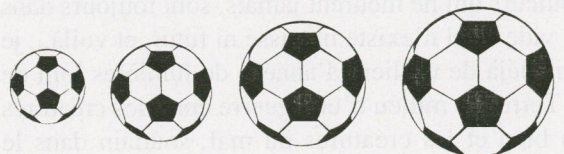

Le développement de la violence est attisée aussi par la faute des médias. Dans certains pays, le grand intérêt des medias pour le football tue les autres sports. Comme le sport est toujours mis au premier plan, les autres branches du sport ne peuvent pas trouver de place dans les médias. Pour empêcher cette violence médiatique, il faut que les médias se passent de faire le monopole du football.

La violence se voit aussi sur les terrains de football. Comme c'est un sport de contact, il peut arriver de graves fautes. Les joueurs, par leur attitude, influencent facilement les supporters. Avec un seul geste, ils peuvent énerver des milliers de supporters ou être applaudis par eux. Ces derniers influencent aussi les joueurs. Par leurs protestations ou par leurs encouragements, ils peuvent changer le destin du jeu.

Malgré ses problèmes, le football continue à nous fasciner et à nous attirer dans les stades. Mais ces dangers pourraient influencer le destin de ce sport. Espérons encore à l'avenir un football sans dopage, sans corruption sans violence mais plein de fraternité et d'affection.

Şevket BALAY 10/B

LE MONDE DE L'IRRÉEL

Dans ces jours-ci ou à peu près chaque jour nous sommes surpris par une découverte technologique, l'art "science-fiction" vit peut-être l'une de ces plus riches époques.

Aujourd'hui l'être humain a petit à petit commencé à étendre plus que jamais son immense imagination grâce aux notions scientifiques, la technologie gagne une certaine "âme" qui m'emmène à un monde tout à fait différent de celui dans lequel j'existe, à un monde où je rencontre plusieurs couleurs que je n'avais jamais vues dans cette vie ordinaire. Cette composition de la science et de la fiction crée un art qui, d'après moi, fait naître en l'homme des sentiments assez étranges, des sentiments simples et purs, des sentiments humains, des sentiments violents, séditieux, méchants ou parfois innocents.

La créativité, au service de la technologie de l'illimité' et de l'irréelle', les sentiments tout profonds des monstres assez laids qui vivent dans une planète inconnue, parlant une langue tout à fait inventée par l'auteur... toutes ces petites pièces qui font fonctionner une petite partie du cerveau de l'être humain qui n'a jamais vu rien du tout à part les événements actuels, les drames et les bonheurs tout ordinaires, emmènent les lecteurs à un vide où il n'y a que l'absurdité. Où il n'existe rien du tout appartenant à la logique et où tous les inepties gagnent un sens.

Les moments où je commence à me sentir ennuyée de tout ce qui est autour de moi, je voyage vers une planète qui force les limites de mon imagination.

Une mer de nuages dans laquelle nagent des dauphins en or, des robots programmés pour détruire toutes les laideurs, qui versent des larmes de bonheur, des roses mécaniques de mille couleurs qui ne meurent jamais, sont toujours dans ce vide où il n'existe ni passé ni futur, et voilà... je suis déjà de milliers d'années de lumières loin de la Terre, au milieu d'une guerre entre les créatures du bien et les créatures du mal, soudain dans le crochet du dieu des mers, puis dans la cave du dragon qui crache le feu et qui me fait rappeler les

caractères de la mythologie grecque.

Un moment, un bruit m'attire l'attention. Ce sont les chevaliers mensongers du roi d'un pays mensonger, qui crient tous ensemble leur philosophie en une langue mensongère: "Ma Fierté est Ma Vie"...

...et voilà.. j'ai trouvé ce que je cherchais... forcer mes limites m'avait toujours plu... rencontrer ces beautés, ces mots si sensés qui surprennent mon imagination, et qui détruisent mes frontières, lancent une petite flamme dans mon coeur, une petite flamme dont la lumière est la source de mon plaisir. Une petite clarté momentanée mais "éternelle" par ses effets.

Je sais que ces mots existeront toujours dans un petit coin de mon cerveau. et maintenant, tout ce que je lis est tout ce que j'imagine.

Lahrase se répète plusieurs fois dans mon cerveau; "Ma Fierté est Ma Vie".

Je suis étonnée d'avoir trouvé une telle phrase qui me dit plein de choses, et je suis étonnée de l'avoir trouvée dans un entassement d'absurdités.

Je me dis: "j'aime ce monde".

J'aime ce petit monde plein d'arbres en argent qui couvrent tout le ciel avec leurs longues branches.

Ce monde où tout a un sens inouï.

où le jour est noir, la nuit est blanche.

où le soleil en cuivre est la naissance, la lune en fer est la mort.

ce monde où tout est possible;

où les illusions sont palpables.

J'aime ce monde...

car dans ce monde, l'absurdité est Roi, "l'inconnu" et "l'ignoré" sont les lois,

j'aime tout ce que je ne peux pas trouver dans ma planète ordinaire, mais dans le monde de la science et de la fiction.

l'absence de "clichés",

l'absence "formalité",

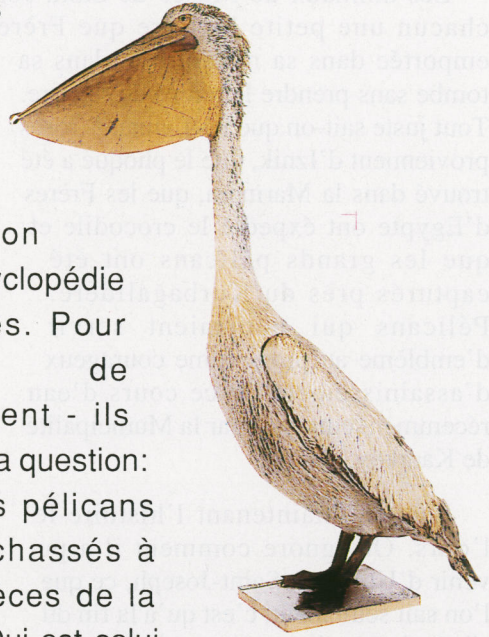
l'absence de "frontières"...

NUH'UN GEMİSİ BEYOĞLU'NDA L'ARCHE DE NOË A BEYOĞLU

Frère Possesseur - Jean
auteur de la collection

Aujourd'hui, ces animaux petits et grands du "Musée de Zoologie" nous rappellent presque la classification fantastique de l'Encyclopédie Chinoise de Borges. Pour combien de personnes pourraient-ils

donner la vraie réponse à la question:

"Mais qu'est-ce que les pélicans viennent faire ici?" Ces pélicans-là ont été chassés à Kurbagalidere aux alentours de 1910. Les pièces de la collection éveillent en moi une profonde douleur. Qui est celui qui regarde la mer se faire assassiner, indifférent à la disparition des poissons, silencieux devant les massacres de chats et de chiens par les autorités? Est-il juste de nommer istambouliote celui qui affronte avec désinvolture la disparition de ses citadins?

Les animaux séchés, empaillés, figés de Saint Joseph prouvant seulement ainsi qu'ils existèrent jadis, ont été amenés de Moda à Beyoglu. Quand la collection fut déchargée devant la porte de l'immeuble, sur l'Istiklâl, afin d'être transportée au Musée Vedat Nedim Tör, une centaine de curieux s'attroupa autour des animaux. A cet instant, j'ai pensé: Avaient-ils donc compris que l'Arche de Noé allait bientôt prendre le large?

Dans les textes sacrés, on précise qu'un couple de toutes les espèces d'animaux a embarqué sur l'Arche de Noë. Mais toujours est-il que l'Homme, dont nous savons qu'il fera de toute façon disparaître les autres être vivants, l'Homme aussi avait embarqué."

ENİS BATUR

Ancien de Saint-Joseph,

Ecrivain

HONNEUR POSTHUME AU FRÈRE JEAN

Les animaux de Musée de Saint-Joseph ont chacun une petite histoire que Frère Jean a emportée dans sa mémoire et dans sa tombe sans prendre le temps de l'écrire. Tout juste sait-on que les flamands roses proviennent d'Iznik, que le phoque a été trouvé dans la Marmara, que les Frères d'Egypte ont expédié le crocodile et que les grands pélicans ont été capturés près du Kurbağalidere. Pélicans qui pourraient servir d'emblème au programme courageux d'assainissement de ce cours d'eau récemment entrepris par la Municipalité de Kadiköy.

Ecoutez maintenant l'histoire le l'ours. On ignore comment il a pu venir d'Uludag à Saint-Joseph, ce que l'on sait seulement, c'est qu'à la fin du siècle dernier il se promenait librement dans la propriété et faisait partie de la famille, observant les uns et les autres dans leurs occupations quotidiennes. Les Frères se lèvent tôt. Après la prière commune ils prennent un temps de méditation personnelle, et quand il fait beau ils font cette méditation matinale en déambulant silencieusement dans le parc. Ce jour-là, la communauté reçoit la visite du Frère Hugonis, Supérieur de tous les Frères d'Orient. Frère Hugonis est une figure légendaire dont la riche biographie reste à écrire. Il fut le premier directeur de Saint-Joseph et c'est lui qui préside aux grandes décisions de l'été 1870. Pas seulement aux décisions d'ailleurs: les ouvriers l'appellent "Palikari" en hommage à sa force Herculéenne. Frère Hugonis sillonne tout l'Orient, des déserts brûlants de Haute Egypte aux déserts glacés d'Erzurum, guetté par les fièvres et les détrousseurs de grand chemin. Ce jour-là donc, il se promène tranquillement sous les tilleuls de Saint-Joseph quand une main amicale se pose sur son épaule: c'est l'ours! L'ours paiera de sa vie cette familiarité et ira enrichir au Musée la galerie des animaux de paille.

Aujourd'hui que nous regardons d'un œil

tendre et amusé l'ours apprivoisé du Frère Hugonis, le Bosphorus vert de Flora, la magnifique écriture de Frère Jean sur l'étiquette du cerf d'Alemdağ, ayons une pensée pour les milliers des gens qui vivent à travers le pays avec en mémoire l'image intacte de la magnifique école de leur enfance, ayons une pensée pour les centaines de Frères qui sans arrières pensée ont donné ici leur vie, leur jeunesse et leur énergie.

(...) Ce sens du concret et de l'efficace a toujours dominé dans les Ecoles des Frères. Dès 1680, ils abolissent l'enseignement en latin pour le remplacer par l'enseignement en français. On les traite aussitôt de "Frères ignorantins". Les musées scolaires font partie de cette approche du réel et il n'est guère d'école de Frère qui n'en ait ou qui n'en ait eu. Pour ne prendre qu'un exemple, le musée scolaire de l'école des Frères de Paterna vaut à lui seul, voyage à

Valence (Espagne).

A nous qui nous évadons dans le virtuel et qui ne vivons le monde qui nous entoure que par écrans interposés, il est bon de montrer de près la couleur, la taille et les formes des insectes, des oiseaux et de tous les animaux que nous devons réapprendre à regarder. Cette exposition est un hymne à la vie, telle qu'elle s'exprime dans son exubérance et sa diversité. Un hymne aussi aux Frères qui nous ont précédés et à ceux que nous côtoyons. Les Frères sont des actifs et non des contemplatifs, jamais ils ne s'arrêtent pour écrire ou raconter leur propre histoire: ils vont de l'avant, ils marchent sans se retourner. Dans les écoles qu'ils ont construites on ne trouve pas de vastes halls ou de rotondes à coupole où le visiteur s'arrêterait pour lever la tête vers le ciel. Leurs écoles sont de longs bâtiments traversés de longs couloirs où l'on marche sans s'arrêter... sur le troisième carreau.

MICHEL BERTET 18ème DIRECTEUR DE SAINT JOSEPH,

15 AVRIL 1998.

TEKNOLOJİ VE BİLGİSAYAR

Fat 16 mı, Fat 32 mi ?

Sabit diskler veri depolamada en çok kullanılan ortamlardır. Sabit disk üzerinde kaydedilen dosyalar olabildiğince ard arda yerleştirilmeye çalışılır. Bu kayıt işlemi kümeler halinde yapılır. Bu işlemi basitleştirmek için disk küçük parçalara bölünmüştür.

Sabit diskin üzerinde yer alan plakalar önce izlere (track), sonra da sırasıyla sektörlere (sector) ve kümelere (cluster) ayrılır. Disklerde yer kaybına sebep olan problem tam olarak buradan kaynaklanır : kümeler yeterince verimli kullanılamamaktadır. Donanım bir kümeye tek bir parça olarak müdahale edebildiği için aynı kümeye ancak bir dosyaya ait bilgiler yazılabilir. Fat 16 sisteminde 1 küme 32Kb'tan oluşur : bunun anlamı 32KB'tan küçük her dosya için 1 kümenin harcanmasıdır.

Fat 32 dosya sistemi 32KB yerine 4KB'lık kümeler kullanarak sabit diski daha verimli kılar. Fakat henüz bu sistem için yazılmış hizmet programı sayısı oldukça kısıtlıdır. Ayrıca Fat 32 dosya sistemi ile yaratılan dizinler Fat 16 ile entegre edilemiyor ve eski Dos, Win 3.1 veya Win 95 tarafından algılanamıyor.

Fat 32'ye nasıl geçilir ?

Microsoft'un SR2 cd'lerindeki Fdisk komutu ile Fat 32'ye geçilebilir. Ancak bu cd'ler yeni alınan sabit disklerde kullanılabilir, formatlanmış sabit disklerde kullanılamıyor.

Modemim 33.6 mı olmalı yoksa 56 mı ?

Modemin gerçek bağlanma hızı önemlidir. Şu an için türk telefon hatlarında 32K'nın üzerine çıkmak pek olası görünmüyor. Ancak, telefon hatlarındaki parazitler modemi iletim hızını düşürmeye ittiği için hata düzeltme algoritmaları daha gelişmiş olan 56K'lık modemler tercih edilebilir. Yani aynı hatta 56K'lık bir modem parazitlenmeyi 33.6'lık bir diğer modemden daha iyi giderdiği için daha hızlı ve hatasız bilgi iletilebilir.

Not : Türkiye'de yaklaşık 32K olan telefonla veri iletim kalitesi batı ülkelerinde 53K civarındadır.

Web sayfası yüklenirken yavaşlarsa sayfayı tekrar yüklemek işe yarar mı ?

Evet yarayabilir. Kesin bir cevap vermek ne yazık ki olası değil. Web üzerinden veri iletimini açıklayarak bu soruya cevap bulmaya çalışalım : sayfalar (daha doğrusu sayfayı oluşturan bileşenler) kullanıcının her talebinde bulunan bir boş yoldan gönderilirler. Bu yüzden ilk denemede trafiği sıkışan yol ikinci denemede kullanılmazsa (yani başka bir boş yol bulunabilirse) sayfa daha hızlı indirilebilir. Tabii ki ikinci yolun trafiği daha da sıkışık olabilir.

Windows 95'te modemle arkadaşımın bilgisayarına nasıl bağlanabilirim ?

Hyper Terminal programını kullanarak arkadaşının telefon numarasını gir. Arkadaşın da Hyper Terminal ekranına telefon çalmadan önce atm2, telefon çaldıktan sonra ata komutlarını yazsın. Artık mönüleri kullanarak birbirinize dosya gönderebilirsiniz.

Multimedia (çoklu ortam) ses dosyaları ve düzey standartları

Bilgisayarlarda kullanılan çoklu ortam sesleri için kullanılan başlıca iki dosya türü vardır : Midi (.MID) ve dalga (.WAV). Dalga dosyalarının avantajı herhangi bir çoklu ortam bilgisayar

sisteminde güvenilir biçimde yeniden üretilbilir olmalarıdır. Dalga dosyaları ses CD'leri gibi ses kaydedici özelliğe sahiptir. Çalınan sesin niteliği kullanılan atellere bağlı olsa da sester asıl niteliklerini asla kaybetmez : örneğin insan sesi yine insan sesine benzer, aşırı değişikliğe uğrayıp deforme olmaz, anlaşılmaz biçime gelmez.

MIDI dosyalar ise nota sayfalarına benzer. Müziğin nasıl ve hangi enstrüman tarafından çalınacağı belirlenir. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, aynı notaların farklı orkestralar tarafından farklı biçimde yorumlanabileceği gerçeğidir. MIDI dosyalar sadece müziği tanımladıkları için dalga dosyalarına göre daha az yer kaplarlar. Bu avantajdan yararlanmak için çoklu ortamlar sesleri MIDI tipinde saklarlar.

Genel MIDI standartlarını destekleyen Windows 95, ses dosyalarının doğru enstrümanlarca çalınmasını sağlar. Ama insan sesinin insan sesi olarak çalınabileceğini garanti edemez. Ses kalitesi ses kartının yetenekleri ile birebir orantılıdır. MIDI dosyaların gerçek seslere dönüştürülebilmesi için fm sentezi ile ses benzetimi yapılır. Fm sentezi ile elde edilen sesler istenen seslerin ancak düşük nitelikli birer kopyasıdır. Sesleri tam anlamıyla çevirebilmek için ses kartının enstrümanların örnek seslerini sağlayan bir dalga tablosuna sahip olması gerekir.

Ses kalitesinin iyileştirilmesi için çokluortam standartları belirlenmiştir. MPC, 386SX işlemci, 2 MB Ram, 30MB HDD, 16 renkli VGA ekran, tek hızlı CdRom sürücüsü ve 8 bitlik mono ses kartını gerektirir. MPC düzey 2 ise 486SX işlemci, 4 MB Ram, 160MB HDD, 64000'den fazla renk bileşimi sağlayan 16 renkli 640x380 çözünürlüklü VGA ekran, çift hızlı CdRom sürücüsü ve 16 bitlik stereo ses kartını gerektirir. Windows 95 için 8MB'tan (hatta 16MB'tan) daha az Ram düşünülmemelidir.

Kaynakça

1. La bible de l'utilisateur PC, Harald HAHN, Micro Application
2. Byte dergisi, Mart 98 sayısı
3. PC Donanımı, Sistem Yayıncılık

Ender Üstünel '83
eustungel@bigfoot.com

RESİM SERGİSİ... RESİM SERGİSİ... RESİM SERGİSİ... RESİM SERGİSİ...

Öğrencilerin
resimlerinden
oluşan sergimiz
31 Mayıs günü
"Sera - Sera"da
açıldı.

SPOR... SPOR... SPOR... SPOR... SPOR... SPOR... SPOR... SPOR... SPOR...

ORTAOKUL KIZ VOLEYBOL TAKIMIMIZ İSTANBUL ŞAMPİYONU

S. J - Özel Ortadoğu Lisesi	2-0
S. J - Daruşafaka Lisesi	2-0
S. J - Özel Evrim Lisesi	2-0
S. J - III. Selim İlköğretim	2-0
S. J - Özel Şişli Terakki Lisesi	2-0
S. J - Kerim Gökay Lisesi	0-2

SONUÇ - Grup II. sı

S. J - Maltepe Anadolu Lisesi	2-0
S. J - Bakırköy Cumhuriyet İlköğretim	2-0
S. J - Kerim Gökay Lisesi	2-1

SONUC - İstanbul I. sı

- 1) Bengü Özdoğan 7B (Kaptan) • 2) Gözde Erez 7-A • 3) Gizem Duygulu 7-B • 4) Deniz Kafalı 7-B
5) Pınar Silahtaroğlu 7B • 6) Gözde Sevim Hz 2-A • 7) Nihan Kara 6-A • 8) Yaprak Moral Hz 2-C
9) Seren Gürola 6-B • 10) Tuğçe Tokuş Hz 2-C • 11) Gülşah Altuntecim 6-A • 12) Olcay Üzer 6-A
13) Burçin Subaşı 6-B • 14) Deniz Demir 6-B • 15) Pınar Demirdağ Hz 2-B • 16) Tuğçe İkiş Hz 2-A
17) Merve Silahçı Hz 2-C

Türkiye Şampiyonası Yarı Final grubu için takımımız 26.28 Mart-98 Tarihinde Bolu'ya gitti. Bolu'da grup III.'sü olan takımımız Final'e katılma hakkını elde edemedi.

Antrenör Ayşegül KÜPÇÜ

Ortaokul Erkek Voleybol Takımımız İstanbul 3.'sü oldu.

GELENEKSEL LİSE SINIFLARI ARASI FUTBOL ŞAMPİYONASI

Bu yıl ilk kez 10 sınıfın katılımıyla başlayan, Lise Futbol Şampiyonası 9/A sınıfının şampiyonluğu ile sona erdi.

Şampiyon olan 9/A sınıfına 7 kg. baklava Okul Müdürümüz Michel Bertet, ikinci olan 10/D sınıfına 4 kg. baklava Müdür Başyardımcısı Haluk Denizli, üçüncü olan 11/B'ye de 3 kg. baklava Lise Müdür Yardımcımız Ender Üstüngel tarafından verildi.

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

Hazırlık Sınıflarının Francophonie ile ilgili gösterileri

"HAYALİNİZDEKİ KADIKÖY" konulu Kompozisyon yarışmasında ödül alan öğrenciler

Çocuk Esirgeme Kurumu Küçükyaşlı Çocuk Yuvası öğrencileri "Resimlerle Osmanlı Tarihi" adlı oyunu 17 Nisan günü sergilediler.

Okullararası Müzik Yarışmasında Müzik Grupumuz "Pop - Düzenleme" dalında birincilik ödülü almıştır

Petit Pain

Okulumuz eski mezunlarından Uludağ Gazozları Sahibi Mehmet ERBAK 9. sınıflarla bir sohbet'e katıldı.

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

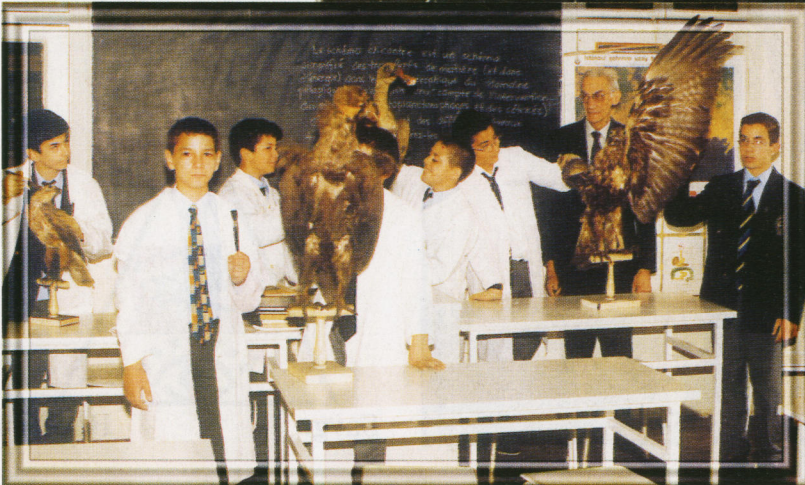

Halk Oyunları
Ekibimizin
Sergilediği
'SİLİFKE'
oyunu.

**PASSY-
BUZENVAL
LİSESİ'NİN**

(Rueil - Malmasion,
Paris)

12 - 18 yaşlarında
40 genç, şef Jean -
Michel Angeloz
yönetiminde 19 Nisan
1998 günü
Saint Joseph Lisesi
Tiyatro Salonu'nda
bizlere büyüleyici bir
koro konseri sundular.

Biyoloji
Kolu

“ÇATIDAKİ ÇATLAK”

Eser : Adalet AĞAOĞLU
Oyun 2 Perde

Yönetmen : Zeki GÜNDEM (Edebiyat Öğretmeni) • Yönetmen Yrd. : İlke GÜRER • Sanat Danışmanı : Gül AKELLİ
Fatma Hanım : Işıl GÖRECI • Komşu : Selen UYGUN • Fatma Kadın : Ceren ÖZBAYLI
Sadık : Cihan ALINGAN • Hale : Seyra ÖZCANER • Arif Bey : Uluç KEÇİK
Işık / Ses : İlke YÜCESAN • Dekor : İhsan BİNGÜL

Uluslararası Lions Kulüpleri
Birliği'nce düzenlenen I. SEVGİ -
SAYGI - HOŞGÖRÜ AMATÖR
TİYATROLAR ŞENLİĞİ'ne katılan
Okulumuz Tiyatro Grubu oyun
dalında 1. 'lik almıştır.

Işıl GÖRECI ve Selen UYGUN
en iyi oyuncu ödüllerini paylaştılar.

Sevgi

Saygı

Hoşgörü

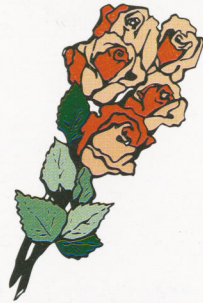
MUTLU YILLAR...

Oya Hanım ve Konca Hanım'ın
Doğum Günleri.

Michel BERTET'in Doğum Günü.

Nurcan PEHLİVANÇOĞLU'nun
Doğum Günü.

